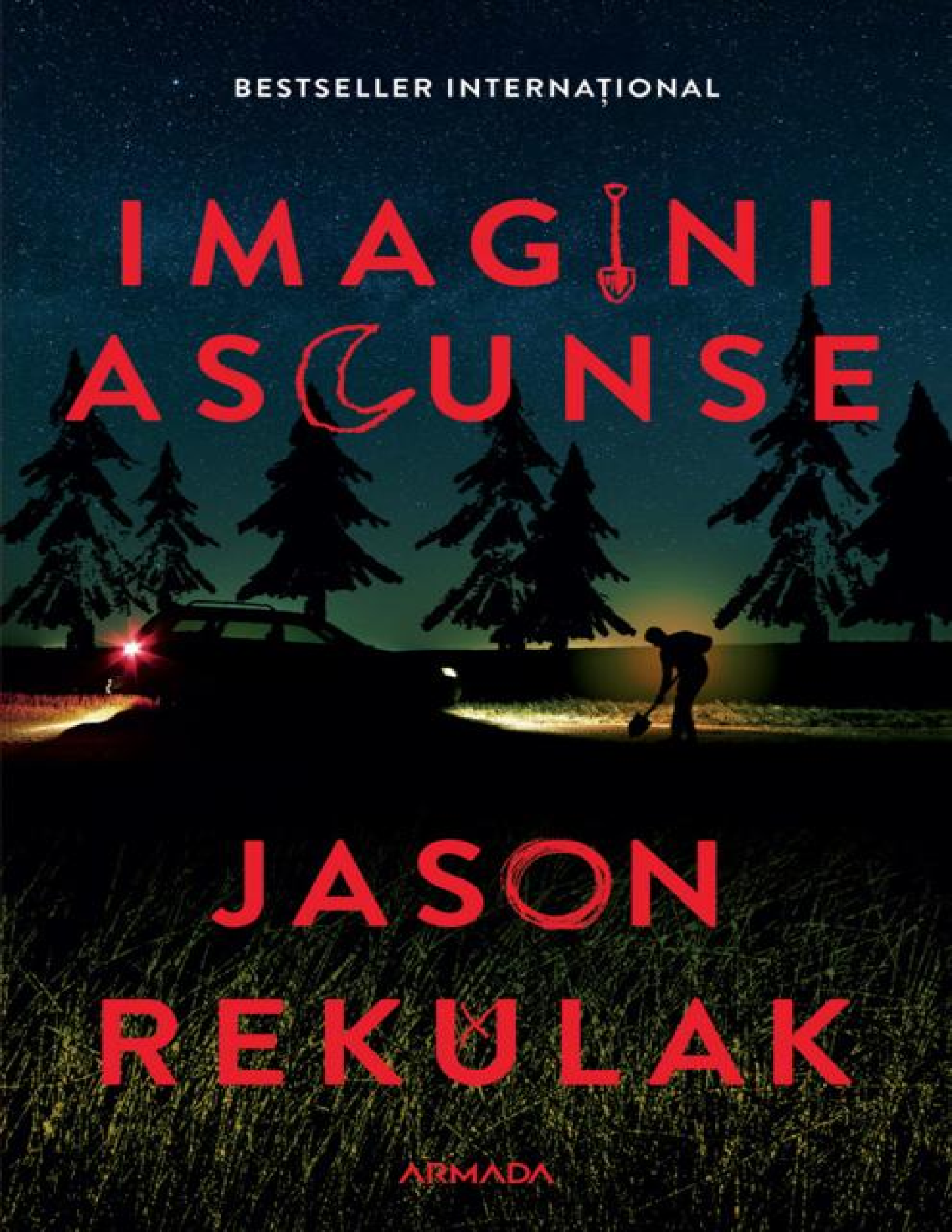

BESTSELLER INTERNATIONAL

IMAGINI ASCUNSE

JASON REKULAK

ARMADA

BESTSELLER INTERNATIONAL

IMAGINI ASCUNSE

JASON REKULAK

ARMADA

JASON REKULAK a fost director editorial al Quirk Books până în 2018, când a decis să se dedice unor proiecte individuale. *The Impossible Fortress*, romanul său de debut, a fost tradus în 12 limbi, fiind nominalizat pentru Edgar Award și desemnat „Cea mai bună carte a lunii” de site-ul Amazon. Drepturile de ecranizare pentru *The Impossible Fortress* au fost achiziționate de Netflix, cu Jason Bateman și John Frances Daley ca producători, iar Jason Rekulak lucrează, în prezent, la adaptarea scenariului. În The New York Times a apărut o prezentare pe larg a autorului, care a fost intervievat și de NPR, *The Washington Post*, *USA Today*, *The Wall Street Journal* etc. Scriitorul locuiește în Philadelphia.

IMAGINI
ASUNSE

JASON
REKULAK

Redactor-șef: Marian COMAN

Designul copertei: Will STAEHLE

Ilustrația copertei: abstract colors © Volodymyr Goinyk/Shutterstock.com; car with headlight © AlexussK/Shutterstock.com

Caligrafia titlului și prelucrarea copertei: Raluca ILIE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Andreea ROȘET

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Rekulak, Jason

Imagini ascunse / Jason Rekulak ; trad. din lb. engleză: Roxana Brînceanu. - București : Editura Nemira, 2022

ISBN print 978-606-43-1422-2

ISBN epub 978-606-43-1467-3

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111

Jason Rekulak

HIDDEN PICTURES

Copyright © 2022 by Jason Rekulak.

Original artwork © 2022 by Will Staehle and Doogie Horner.

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc. and ANA Sofia.

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2022, pentru prezenta ediție în limba română

ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA.

Orice reproducere, totală sau parțială,

a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

În urmă cu câțiva ani rămăsesem fără bani, așa că m-am oferit voluntar pentru un studiu de cercetare la Universitatea din Pennsylvania. Indicațiile de drum primite m-au condus în campusul centrului medical din West Philly, unde m-am trezit într-o aulă mare plină cu femei, toate între optsprezece și treizeci și cinci de ani. Nu erau suficiente scaune, iar eu ajunsesem printre ultimele, deci a trebuit să stau tremurând pe podea. Ofereau gratis cafea și gogoși cu ciocolată, iar pe un ecran mare rula emisiunea-concurs *The price is right*, dar aproape toată lumea se uita pe telefoane. Atmosfera era ca la Departamentul Pentru Vehicule Motorizate, însă eram plătite cu ora, așa că toată lumea părea mulțumită să aștepte toată ziua. O femeie în halat alb de laborator a venit și s-a prezentat. A spus că o cheamă Susan, sau Stacey, sau Samantha și că participă la programul de Cercetări Clinice. Ne-a citit toate avertismentele obișnuite și ne-a reamintit că ne vom primi compensațiile sub formă de carduri cadou Amazon, nu cecuri sau cash. Câteva femei au bombănit, dar pe mine nu mă deranja, aveam un prieten care-mi cumpăra cardurile cadou cu optzeci de cenți pentru fiecare dolar, așa că totul era în regulă.

La fiecare câteva minute, Susan (cred că Susan o chema) striga un nume de pe clipboard și una dintre noi părăsea sala. Niciuna nu se întorcea. N-a durat mult până când s-au eliberat suficiente scaune, dar eu am rămas pe podea, fiindcă nu credeam că m-aș fi putut mișca fără să vomit. Mă durea tot corpul și aveam frisoane. Dar s-a răspândit vorba că nu se făcea triaj – adică n-avea nimeni de gând să-mi facă un test de urină, să-mi măsoare pulsul sau orice altceva care să mă descalifice – așa că am aruncat în gură o pastilă de 40 și am supt-o până când s-a topit stratul galben ceros. Apoi am scuipat-o înapoi în palmă, am zdrobit-o între degete și am tras pe nas cam o treime. Suficient cât să-mi revin. Restul l-am păstrat într-o bucătică de folie pentru mai târziu. După ce m-am oprit din tremurat, n-a mai fost așa de rău să aștept pe podea.

După vreo două ore, doctorița a strigat în sfârșit:

— Quinn? Mallory Quinn?

M-am îndreptat spre ea, târând după mine geaca groasă de iarnă. Dacă a observat că sunt drogată, n-a zis nimic. M-a întrebat doar vârsta (nouăsprezece) și data nașterii (3 martie), apoi a comparat răspunsurile mele cu informațiile de pe clipboard. Presupun că a decis că sunt suficient de trează, pentru că m-a condus printr-un labirint de coridoare până am ajuns într-o cămăruță fără ferestre.

Acolo erau cinci bărbați tineri așezați pe un rând de scaune pliante; toți se holbau la podea, așa că nu le puteam vedea fețele. Dar am decis că erau studenți la medicină sau medici rezidenți – purtau toți halate de spital de unică folosință, încă pline de cute, de un albastru intens, ca și când abia ar fi fost luate de pe raft.

— Bun, Mallory, vrem să stai în picioare, cu fața la ei. Acolo, pe X, perfect. O să-ți spun ce urmează să se întâmple, înainte să te leg la ochi.

Mi-am dat seama că ține în mână o mască neagră pentru dormit, asemănătoare cu cea din bumbac moale pe care mama obișnuia s-o poarte când se culca.

Mi-a explicat că deocamdată toți bărbații își țineau ochii în podea, dar în următoarele minute aveau să se uite din când în când la corpul meu. Treaba mea era să ridic mâna dacă simțeam „privirea masculină”¹ asupra mea. Mi-a spus să țin mâna ridicată cât timp dura senzația și s-o cobor când dispărea.

¹ Privirea masculină (*male gaze*, în engleză) este un concept care susține faptul că în cultura vizuală dominantă (reviste, artă fotografică, cinematografie etc.) se perpetuează o perspectivă destinată bărbatului heterosexual, în care femeile sunt reprezentate ca obiecte sexuale (n. red.).

— O să facem asta timp de cinci minute, dar după ce terminăm e posibil să vrem să repetăm experimentul. Ai vreo întrebare înainte să începem?

Am izbucnit în râs.

— Mda, ați citit *Cincizeci de umbre ale lui Grey*? Pentru că sunt destul de sigură că asta se-ntâmplă în capitolul 12.

Fusese tentativa mea de a face o glumă simpatică; Susan a zâmbit politicos, dar niciunul dintre bărbați nu mi-a dat atenție. Își făceau de lucru cu clipboardurile și își sincronizau cronometrele. Atmosfera era marcată de profesionalism. Susan mi-a fixat masca peste ochi, apoi a ajustat elasticul, ca să nu fie prea strânsă.

— OK, Mallory, e bine așa?

— Sigur.

— Ești gata?

— Da.

— Începem la trei. Domnilor, pregătiți-vă ceasurile. Unu, doi, trei.

E bizar să stai nemișcată timp de cinci minute, legată la ochi, într-o încăpere unde e complet liniște, știind că niște tipi ar putea să se uite la sânii tăi, la fund și chestii de genul. Nu se auzea nimic și nu erau alte indicii care să mă ajute să ghicesc ce se întâmplă. Dar, categoric, simțeam că mă privesc. Am ridicat și am coborât mâna de câteva ori, iar cele cinci minute au părut o oră. Când am terminat, Susan mi-a cerut să repetăm experimentul și așa am făcut. Apoi m-a pus să repet experimentul a treia oară! Când mi-a scos masca în cele din urmă, toți bărbații s-au ridicat și au început să aplaude, ca și cum tocmai aș fi câștigat Oscarul.

Susan a explicat că făcuseră experimentul timp de o săptămână, pe sute de femei, dar eu eram singura care obținuse un scor aproape perfect, raportându-le privirile cu o acuratețe de 97%.

Le-a spus băieților să ia o pauză, m-a condus în biroul ei și a început să-mi pună întrebări. De exemplu, cum mi-am dat seama că bărbații se uită la mine? Nu știam cum să explic – pur și simplu am știut. Fusesse o senzație vagă, care-mi atrăsese atenția, ca un simț special. Pun pariu că, probabil, ai simțit-o și tu, așa că știi exact despre ce vorbesc.

— În plus, se auzea un fel de sunet.

A făcut ochii mari.

— Serios? Ai *auzit* ceva?

— Uneori. Un sunet foarte ascuțit. Ca atunci când un țăntar îți bâzâie foarte aproape de ureche.

Și-a apucat laptopul atât de repede, că aproape l-a scăpat. A notat niște chestii, apoi a întrebat dacă aș fi de acord să revin peste o săptămână pentru mai multe teste. Am zis că pentru douăzeci de dolari pe oră o să vin de câte ori vrea. I-am dat numărul meu de mobil și ea mi-a promis să mă sune ca să stabilim o întâlnire – însă chiar în acea seară mi-am vândut iPhone-ul pentru cinci Oxy

de 80, așa că n-a mai avut cum să dea de mine și nu am mai auzit niciodată de ea.

Acum că nu mă mai droghez, am milioane de regrete, iar faptul că mi-am vândut iPhone-ul e cel mai puțin important dintre ele. Dar uneori îmi amintesc de experiment și încep să-mi pun întrebări. Am încercat s-o găesc pe doctoriță pe net, dar, evident, nu-mi aminteam nici măcar numele ei. Într-o dimineață am luat autobuzul spre centrul medical universitar și am încercat să găesc aula, dar campusul arată diferit acum; sunt o mulțime de clădiri noi și totul e amestecat. Am încercat să caut pe Google „detecție a privirii” sau „percepere a privirii”, dar fiecare rezultat susținea că nu sunt fenomene reale, că nu există nicio dovadă că cineva ar avea „ochi la ceafă”.

Așa că se pare că m-am resemnat cu faptul că experimentul nu avusese loc cu adevărat, că era una dintre multele amintiri false pe care le căpătasem în perioada când abuzam de oxicodonă, heroină și alte droguri. Sponsorul meu, Russell, spune că amintirile false sunt ceva obișnuit la dependenți. Creierul unui dependent, zice el, își „amintește” fantezii fericite, ca noi să putem evita să facem față amintirilor reale – toate lucrurile rușinoase pe care le-am făcut ca să ne drogăm, toate rahaturile pe care le-am făcut oamenilor buni care ne iubeau. — Fii atentă la detaliile poveștii tale, subliniază Russell. Ajungi în campusul unei universități prestigioase din Ivy League. Ești varză de la oxicodonă, dar nu-i pasă nimănui. Intri într-o încăpere plină de doctori tineri și chipeși. Ei se uită la corpul tău timp de cincisprezece minute, apoi te ovaționează în picioare! Pe bune, Quinn! Nu trebuie să fii Sigmund Freud ca să-ți dai seama!

Și are dreptate, evident. Unul din cele mai dificile lucruri în recuperare este să te împaci cu faptul că nu mai poți avea încredere în creierul tău. De fapt, ești silit să înțelegi că tocmai creierul ți-a devenit cel mai mare dușman. Continuă să te îndrume spre decizii greșite, să ignore logica și bunul-simț și să-ți pervertească cele mai dragi amintiri în fantezii imposibile.

Însă există unele adevăruri absolute.

Numele meu este Mallory Quinn și am douăzeci și unu de ani.

Sunt în recuperare de optsprezece luni și pot să spun cu mâna pe inimă că nu mai simt dorința de a folosi alcool sau droguri.

Am urmat cei Doisprezece Pași și mi-am pus viața în mâinile Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. N-o să mă vedeți la colțul străzii împărțind Bibliei, dar mă rog în fiecare zi ca El să mă ajute să stau departe de droguri, iar deocamdată funcționează.

Locuiesc în nord-estul Philadelphiei la Safe Harbor, un cămin sponsorizat de municipalitate pentru femeile în stadii avansate de reabilitare. Îl numim „aproape acasă”, pentru că toate ne-am dovedit capacitatea de a renunța la droguri, dobândind multe libertăți personale. Ne facem singure cumpărăturile, tot noi ne gătim, nu avem prea multe reguli enervante.

De luni până vineri sunt asistent de educator la Aunt Becky's Childcare Academy, o casă infestată de șoareci, cu șaizeci de elevi cu vârste de la doi la cinci ani. Petrec o mare parte din viață schimbând scutece, oferind biscuiți sub formă de peștișori și punând DVD-uri cu *Sesame Street*. După muncă alerg, apoi particip la o întâlnire sau stau la Safe Harbor cu colegele mele și dăm pe Hallmark Channel și ne uităm la filme ca *Sailing into love* sau *Forever in my heart*. Puteți să râdeți, dar vă garantez că într-un film de pe Hallmark Channel n-o să vedeți o prostituată trăgând pe nas linii de pulbere albă. Pentru că nu vreau ca acele imagini să ocupe spațiu în creierul meu.

Russell a fost de acord să mă sponsorizeze pentru că, pe vremuri, am fost alergătoare de fond, iar el a petrecut mult timp antrenând atleți. Russell a fost antrenor asistent al echipei SUA la Olimpiada de vară din 1988. Mai târziu, a condus echipele de atletism ale universităților Arkansas și Stanford la campionatele naționale. Și mai târziu, și-a călcat vecinul cu mașina, după ce se drogase cu metamfetamină. Russell a făcut cinci ani de închisoare pentru ucidere din culpă, după care a fost hirotonisit preot. Acum sponsorizează cinci, șase dependenți odată, majoritatea atleți ratați ca mine.

Russell m-a inspirat să încep din nou să alerg (o numește „alergare pentru recuperare”) și în fiecare săptămână stabilește antrenamente specifice pentru mine, alternând alergări lungi și sprinturi pe malul râului Schuylkill cu ridicare de greutate și pregătire fizică la YMCA. Russell are șaizeci și opt de ani și o proteză de șold, dar tot mai ridică nouăzeci de kilograme și în weekenduri vine să se antreneze alături de mine, dându-mi indicații și încurajându-mă. Îmi

repetă mereu că fondistele își ating forma maximă la treizeci și cinci de ani și că cei mai buni ani sunt încă departe.

De asemenea, mă încurajează să-mi fac planuri de viitor, să o iau de la capăt într-un mediu nou, departe de prietenii și obiceiurile vechi. Din acest motiv a aranjat să merg la un interviu pentru un loc de muncă cu Ted și Caroline Maxwell, niște prieteni de-ai surorii lui, care s-au mutat de curând în Spring Brook, New Jersey. Caută o bonă care să-l supravegheze pe fiul lor de cinci ani, Teddy.

— Tocmai s-au întors de la Barcelona. Tatăl lucrează cu calculatoare. Sau are o afacere? E ceva bine plătit, am uitat detaliile. Oricum, s-au mutat aici, iar Teddy – copilul, nu tatăl – poate merge la școală la toamnă. La grădiniță. Deci vor să stai până în septembrie. Dar dacă merge bine... Cine știe? Poate o să te țină pe-aproape.

Russell insistă să mă conducă la interviu. Este unul dintre oamenii care se îmbracă mereu de parcă ar merge la sală, chiar și când nu se antrenează. Astăzi poartă un trening Adidas negru cu dungi albe. Suntem în SUV-ul lui, traversând podul Ben Franklin pe banda stângă prin trafic, iar eu strâng mânerul portierei și mă uit fix în poală, încercând să nu intru în panică. Nu mă simt prea bine în mașină. Mă duc peste tot cu autobuzul sau cu metroul, iar asta e pentru prima dată când părăsesc Philadelphia după aproape un an. Avem de mers doar cincisprezece kilometri prin suburbii, dar eu tot mă simt de parcă m-aș pregăti de o lansare pe Marte.

— Ce e? întreabă Russell.

— Nimic.

— Ești încordată, Quinn. Relaxează-te.

Cum să mă relaxez, când prin dreapta noastră trece un BoltBus enorm? E ca un *Titanic* pe roți, atât de aproape, că aș putea scoate mâna pe fereastră ca să-l ating. Aștept până trece autobuzul ca să pot vorbi fără să țip.

— Care-i treaba cu mama?

— Caroline Maxwell. E medic la Spitalul Veteranilor, unde lucrează sora mea Jeannie. Așa am aflat despre ea.

— Cât de multe știe despre mine?

Ridică din umeri.

— Știe că ești curată de optsprezece luni. Că te-am recomandat eu.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu-ți face griji. I-am spus întreaga poveste și abia așteaptă să te cunoască. Probabil că par sceptică, pentru că Russell continuă:

— Femeia asta își câștigă pâinea lucrând cu dependenți. Iar pacienții ei sunt militari veterani, vorbesc de oameni din forțele speciale, cu traume serioase din războiul din Afganistan. Nu mă înțelege greșit, Quinn, dar comparativ cu poveștile lor, a ta nu-i chiar groaznică.

Un nemernic dintr-un Jeep aruncă o pungă de plastic pe fereastră și nu avem loc să virăm, așa că lovim punga cu nouăzeci și cinci de kilometri pe oră și se aude un *POC!* de sticlă spartă. Sună ca explozia unei bombe. Russell nu face decât să se întindă spre aerul condiționat ca să îl dea cu două trepte mai tare. Eu îmi țin ochii-n jos până aud motorul încetinind, când simt curba lentă a ieșirii de pe autostradă.

Spring Brook este unul dintre acele sătucuri din New Jersey, care au existat încă de pe timpul Revoluției. E plin de case în stil colonial și victorian, cu steaguri americane arborate pe terasă. Străzile sunt netede și trotuarele imaculate.

Nicăieri nu e nici măcar un gunoi.

Oprim la un semafor și Russell coboară geamul.

— Auzi? întreabă.

— Nu aud nimic.

— Exact. E liniște. E perfect pentru tine.

Se face verde și intrăm pe o stradă cu magazine și restaurante – un local thailandez, un lactobar de smoothie-uri, o brutărie vegană, un hotel pentru câini și un studio de yoga. Mai e și un afterschool Math Gymnasium și o mică librărie-cafenea. Și, bineînțeles, un Starbucks cu o sută de adolescenți și preadolescenți aliniați în față, toți butonându-și telefoanele. Seamănă cu puștii din reclamele la Target; au haine colorate și pantofi noi-nouți.

Russell intră pe o străduță laterală și trecem pe lângă un șir de case perfecte din suburbii. Copaci înalți și maiestuoși umbresc trotuarele, colorând locul. Există semne pe care scrie AICI LOCUIESC COPII – ÎNCETINIȚI!, iar când

ajungem într-o intersecție, un agent de circulație zâmbitor, care poartă vestă reflectorizantă, ne face semn să trecem. Detaliile sunt atât de minuțioase, încât pare că mergem prin decorurile unui film.

În cele din urmă, Russell trage pe marginea drumului, oprind la umbra unei sălcii.

— Bine, Quinn, ești gata?

— Nu știu.

Deschid parasolarul și mă uit în oglindă. La sugestia lui Russell, m-am îmbrăcat de parcă aș fi consilier într-o tabără de vară, cu un tricou verde la baza gâtului, pantaloni kaki și adidași albi imaculați. Aveam părul lung până la talie, dar ieri mi-am tuns coada și am donat-o unei organizații caritabile pentru bolnavii de cancer. Am rămas cu o tunsoare bob, cu părul destul de scurt și nu mă mai recunosc.

— Uite două sfaturi gratuite, spune Russell. În primul rând, nu uita să spui că puștiul e dotat.

— Cum o să-mi dau seama?

— Nu contează. În orașul ăsta toți copiii sunt dotați. Găsește un mod de a menționa chestia asta în conversație.

— Bine. Care-i al doilea sfat?

— Păi, dacă interviul merge prost sau dacă ți se pare că sunt nehotărâți, le poți oferi asta.

Deschide torpedoul și îmi arată un lucru pe care chiar n-aș vrea să-l duc în interiorul casei lor.

— Of, Russell! Știu și eu?

— Ia-l, Quinn. Gândește-te că e un fel de atu. Nu trebuie să-l joci, dar s-ar putea să ai nevoie.

Am auzit destule povești de groază la reabilitare ca să știu că probabil are dreptate. Iau tâmpenia aia și o arunc pe fundul genții.

— Bine, îi zic. Mulțumesc că m-ai condus.

— Fii atentă, te aștept la Starbucks. Sună-mă când terminați și o să te duc înapoi.

Insist că mă descurc, că pot să iau trenul înapoi spre Philly și insist să se

întoarcă acasă acum, înainte să se îngreuneze traficul.

— Bine, dar sună-mă când terminați, adaugă el. Vreau să aud toate amănuntele, bine?

Cobor din mașină, iar afară e o după-amiază înăbușitoare de iunie. Russell claxonează îndepărtându-se și cred că acum nu mai există cale de întoarcere. Casa familiei Maxwell este o clădire mare, în stil victorian, cu două etaje, cu pereți acoperiți cu lemn galben și decorațiuni albe, de parc-ar fi turtă dulce. O înconjoară o verandă mare cu mobilier din răchită și ghivece pline cu flori galbene – narcise și begonii. În spatele clădirii se întinde o pădure mare – sau poate e un parc? –, așa că aleea răsună de ciripit de păsări și pot auzi insectele bâzâind și cântând.

Merg pe poteca pavată și urc treptele verandei. Sun și îmi deschide un băiețel. Are păr roșcat țepos. Îmi amintește de o păpușă trol.

Mă las pe vine ca să ne privim în ochi.

— Pariez că te cheamă Teddy.

Băiatul îmi zâmbește timid.

— Eu sunt Mallory Quinn. E...

Se întoarce și aleargă pe scări la etaj, dispărând din vedere.

— Teddy?

Nu sunt sigură ce să fac. În fața mea este un coridor care duce spre o bucătărie în spate. Văd un loc pentru luat masa (în stânga) și un living (în dreapta) și podele superbe din lemn de pin (peste tot). Mă izbește mirosul proaspăt al aerului condiționat, amestecat cu o urmă de soluție de curățare, ca și cum cineva ar fi frecat zdravăn parchetul. Tot mobilierul pare modern și nou, de parcă tocmai a fost adus din showroomul unui magazin de mobilă.

Apăs pe sonerie, dar nu scoate niciun sunet. Mai apăs de trei ori – nimic.

— E cineva acasă?

În capătul opus al clădirii, în bucătărie, văd silueta unei femei care se întoarce și mă vede.

— Mallory? Tu ești?

— Da! Bună ziua! Am încercat soneria, dar...

— Știu, scuze. O s-o reparăm.

Înainte să întreb cum de-a știut Teddy că eram la ușă, ea vine să mă întâmpine. Are cel mai grațios mers pe care l-am văzut vreodată, se mișcă fără zgomot, ca și cum picioarele ei abia ar atinge podeaua. E înaltă, zveltă și blondă, cu pielea deschisă la culoare și trăsături blânde care par prea delicate pentru lumea asta.

— Eu sunt Caroline.

Întind mâna, dar ea mă cuprinde într-o îmbrățișare. E una dintre acele persoane care radiază căldură și compasiune și mă ține strâns o secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

— Mă bucur că ești aici! Russell ne-a spus multe lucruri minunate despre tine. Nu mai folosești droguri de optsprezece luni?

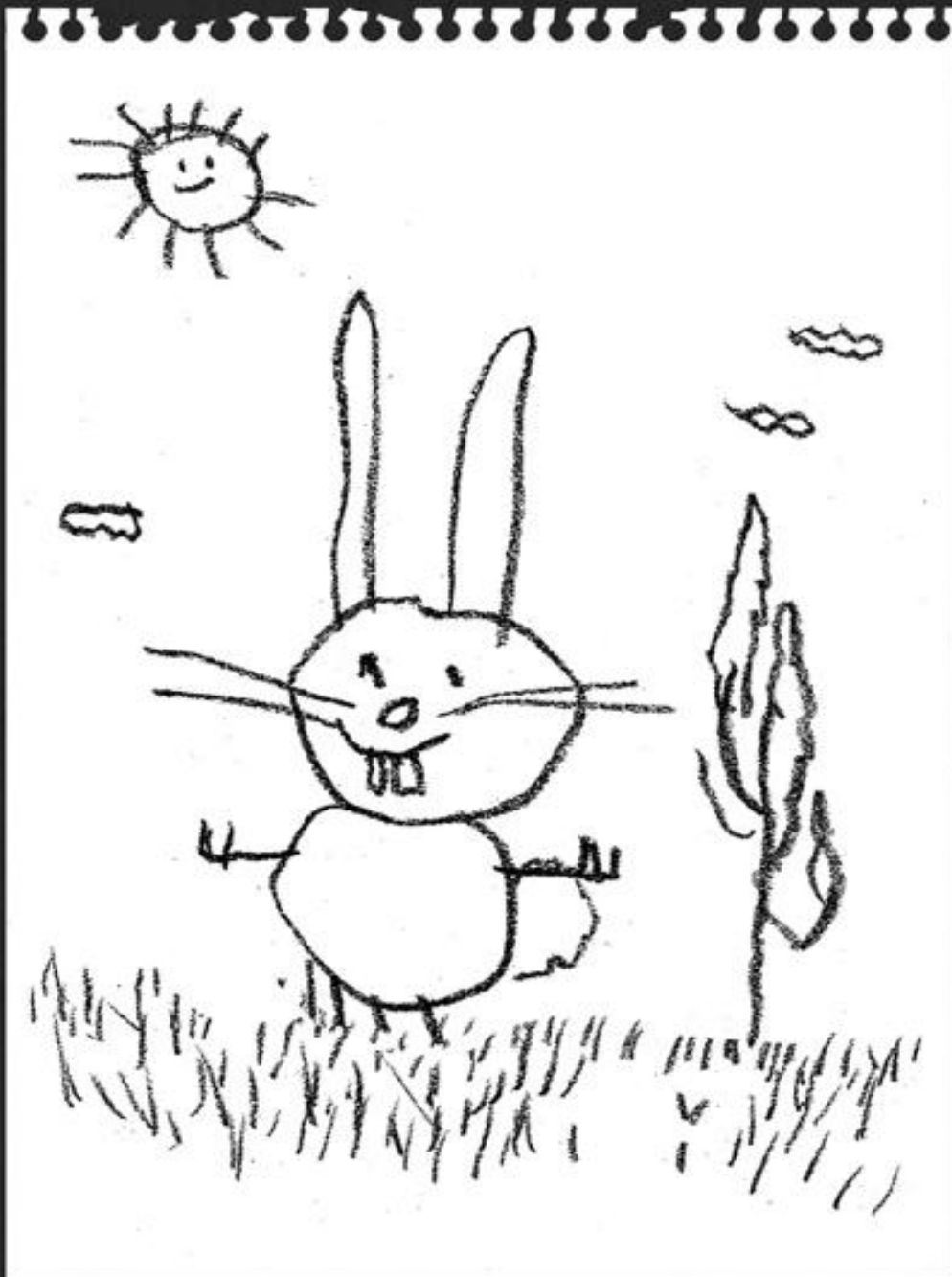
— Optsprezece și jumătate.

— Incredibil! După câte-ai îndurat! E extraordinar! Trebuie să fi mândră de tine.

Îmi fac griji că o să izbucnesc în plâns, pentru că nu mă așteptam ca primul lucru despre care o să mă întrebe să fie reabilitarea, chiar înainte să intru în casă. Dar e o ușurare să scap de asta, să-mi pun pe masă cele mai proaste cărți.

— N-a fost ușor, dar cu fiecare zi devine tot mai simplu.

— Exact asta le spun și eu pacienților mei, zice, făcând un pas în spate, analizându-mă din cap până-n picioare și zâmbind. Și uită-te la tine acum! Ești atât de sănătoasă, încât parcă radiezi!

În interiorul casei e o răcoare plăcută de douăzeci de grade – un refugiu binevenit după zăpușeala de afară. O urmez pe Caroline pe lângă scară și pe sub palierul de la etaj. Bucătăria e inundată de lumină naturală și arată ca într-o emisiune de gătit prezentată pe Food Network. Are un frigider mare și unul mic, iar aragazul are opt ochiuri. Chiuveta e cât o troacă, suficient de largă încât să fie nevoie de două robinete. Sunt zeci de dulăpioare și sertare, de diferite forme și mărimi.

Caroline deschide o ușiță și îmi dau seama că e de la un al treilea frigider, unul miniatural, înțesat cu băuturi reci.

— Să vedem, avem sifon, suc de cocos, ceai cu gheață...

— Aș vrea un pahar cu sifon, îi cer, răsucindu-mă spre peretele cu ferestre care dau în curtea din spate. E o bucătărie frumoasă! exclam eu.

— E imensă, nu-i așa? Prea mare pentru trei persoane. Dar ne-am îndrăgostit de restul casei, așa că am luat-o. E un parc chiar în spate, ai observat? Lui Teddy îi place să se plimbe printre copaci.

— Pare distractiv.

— Trebuie să-l căutăm mereu de căpușe. Mă gândesc să-i cumpăr o zgardă contra puricilor.

Pune paharul sub dispenser, iar gheața scoate un sunet ușor – ca acela al clopoțelilor de vânt de pe verandă – și cuburile de gheață cad ca niște mici perle cristaline. Mă simt de parcă tocmai aș fi asistat la un număr de magie. Umples paharul cu apă carbogazoasă și mi-l întinde.

— Vrei un sendviș? Să-ți pregătesc ceva?

Clatin din cap, dar Caroline deschide oricum frigiderul, dezvăluind o gamă largă de produse.

Cutii de lapte integral și de lapte de soia, cartoane cu ouă maronii de la găini crescute în aer liber, borcane cu pesto, humus și salată de pui. Triunghiuri de brânză, sticle cu chefir și pungi albe, pline cu verdețuri. Iar fructele! Cutii uriașe cu căpșuni, afine, zmeură și mure, pepeni galbeni și verzi. Caroline ia o pungă de morcovi și o cutie de humus și se folosește de cot ca să închidă frigiderul. Observ pe ușă un desen de copil, portretul realizat cu stângăcie și nepricepere al unui iepuraș. Întreb dacă Teddy e autorul, iar Caroline aprobă

din cap.

— E de șase săptămâni în casa asta și deja face aluzii la un animal de companie. I-am spus că mai întâi trebuie să terminăm de despachetat.

— Pare dotat, îi spun îngrijorându-mă că vorbele sună forțat, că am mers prea departe, prea repede.

Însă Caroline e de acord cu mine!

— O, categoric! E deja avansat față de cei de vârsta lui. Așa zice toată lumea. Ne așezăm la măsuta din colțul pentru mic-dejun și ea îmi întinde o foaie de hârtie.

— Soțul meu a tipărit câteva reguli. Nu e nimic ieșit din comun, dar sunt lucruri pe care e bine să le lămurim.

REGULILE CASEI

1. Fără droguri
2. Fără băutură
3. Fără fumat
4. Fără înjurături
5. Fără ecrane de device-uri
6. Fără carne roșie
7. Fără *junk food*
8. Fără vizitatori nepermiși
9. Fără poze cu Teddy pe social media
10. Fără religie sau superstiții. Învățăm știința.

Dedesubtul listei printate era o a unsprezecea regulă, scrisă de mână cu un scris delicat, feminin:

Distrați-vă! ☺

Caroline începe să se scuze pentru reguli chiar înainte ca eu să termin de citit.

— Nu suntem foarte stricți în privința numărului 7. Dacă vrei să faci prăjituri sau să-i cumperi lui Teddy o înghețată, e în regulă. Dar nu sucuri acidulate. Iar soțul meu a insistat asupra numărului 10. El e inginer. Lucrează cu tehnologie. Așadar, știința e foarte importantă în familia noastră. Nu ne rugăm și nu sărbătorim Crăciunul. Nici nu spunem „noroc“ dacă cineva strănută.

— Dar *ce* spuneți?

— *Gesundheit*. Sau „sănătate“. Înseamnă același lucru.

Ceva din vocea ei îmi dă impresia că și-ar cere scuze și o surprind uitându-se la cruciulița de aur de la gâtul meu – un dar de la mama la prima mea împărtășanie. O asigur pe Caroline că regulile casei ei nu vor fi o problemă.

— Religia lui Teddy e problema voastră, nu a mea. Eu sunt aici ca să-i asigur un mediu sigur, înfloritor, în care să se simtă îngrijit.

Pare ușurată.

— Și distrați-vă, bine? Asta e regula numărul unsprezece. Dacă vreți să faceți vreodată o excursie specială la un muzeu sau la grădina zoologică, eu sunt bucuroasă să plătesc.

Discutam un timp despre slujbă și responsabilitățile ei, dar Caroline nu pune prea multe întrebări personale. Îi spun că am crescut în South Philly, pe Shunk Street, fix la nord de stadioane. Am locuit cu mama și sora mea mai mică și făceam pe bona pentru toate familiile din cartier. Am urmat Liceul Central și abia promisem o bursă pentru atletism la Penn State când viața mea a luat-o razna. Russell trebuie să-i fi povestit restul lui Caroline, fiindcă nu mă pune să dezgrop mizeria.

Spune doar:

— Să mergem să-l căutăm pe Teddy. Să vedem cum vă înțelegeți.

Camera de zi e poziționată fix lângă bucătărie – o încăpere confortabilă, nepretențioasă, cu o canapea modulară, un cufăr plin de jucării și un covor miștos. Pereții sunt acoperiți de rafturi cu cărți și postere înrămate de la Opera Metropolitană din New York – *Rigoletto*, *Pagliacci* și *La Traviata*. Caroline îmi zice că sunt cele trei spectacole favorite ale soțului ei și că obișnuiau să meargă mereu la Lincoln Center înainte de a se naște Teddy.

Copilul stă întins pe covor, cu un caiet cu spirală și două creioane în față.

Ridică ochii când mă vede și zâmbește poznaș, apoi revine repede la opera lui.

— Ei, bună din nou. Desenezi?

Ridică din umeri cu un gest exagerat. E încă prea timid ca să-mi răspundă.

— Iubitule, scumpule, intervine Caroline. Mallory ți-a pus o întrebare.

Ridică din nou din umeri, apoi își apropie fața de hârtie, până când nasul

aproape că atinge desenul, ca și cum ar vrea să dispară în interiorul lui. Apoi ia un creion în mâna stângă.

— A, văd că ești stângaci, îi zic. Și eu!

— E o trăsătură obișnuită a liderilor mondiali, spune Caroline. Barack Obama, Bill Clinton, Ronald Reagan, toți sunt stângaci.

Teddy se întoarce în așa fel încât eu să nu pot vedea peste umărul lui. Nu-mi dau seama la ce lucrează.

— Îmi amintești de surioara mea, îi spun. Când era de vârsta ta, adora să deseneze. Avea o cutie uriașă plină cu creioane.

Caroline caută sub canapea și scoate o cutie uriașă cu creioane.

— Ca asta?

— Exact!

Are un râs ușor, plăcut.

— Să-ți spun ceva nostim. Cât am stat la Barcelona, nu am putut să-l facem pe Teddy să pună mâna pe creion. I-am cumpărat carioci, vopsele pentru pictura cu degetele, acuarele – nu a arătat niciun interes față de artă. Dar în clipa în care ne-am întors în Statele Unite și ne-am mutat în casa asta... Dintr-odată e Pablo Picasso. Acum desenează ca un nebun.

Caroline ridică blatul măsuței de cafea și văd că dedesubt e un loc pentru depozitare. Scoate de acolo un teanc de hârtii, gros de câțiva centimetri.

— Soțul meu mă tachinează că păstrez orice, dar nu mă pot abține. Vrei să vezi?

— Sigur.

Jos, pe covor, creionul lui Teddy a încetat să se mai miște. Corpul i s-a încordat. Îmi dau seama că e concentrat, că își îndreaptă cu totul atenția asupra reacției mele.

— Ooo, primul e chiar drăguț, îi spun lui Caroline. E un cal?

— Da, așa cred.

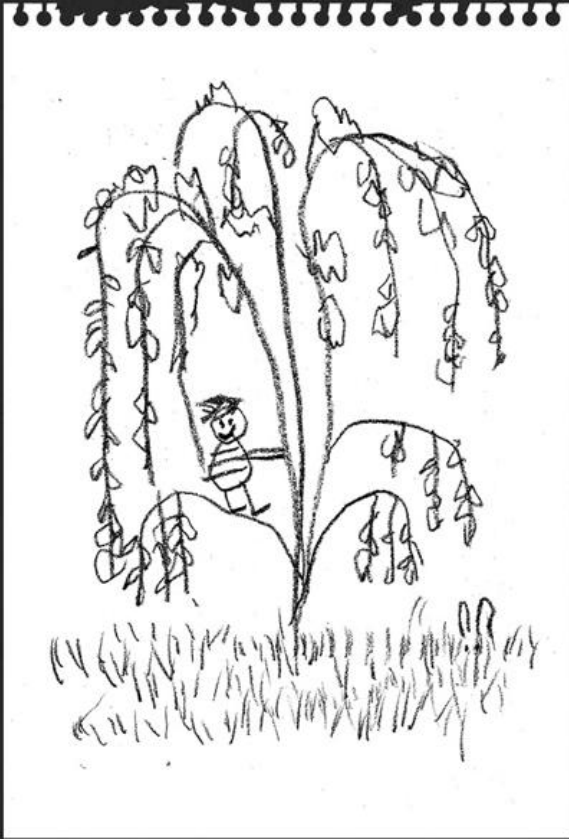
— Nu, nu, nu, zice Teddy săltând de pe podea, apărând lângă mine. E o capră, pentru că are coarne, vezi? Și barbă. Caii n-au barbă.

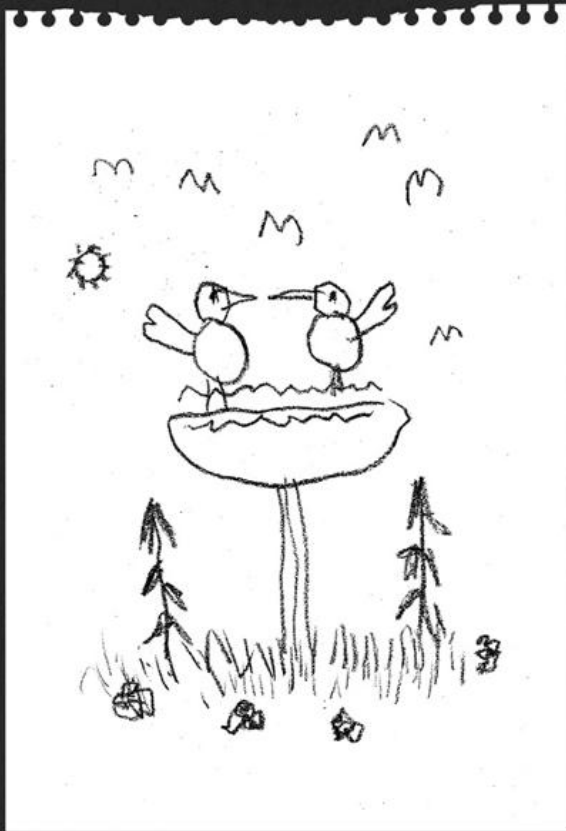
Apoi se apleacă în poala mea și dă foaia, atrăgându-mi atenția asupra următorului desen.

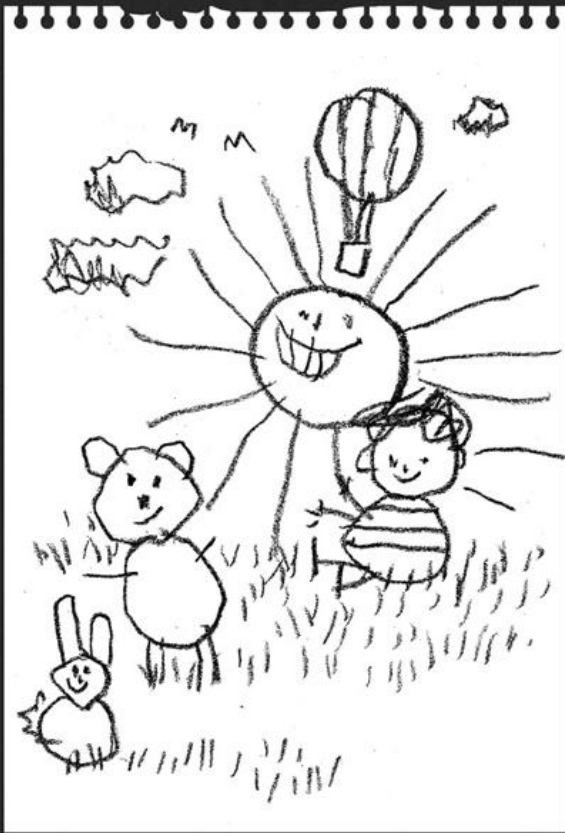
— E salcia din fața casei?

— Da, exact. Dacă te urci în ea, poți să vezi un cuib de păsări.

Tot dăm paginile și nu durează mult până când Teddy se relaxează în brațele mele, lăsându-și capul pe pieptul meu.

Mă simt ca și cum aș legăna un cățel mare. Are trupul cald și miroase a haine proaspăt spălate. Caroline stă de-o parte, urmărindu-ne interacțiunea. Pare mulțumită.

Toate desenele sunt chestii obișnuite de-ale copiilor – multe animale, mulți oameni zâmbitori în zile însorite. Teddy îmi studiază reacția la fiecare desen și îmi absoarbe laudele ca un burete.

Caroline pare surprinsă de ultimul desen din teanc.

— Pe asta am vrut să-l dau la o parte, zice ea, dar acum e obligată să-mi explice. Aici e Teddy și, ăăă, prietena lui specială.

— Anya, specifică Teddy. O cheamă Anya.

— Da, Anya, zice Caroline făcându-mi cu ochiul, ca încurajare să intru în joc. Noi o iubim pe Anya pentru că se joacă cu Teddy cât timp mami și tati sunt la serviciu.

Îmi dau seama că Anya trebuie să fie vreun tovarăș de joacă imaginar și ciudat, așa că încerc să fiu amabilă.

— Sunt convinsă că e grozav s-o ai pe Anya prin preajmă. Mai ales când ești un băiețel abia venit într-un oraș nou, care încă nu a cunoscut alți copii.

— Exact! Caroline e ușurată că am priceput repede cum stau lucrurile. Exact așa e.

— Anya e acum aici? E cu noi în cameră?

Teddy se uită de jur împrejur.

— Nu.

— Unde e?

— Nu știu.

— O s-o vezi în seara asta?

— O văd în fiecare noapte, răspunde Teddy. Doarme sub patul meu, ca să o pot auzi cântând.

Pe hol răsună un clopoțel și aud ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se la loc. O voce de bărbat strigă:

— Salutare!

— Suntem în camera de zi! răspunde Caroline. A venit tati! exclamă ea, uitându-se la Teddy.

Copilul sare din poala mea și aleargă în întâmpinarea tatălui său, iar eu îi înapoiez desenele lui Caroline.

— Sunt... interesante.

Ea clatină din cap și râde.

— Nu e posedat, jur. E doar o fază bizară. Mulți copii au prieteni imaginari. Colegii mei de la pediatrie spun că este ceva foarte obișnuit.

Pare jenată și eu o asigur repede că, bineînțeles, e perfect normal.

— Sunt convinsă că e din cauza mutării. A inventat-o ca să aibă cu cine să se joace.

— Mi-aș dori doar să nu arate atât de ciudat. Cum să pun așa ceva pe frigider?

Caroline întoarce desenul cu fața în jos, apoi îl îngroapă printre celelalte desene.

— Dar uitate care-i treaba, Mallory: odată ce o să-ncepi să lucrezi aici sunt sigură că o să uitate cu totul de ea. O să se distreze prea bine cu noua lui bonă!

Îmi place tare mult cum vorbește, ca și cum interviul s-ar fi încheiat și eu aș fi primit deja slujba, iar acum doar punem la punct niște detalii.

— Sunt convinsă că la locurile de joacă de aici sunt mulți copii, îi spun. O să mă asigur că Teddy o să aibă sute de prieteni reali până începe școala.

— Perfect.

Pe coridor se aud pași apropiindu-se, iar Caroline se apleacă spre mine.

— Aș vrea să te avertizez în legătură cu soțul meu. El nu e prea mulțumit de trecutul tău. Din cauza drogurilor. O să caute motive să te respingă. Dar nu-ți face griji.

— Ce ar trebui...

— De asemenea, să i te adresezi cu „domnule Maxwell“. Nu-i spune Ted. O să-i placă.

Înainte să întreb ce înseamnă asta, Caroline se retrage, iar soțul ei intră sprijinind de șold un Teddy tot numai zâmbet. Ted Maxwell e mai bătrân decât mă așteptam, e cu zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât Caroline, înalt și zvelt, cu păr încărunțit, ochelari cu rame închise la culoare și barbă. Poartă blugi de firmă, pantofi lustruiți și un sacou peste un tricou cu anchior – genul de îmbrăcăminte care pare nepretențioasă, dar care costă de zece ori mai mult decât ți-ai imagina.

Caroline îl întâmpină cu un sărut.

— Dragule, ea e Mallory.

Mă ridic și îi strâng mâna.

— Bună ziua, domnule Maxwell.

— Îmi cer scuze că am întârziat. A apărut ceva la serviciu.

Schimbă o privire cu Caroline și eu mă întreb dacă se întâmplă des să apară ceva.

— Cum merge interviul?

— Foarte bine, zice Caroline.

— Foarte, *foarte* bine! exclamă Teddy.

Se zbate în brațele tatălui și sare din nou la mine în poală, ca și cum aș fi Moș Crăciun și el ar vrea să-mi recite tot de pe lista lui de dorințe.

— Mallory, îți place să te joci de-a v-ați ascunselea?

— *Iubesc* să mă joc de-a v-ați ascunselea, îi spun. Mai ales în casele mari și vechi, cu multe camere.

— Adică la noi! exclamă Teddy, uitându-se de jur împrejur cu ochi mari de uimire. Noi avem o casă mare și veche! Cu o mulțime de camere!

Îl strâng puțin.

— Perfect!

Ted nu pare mulțumit de direcția pe care a luat-o conversația. Își ia fiul de mână, trăgându-l din poala mea.

— Uite ce e, amice, asta e un interviu de angajare. O discuție foarte serioasă între adulți. Mami și tati trebuie să-i pună lui Mallory câteva întrebări importante. Așa că acum trebuie să te duci sus, bine? Joacă-te cu LEGO sau... Caroline îl întrerupe:

— Dragule, am trecut deja prin toate. Aș vrea s-o duc pe Mallory afară și să-i arăt căsuța de oaspeți.

— Am și eu întrebări. Acordă-mi cinci minute.

Ted își împinge fiul puțin, trimițându-l la treaba lui. Apoi își descheie sacoul și se așază în fața mea. Îmi dau seama că nu e atât de zvelt cum crezusem, are puțină burtă, dar greutatea în plus îi vine bine. Arată bine hrănit și bine îngrijit.

— Ai adus o copie a CV-ului tău?

Dau din cap că nu.

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă. Îl am pe undeva.

Își deschide servieta și scoate un dosar plin cu documente. În timp ce răsfoiește, văd că e plin de scrisori și CV-uri ale altor candidate. Trebuie să fie vreo cincizeci.

— Uite-l. Mallory Quinn.

Extrage CV-ul meu din teanc și văd că e acoperit cu notițe scrise de mână.

— Liceul Central, dar nu ai mers și la facultate, corect?

— Încă nu, răspund.

— Te înscrii la toamnă?

— Nu.

— La primăvară?

— Nu, dar sper că în curând.

Ted se uită la CV-ul meu, apoi mijește ochii și lasă capul într-o parte, ca și cum nu l-ar înțelege prea bine.

— Aici nu scrie dacă vorbești vreo limbă străină.

— Nu, îmi pare rău. Asta dacă nu luați în calcul felul în care se vorbește în South Philly.

M-apuc să zic câte ceva cu accentul zonei, iar Caroline râde.

— Oh, ce nostim!

Ted nu face decât să pună un mic X negru în dreptul notiței.

— Cânti la vreun instrument? Pian sau vioară?

— Nu.

— Te pricepi la arte vizuale? Pictură, desen, sculptură?

— Nu.

— Ai călătorit mult? Ai fost în străinătate?

— Am fost la Disneyland când aveam zece ani.

Pune un alt X pe CV-ul meu.

— Iar acum lucrezi pentru mătușa ta Becky?

— Nu e mătușa mea. E numele centrului de zi: Aunt Becky's Childcare. ABC, ca la școală.

Își studiază notițele.

— Da, da. Acum îmi aduc aminte. E o instituție pro-reabilitare. Știi cât le plătește statul ca să te angajeze pe tine?

Caroline se încruntă.

— Dragă, e relevant?

— Sunt doar curios.

— Nu mă deranjează să răspund, îi zic. Statul Pennsylvania plătește o treime din salariul meu.

— Dar noi îl vom plăti în întregime, remarcă Ted și începe să mângălească cifre pe marginea CV-ului meu, făcând un calcul elaborat.

— Ted, mai ai și alte întrebări? Pentru că Mallory e de mult timp aici. Și mai trebuie să-i arăt și partea din spate.

— În regulă. Am tot ce-mi trebuie.

Nu mă pot împiedica să observ că mută CV-ul meu dedesubtul grămezii.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Mallory. Mulțumesc că ai venit.

— Nu-l lua în seamă pe Ted, îmi spune Caroline câteva minute mai târziu, când ieșim din bucătărie pe ușile glisante de sticlă. Soțul meu e un om foarte inteligent. E un magician când vine vorba de calculatoare. Dar e stângaci în problemele sociale și nu înțelege deloc reabilitarea. Te consideră un risc prea mare. Vrea să angajeze o studentă de la Penn, vreo puștoaică deșteaptă cu punctaj maxim la teste. Dar o să-l conving că meriți o șansă. Nu-ți face griji. Familia Maxwell are o curte mare în spate, cu o peluză de un verde luxuriant, înconjurată de copaci înalți, tufișuri și ronduri de flori pline de culoare. În mijloc e o minunată piscină cu șezlonguri și umbrele pe margine, ceva ce ai putea vedea într-un cazinou din Las Vegas.

— Ce frumos e!

— Oaza noastră privată, spune Caroline. Lui Teddy îi place să se joace aici. Traversăm peluza și iarba pare elastică și tare, ca suprafața unei trambuline. Caroline îmi arată un drum îngust la marginea curții și îmi spune că duce la Hayden's Glen, o rezervație naturală de o sută douăzeci de hectare, străbătută de poteci și pârauri.

— Nu-i dăm voie lui Teddy să meargă singur, din cauza apelor. Dar tu poți să-l duci când vrei. Doar să ai grijă la iedera otrăvitoare.

Traversasem aproape toată curtea când, în cele din urmă, zăresc casa de oaspeți; e pe jumătate ascunsă de copaci, ca și cum pădurea ar fi pe cale s-o înghită. Îmi amintește de căsuța de turtă dulce din povestea cu Hänsel și Gretel – o cabană elvețiană în miniatură, cu pereți rustici din lemn și acoperiș în două ape. Urcăm trei trepte până la o verandă mică și Caroline descuie ușa din față.

— Fostul proprietar își ținea aici mașina de tuns iarba. O folosea ca pe o magazie pentru uneltele de grădinărit. Dar am aranjat-o pentru tine.

În interior, cabana are doar o cameră, mică, dar impecabil de curată. Pereții sunt albi, iar bârnele acoperișului sunt vizibile, grinzile groase și maronii intersectându-se pe tavan. Podelele de lemn sunt de-a dreptul imaculate, așa că simt nevoia să mă descalț. La dreapta e o chicinetă; în stânga e cel mai confortabil pat pe care l-am văzut vreodată, cu o plapumă albă pufoasă și patru perne imense.

— Caroline, e minunat!

— Mă rog, știu că e puțin cam strâmt, dar după ce stai toată ziua cu Teddy, bănuiesc că vrei să te bucuri de intimitate. Iar patul e nou-nouț. Poți să-l încerci.

Mă așez pe marginea saltelei și mă întind pe spate; e ca și cum aș cădea într-un nor.

— O, Doamne!

— Are saltea Brentwood. Cu trei mii de arcuri care să-ți susțină corpul. Eu și Ted avem una la fel în dormitor.

În partea cealaltă a cabanei sunt două uși. Una dă într-un dulap îngust cu rafturi, a doua în cea mai mică baie din lume, cu duș, toaletă și chiuvetă. Intru și îmi dau seama că sunt exact cât trebuie de scundă ca să încap sub para dușului fără să mă aplec.

Turul complet nu ia mai mult de un minut, dar eu mă simt obligată să petrec mai mult timp inspectând totul. Caroline a dotat cabana cu zeci de mici detalii bine gândite: o veioză lângă pat, o masă de călcat pliabilă, un încărcător USB pentru telefoane mobile și un ventilator în tavan pentru circulația aerului. Dulapurile din bucătărie sunt pline cu lucrurile esențiale: farfurii și pahare, căni și tacâmuri, toate având aceeași calitate ca a celor folosite în casa principală. În plus, câteva provizii simple pentru gătit: ulei de măsline, făină, praf de copt, sare și piper. Caroline mă întreabă dacă îmi place să gătesc și eu îi spun că încă învăț.

— Și eu, zice ea râzând. O să ne lămurim împreună.

Apoi aud niște pași grei pe verandă și Ted Maxwell deschide ușa. Și-a schimbat sacoul cu un tricou polo bleumarin, însă chiar și în haine lejere e tot o apariție intimidantă. Speram să termin cu interviul fără să-l mai văd.

— Teddy are nevoie de tine la ceva, îi spune el lui Caroline. Pot să-i prezint eu restul.

E jenant, pentru că eu am văzut deja tot ce era de văzut, dar Caroline iese înainte să pot spune ceva. Ted stă pur și simplu privindu-mă, de parcă s-ar gândi că o să fur lenjeria și prosoapele.

Zâmbesc.

— E foarte drăguț.

— E o locuință pentru o singură persoană. Nu acceptăm musafiri fără permisiunea noastră. Și categoric nu vrem ca cineva să petreacă noaptea aici. L-ar nedumeri prea mult pe Teddy. Asta ar fi o problemă?

— Nu. Nu am prieten.

Clatină din cap, supărat că nu am prins ideea.

— Legal, nu-ți putem interzice să te vezi cu cineva. Doar că nu vreau să doarmă necunoscuți în curtea mea.

— Înțeleg. E în regulă.

Aș vrea să cred că acesta este un progres, că am făcut un mic pas către o relație de lucru mai bună.

— Mai aveți vreo îngrijorare?

Rânjește.

— Cât timp ai la dispoziție?

— Oricât e nevoie. Chiar îmi doresc slujba asta.

Se duce la fereastră și arată un brăduț de afară.

— Să-ți spun o poveste. În ziua în care ne-am mutat în casa asta, Caroline și Teddy au găsit un pui de pasăre sub copacul ăla. Probabil căzuse din cuib.

Poate fusese împins, cine știe? Oricum, nevastă-mea are o inimă mare, mare, așa că a găsit o cutie de pantofi, a umplut-o cu bucățele de hârtie și a început să hrănească puiul cu apă cu zahăr dintr-o pipetă. Între timp, veniseră cei de la firma de mutări, eu încercam să despachetez totul, ca să ne putem începe viața împreună, iar Caroline îi spunea lui Teddy cum o să îngrijească ei puiul și o să se facă bine și într-o zi o să se avânte în zbor peste vârfurile copacilor.

Bineînțeles, lui Teddy i-a surâs ideea. A botezat pasărea Robert și îl verifica din oră în oră, îl trata ca pe un frate mai mic. Dar, în patruzeci și opt de ore,

Robert a murit. Și-ți jur, Mallory, Teddy a plâns o săptămână. A fost devastat. Pentru un pui de pasăre. Așadar, ideea e că trebuie să fim extrem de atenți cu persoanele pe care le invităm să stea cu noi. Și, dat fiind trecutul tău, îmi fac griji că riscurile sunt prea mari.

Cum să-l contrazic? Slujba asta e bine plătită, iar Ted are un dosar plin cu CV-urile unor femei care nu au fost niciodată dependente de droguri. Ar putea angaja o tânără absolventă a unei școli de asistente medicale instruită în acordarea primului ajutor sau o bătrână cu cinci nepoți din Honduras, care să-i dea lui Teddy lecții de spaniolă în timp ce prepară *enchiladas verdes*. Cu asemenea opțiuni, ce șanse am eu? Îmi dau seama că ultima mea speranță este să-mi joc atuul – cadoul de la Russell primit în ultimul moment, înainte de a coborî din mașină.

— Cred că am o soluție.

Caut în geantă și scot ceva ce seamănă cu un card bancar din carton, cu cinci dischete de vată dedesubt.

— Este un test pentru droguri. Costă un dolar bucata pe Amazon și le voi plăti bucuroasă din salariul meu. Depistează metamfetamină, opiacee, amfetamine, cocaină și THC. Rezultatele se obțin în cinci minute și eu o să mă supun voluntar testării în fiecare săptămână sau aleatoriu, la alegerea voastră, ca să nu fiți niciodată îngrijorați. Asta v-ar liniști?

Îi întind cardul lui Ted, iar el îl ține la distanță, ca și cum l-ar dezgusta, de parcă deja ar picura din el urina caldă și galbenă.

— Nu, vezi, asta e problema, răspunde el. Pari o persoană de treabă. Ți doresc tot binele, sincer. Dar vreau o bonă care nu trebuie să facă pipi într-un pahar în fiecare săptămână. Înțelegi asta, nu-i așa?

Aștept în holul casei principale, în timp ce Ted și Caroline se ceartă în bucătărie. Nu aud detaliile discuției, dar e destul de limpede cine și ce susține. Vocea lui Caroline este răbdătoare și rugătoare; replicile lui Ted sunt scurte, dure și sacadate. Parcă aș asculta o vioară și un pickhammer.

Când în cele din urmă revin pe hol, fețele lor sunt roșii și Caroline se străduiește să zâmbească.

— Ne pare rău că te-am lăsat să aștepti, îmi zice ea. O să mai discutăm și ținem

legătura, bine?

Știm cu toții ce înseamnă asta, nu?

Ted deschide ușa și practic mă dă afară în căldura arzătoare a verii. În fața casei e mult mai cald decât în curtea din spate. Mă simt de parcă aș sta pe granița dintre paradis și lumea reală. Încerc să adopt o mină curajoasă și le mulțumesc pentru interviu. Le spun că mi-ar plăcea să fiu luată în considerare pentru slujbă, că mi-ar plăcea cu adevărat să lucrez cu familia lor.

— Dacă e ceva ce aș putea face ca să vă simțiți mai bine, sper că o să-mi spuneți.

Sunt pe punctul de a închide ușa când micul Teddy se strecoară printre picioarele părinților lui și îmi întinde o foaie de hârtie.

— Mallory, ți-am făcut un desen. E cadou. Poți să-l iei cu tine acasă.

Caroline se uită peste umărul meu și trage aer în piept.

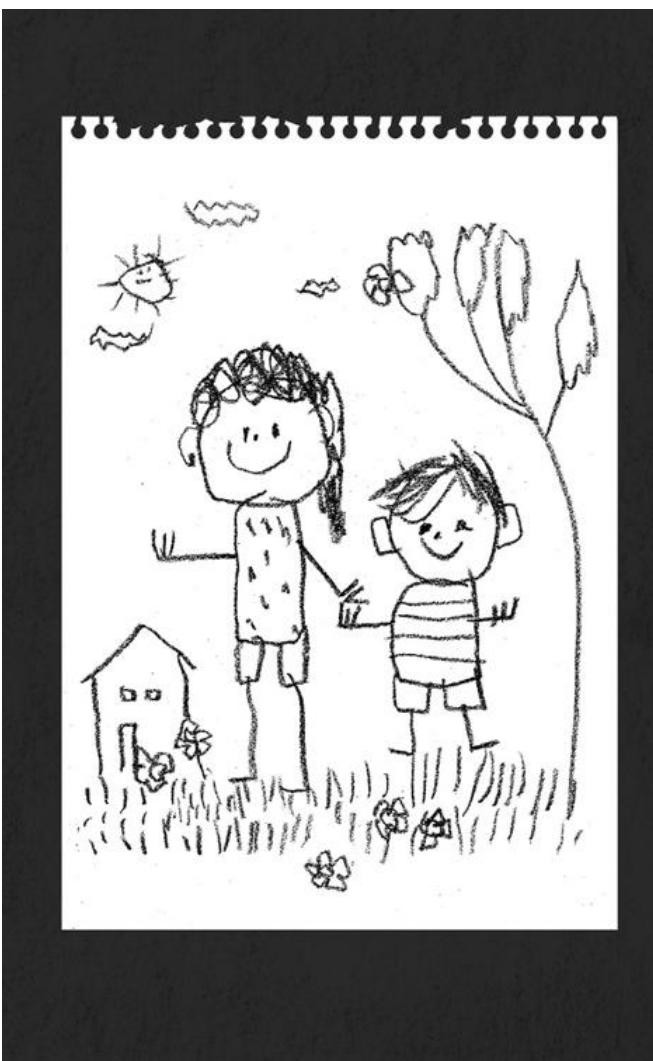
— O, Doamne, Teddy, ce frumos e!

Știu că sunt doar niște siluete din linii, dar drăgălășenia desenului mă cucerește. Mă las pe vine, ca să fiu la același nivel cu Teddy, și de data asta el nu mai tresare și nu mai fuge.

— Îmi place mult desenul ăsta, Teddy. Imediat ce ajung acasă, o să-l pun pe perete. Mulțumesc foarte mult.

Deschid brațele pentru o îmbrățișare scurtă și el îmi oferă una mare, încolăcindu-și brațele scurte în jurul gâtului meu și îngropându-și fața în umăr. E singurul contact fizic de care am avut parte de luni întregi și simt că mă emoționez; o lacrimă îmi apare în colțul ochiului și o șterg, râzând. Poate că tatăl lui Teddy nu are încredere în mine, poate crede că nu sunt decât o ratată condamnată să recidivez, dar acest băiețel adorabil crede că sunt un înger.

— Mulțumesc, Teddy. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Merg spre gară fără să mă grăbesc. Mă plimb pe trotuarele umbrite, trec pe lângă fete care desenează cu creta pe asfalt și băieți care joacă baschet pe alea din fața casei, pe lângă aspersoare care fac *fâș!-fâș!-fâș!* udând peluzele. Trec prin micul centru comercial, pe lângă magazinul de smoothieuri și ceata de adolescenți din fața cafenelei Starbucks. Îmi imaginez cât de frumos trebuie să fie să crești în Spring Brook, într-un oraș în care toată lumea are suficienți bani ca să-și plătească facturile, unde nu se întâmplă nimic rău. Și-mi doresc să nu fiu nevoită să plec.

Intru la Starbucks și comand o limonadă cu căpșuni. Ca dependentă în recuperare, am decis să evit orice fel de stimulent psihoactiv, inclusiv cafeina (dar nu sunt complet nebună, tot fac o excepție pentru ciocolată, fiindcă are doar vreo două miligrame). Înfing paiul prin capac, când îl văd pe Russell în

capătul îndepărtat al sălii, bând cafea neagră și citind paginile de sport din *Philadelphia Inquirer*. Probabil e ultimul om din țară care încă mai cumpără un ziar pe hârtie.

— N-ar fi trebuit să aștepți, îi spun.

Închide ziarul și zâmbeste.

— Am avut o bănuială că o să treci pe aici. Și vreau să știu cum a mers.

Povestește-mi tot.

— A fost oribil.

— Ce s-a întâmplat?

— Atuul tău a fost un dezastru. N-a funcționat.

Russell începe să râdă.

— Quinn, mama m-a sunat deja. Acum zece minute. Imediat ce ai plecat din casă.

— Serios?

— Se teme c-o să te fure o altă familie. Vrea să începi cât mai repede posibil.

Îmi ia zece minute să împachetez. Nu am o groază de lucruri personale, doar câteva haine, obiecte de toaletă și o Biblie. Russell îmi dă un geamantan folosit, ca să nu fiu nevoită să duc totul într-o pungă de plastic pentru gunoi. Colegele mele de la Safe Harbor îmi organizează o mică petrecere tristă de despărțire, cu mâncare chinezească la pachet și un tort de la supermarket. La doar trei zile de la interviu părăsesc Philadelphia și mă întorc în Fantasyland, gata să încep o nouă viață ca bună.

Dacă Ted Maxwell încă mai e îngrijorat în privința angajării mele, se pricepe de minune să o ascundă. El și Teddy mă întâmpină în gară, iar Teddy ține un buchet de narcise galbene.

— Eu le-am ales, zice el, dar tati le-a cumpărat.

Tatăl insistă să-mi ducă geamantanul la mașină, iar în drum spre casă îmi face un scurt tur al împrejurimilor, arătându-mi pizzeria, librăria și o cale ferată dezafectată care este populară printre alergători și cicliști. Nu mai e nicio urmă a vechiului Ted Maxwell, inginerul serios care m-a pus pe jar din cauza limbilor străine și a călătoriilor peste hotare. Noul Ted Maxwell e jovial și prietenos („Te rog, spune-mi Ted!“), chiar și hainele lui par mai relaxate. Poartă un tricou al echipei de fotbal FC Barcelona, blugi lejeri și pantofi de sport New Balance 995 imaculați.

Mai târziu în acea după-amiază, Caroline mă ajută să despachetez și să mă instalez în cabană. Întreb despre transformarea bruscă a lui Ted și ea râde.

— Ți-am spus c-o să se răzgândească. A văzut cât de mult i-a plăcut lui Teddy de tine. Mai mult decât de oricare altă candidată. A fost cea mai ușoară decizie pe care am luat-o vreodată.

Luăm cina cu toții în curtea pavată din spate. Ted face la grătar rețeta lui personală de frigărui cu creveți și scoici, Caroline servește ceai cu gheață făcut în casă și Teddy aleargă pe iarbă ca un derviş rotitor, încă uluit că am venit să locuiesc la ei tot timpul, în fiecare zi, toată vara.

— Nu-mi vine să cred, nu-mi vine să cred! exclamă, apoi se trânteste pe iarbă,

în culmea fericirii.

— Nici mie nu-mi vine să cred, îi zic. Mă bucur mult că sunt aici.

Nici măcar nu am ajuns la desert, iar ei reușesc să mă facă să mă simt deja un membru al familiei. Caroline și Ted împărtășesc o afecțiune calmă și relaxată.

Își termină unul altuia propozițiile și mănâncă unul din farfuria celuilalt.

Împreună îmi istorisesc povestea fermecătoare despre cum s-au întâlnit la librăria Barnes and Noble din Lincoln Center cu vreo cincisprezece ani în urmă. Pe la mijlocul poveștii, mâna lui Ted alunecă din reflex pe genunchiul soției, iar ea o pune pe a ei deasupra, împletindu-și degetele.

Chiar și neînțelegerile lor sunt cumva amuzante și fermecătoare. La un moment dat, în timpul mesei, Teddy anunță că trebuie să meargă la baie. Mă ridic să merg cu el, dar Teddy mă alungă.

— Am cinci ani, îmi reamintește. Baia e un spațiu personal.

— Ce băiat bun, zice Ted. Nu uita să te speli pe mâini.

Mă întorc la scaunul meu, simțindu-mă aiurea, dar Caroline îmi spune să nu-mi fac griji.

— E o fază nouă pentru Teddy. Își exersează independența.

— Și se asigură că nu ajunge la închisoare, adaugă Ted.

Caroline pare iritată de remarca lui. Nu înțeleg ce înseamnă, așa că ea îmi explică:

— Acum câteva luni am avut un incident. Teddy se dădea mare în fața unor copii. Adică se dezgolea. Comportament tipic de băiețel, dar pentru mine era ceva nou, așa că probabil am reacționat exagerat.

Ted râde.

— E posibil să fi zis că tot ce face e hărțuire sexuală.

— Dacă era adult, ar fi fost hărțuire sexuală. Țasta era punctul meu de vedere, Ted.

Caroline se întoarce spre mine.

— Dar sunt de acord că ar fi trebuit să-mi aleg cuvintele cu mai multă grijă.

— Băiatul nici măcar nu-și poate lega singur șireturile, zice Ted, și deja e un prădător sexual.

Caroline dă ostentativ la o parte mâna soțului ei de pe genunchi.

— Ideea e că Teddy și-a învățat lecția. Părțile intime sunt intime. Nu le arătăm străinilor. Mai încolo o să-l învățăm despre consimțământ și atingeri nepermise, pentru că e important pentru el să învețe lucrurile astea.

— Sunt sută la sută de acord, aprobă Ted. Îți promit, Caroline, că va fi cel mai luminat băiat din clasa lui. Nu trebuie să-ți faci griji.

— E un drăguț, îi asigur eu. Cu educația pe care i-o oferiți, sunt convinsă că va fi bine.

Caroline ia mâna soțului ei și o pune la loc pe genunchi.

— Știu că ai dreptate. Dar oricum îmi fac griji pentru el. Nu mă pot abține! Înainte ca discuția să continue, Teddy se întoarce în fugă la masă, cu răsufierea tăiată, ochii mari, gata de joacă.

— Că tot vorbeam de lup! zice Ted, râzând.

Când terminăm desertul și vine timpul să mergem la piscină, sunt nevoită să recunosc că nu am costum de baie și că nu am mai înotat din liceu. Așa că a doua zi Ted mi-a dat un avans de cinci sute de dolari din salariul meu viitor, iar Caroline m-a dus la mall să-mi cumpăr un costum dintr-o bucată. Mai târziu a venit în cabana mea aducând zeci de haine pe umerase, rochii frumoase și bluze de la Burberry, Dior și DKNY, toate noi sau abia purtate. Mi-a spus că ei nu-i mai vin deja, fiindcă s-a îngrășat, și că pot să mă bucur de ele înainte să le doneze la Goodwill.

— Și o să crezi că sunt paranoică, dar ți-am cumpărat asta.

Îmi dă o lanternă mică, roz, cu două vârfuri metalice deasupra.

— În caz că vrei să alergi noaptea.

O aprind și se aude un trosnet electric; mă sperii atât de tare, încât îi dau drumul imediat și instrumentul zăngăne pe podea.

— Îmi pare rău! Am crezut că...

— Nu, nu, eu ar fi trebuit să te avertizez. E un Vipertek Mini. Îl pui pe brelocul de la chei.

Ridică de pe jos arma cu electroșocuri și mi-o prezintă. Are butoane pe care scrie LUMINĂ și PARALIZARE, plus un întrerupător de siguranță, cu poziții închis-deschis.

— Are zece mii de volți. Pe al meu l-am testat pe Ted. Ca să văd cum

funcționează. A zis că s-a simțit de parcă l-a lovit trăsnetul.

Nu mă surprinde să aflu că și Caroline are o armă de autoapărare. A menționat faptul că mulți dintre pacienții ei de la Spitalul Veteranilor au probleme psihice. Dar nu-mi pot imagina de ce aş avea nevoie de un pistol paralizant când alerg în jurul sătucului Spring Brook.

— Sunt multe infracțiuni pe-aici?

— Aproape niciodată. Dar acum două săptămâni, o fată de vârsta ta a fost răpită cu tot cu mașină. Chiar în parcare de la Wegmans. Un tip a obligat-o să conducă până la un ATM și a pus-o să scoată trei sute de dolari. Așa că e mai bine să fii în siguranță decât să regreți, nu?

Așteaptă și îmi dau seama că n-o să fie mulțumită până nu-mi scot brelocul și atașez dispozitivul, iar eu mă simt ca și cum mama mea ar avea din nou grijă de mine.

— E grozav, îi spun lui Caroline. Mulțumesc.

Slujba în sine e destul de ușoară și mă adaptez repede la noua rutină. O zi tipică de muncă se desfășoară după cum urmează:

6:30. Mă trezesc devreme, nu am nevoie de alarmă pentru că pădurea e plină de ciripit de păsărele. Îmi pun halatul și îmi fac un ceai fierbinte și o porție de cereale, apoi mă așez pe verandă și privesc cum răsare soarele deasupra piscinei. Văd tot felul de animale sălbatice la marginea curții: veverițe, vulpi, iepuri și ratoni, ocazional câte o căprioară. Mă simt ca Albă-ca-Zăpada din vechiul desen animat. Încep să las în jur vase cu afine și semințe de floarea-soarelui, încurajând animalele să mi se alăture la micul-dejun.

7:30. Traversez curtea și intru în casa cea mare prin ușile glisante. Ted pleacă devreme la serviciu, așa că deja nu mai e prin preajmă. Dar Caroline insistă să-i facă fiului ei un mic-dejun cald. Teddy apreciază în mod deosebit clătitele de casă, așa că ea i le face folosind un aparat special în formă de Mickey Mouse. Eu urmez să fac curat în bucătărie cât timp Caroline se pregătește pentru muncă, iar când vine timpul ca mami să plece, Teddy și cu mine o urmăm afară pe alee și îi facem împreună cu mâna.

8:00. Înainte ca eu și Teddy să ne începem plini de entuziasm ziua, trebuie să îndeplinim câteva sarcini minore. Mai întâi, trebuie să-i pregătesc hainele, dar

asta e ușor, pentru că el poartă întotdeauna același lucru. Puștiul are o garderobă vastă de lucruri adorabile de la Gap Kids, dar insistă să poarte aceeași cămașă mov în dungi. Caroline a obosit s-o tot spele, așa că s-a întors la Gap și a cumpărat încă cinci la fel. Vrea să-i facă pe plac, dar m-a rugat să „încurajez cu blândețe” și alte alegeri. Când îi prezint hainele, trebuie să-i ofer câteva opțiuni diferite, dar el ajunge mereu la aceleași dungi mov. După aceea îl ajut să se spele pe dinți și aștept afară din baie cât el stă pe toaletă, apoi suntem gata să ne începem ziua.

8:30. Încerc să structurez fiecare dimineață în jurul unei activități sau ieșiri importante. Mergem la bibliotecă să participăm la Ora Poveștilor sau ne ducem la supermarket să cumpărăm ingrediente pentru prăjituri. Teddy e ușor de mulțumit și nu se opune niciodată sugestiilor mele. Când îi spun că trebuie să merg în oraș să cumpăr pastă de dinți, el reacționează ca și cum am merge într-un parc de distracții. E o bucurie să-l ai în jur – e deștept, afectuos și plin de întrebări înnebunitoare: Care e opusul pătratului? De ce au fetele părul așa de lung? Tot ce există pe lume e „real”? Nu mă plictisesc niciodată să-l ascult. Parc-ar fi frățiorul pe care nu l-am avut niciodată.

12:00. După activitățile de dimineață îi pregătesc un prânz simplu, macaroane cu brânză, pizza sau chiftele de pui. Teddy merge în dormitor pentru Momentul de Liniște, iar eu am o oră pentru mine. Citesc sau ascult un podcast la căști. Sau câteodată mă întind pur și simplu pe canapea și trag un pui de somn de douăzeci de minute. La un moment dat Teddy coboară să mă trezească și îmi arată unul sau două desene noi. Cel mai adesea își ilustrează activitățile favorite – noi plimbându-ne prin pădure, jucându-ne în curtea din spate sau prin jurul cabanei mele. Păstrez desenele pe ușa frigiderului meu, o galerie a progreselor lui artistice.

2:00. Aceasta este de obicei cea mai călduroasă parte a zilei, așa că stăm înăuntru și jucăm Șerpi și scări sau Capcana de șoareci, apoi ne dăm cu cremă de protecție solară și ieșim la piscină.

Teddy nu știe să înoate (și nici eu nu sunt prea bună), așa că mă asigur că-și pune aripioarele gonflabile înainte să intre în apă. Apoi ne jucăm de-a prinselea sau ne duelăm cu baghetele de spumă. Ori ne urcăm pe o plută mare gonflabilă și ne jucăm de-a naufragiații sau de-a *Titanicul*.

5:00. Caroline vine acasă, așa că recapitulez pentru ea ziua mea cu Teddy, în timp ce se apucă de pregătit cina. După aceea ies să alerg între cinci și doisprezece kilometri, în funcție de ce îmi recomandă Russell. Trec pe lângă tot felul de oameni ieșiți pe trotuar sau udându-și peluzele și toată lumea presupune că locuiesc în Spring Brook. Unii vecini chiar mă salută și îmi fac cu mâna, ca și cum aș fi trăit acolo toată viața, ca și cum aș fi fata cuiva, venită acasă de la facultate în vacanța de vară. Ador felul în care mă face să mă simt – ca aparținând unei comunități –, de parcă în sfârșit aș fi ajuns acolo unde mi-e

locul.

7:00. După alergare fac un duș rapid în cea mai mică baie din lume și îmi prepar o masă simplă în bucătărioara cabanei. O dată sau de două ori pe săptămână mă duc în oraș să mă plimb prin magazine și să mănânc în restaurantele locale. Sau particip la o întâlnire la subsolul bisericii Maica Domnului Mântuitoarea. Cei care conduc discuțiile sunt foarte buni și participanții prietenoși, dar eu sunt întotdeauna cea mai tânără persoană din grup, cu cel puțin zece ani în minus față de ei, așa că nu mă aștept să-mi fac prea mulți noi prieteni. Cu siguranță nu rămân la „întâlnirea de după întâlnire“, când toată lumea merge ceva mai încolo pe stradă la Panera Bread ca să se plângă de copii, ipoteci, slujbe etc. După doar două săptămâni de trăit alături de familia Maxwell, ferită de toate ispitele, nici măcar nu sunt sigură că mai am nevoie de întâlniri. Cred că mă pot descurca singură.

9:00. La ora asta sunt deja în pat, citind o carte de la bibliotecă sau uitându-mă la un film pe telefon. Ca un cadou făcut mie însămi, m-am abonat la Hallmark Channel ca să pot urmări nelimitat filme de dragoste pentru 5,99 dolari pe lună, iar ele sunt un mod perfect de a mă destinde la sfârșitul serii. Când sting lumina și pun capul pe pernă, mă bucur de confortul finalurilor fericite – familii reunite și ticăloși alungați, comori redescoperite și onoare recăpătată.

Poate că toate astea sună plicticos. Știu că nu e ceva complicat. Îmi dau seama că nu schimb lumea și nu vindec cancerul. Dar, după toate necazurile mele, simt că am făcut un pas uriaș înainte și sunt mândră de mine. Am locul meu și un salariu regulat. Gătesc mese nutritive și economisesc două sute de dolari pe săptămână. Simt că munca mea cu Teddy e importantă. Și mă simt importantă datorită încrederii absolute a lui Ted și Caroline în mine.

În special a lui Ted. În timpul zilei nu-l văd prea mult, pentru că pleacă la birou în fiecare dimineață la șase și jumătate. Dar îl văd uneori seara când mă întorc de la alergat. Stă în grădină cu laptopul și un pahar de vin sau face ture de piscină și îmi face cu mâna și mă întreabă cum a fost alergarea. Sau cum a fost ziua cu Teddy. Îmi cere părerea despre diferite mărci – Nike, PetSmart, Gillette, L.L. Bean și altele. Ted mi-a explicat că firma lui concepe un „software

final“ pentru marile corporații din toată lumea și mereu caută noi parteneri.

— Ce crezi despre Urban Outfitters? m-a întrebat odată.

Sau:

— Ai mâncat vreodată la Cracker Barrel?

Și chiar *ascultă* răspunsurile mele, ca și cum opinia mea ar putea să-i influențeze deciziile de afaceri. E flatant, ca să fiu sinceră. În afară de Russell, nu prea am întâlnit oameni cărora să le pese ce gândesc. Așa că întotdeauna mă bucur să-l văd pe Ted și mă emoționez când mă invită să stăm de vorbă.

Ironie, la noul meu loc de muncă, singura persoană care îmi face probleme este o persoană care nu există: Anya. Prietena imaginară a lui Teddy are obiceiul supărător de a-mi submina instrucțiunile. De exemplu, într-o zi l-am rugat pe Teddy să-și ia hainele murdare și să le pună în coșul de rufe. Două ore mai târziu, când m-am întors în camera lui, hainele erau încă împrăștiate pe podea.

— Anya a spus că mami ar trebui să facă asta, mi-a zis el. Anya spune că e treaba *ei*.

Altă dată prăjeam cubulețe de tofu pentru prânz, iar Teddy mi-a cerut un hamburger. I-am spus că nu are voie. I-am reamintit că în familia lui nu se mănâncă carne roșie fiindcă face rău mediului, fiindcă vitele sunt una dintre cele mai mari surse de gaze care provoacă efectul de seră. I-am oferit o farfurie cu tofu și orez alb, dar Teddy doar s-a jucat cu furculița prin farfurie.

— Anya crede că mi-ar plăcea carnea, a comentat el. Anya crede că tofu e o porcărie.

Nu sunt expertă în psihologia copilului, dar înțeleg ce face Teddy: se folosește de Anya drept scuză ca să facă ce vrea el. Îi cer sfatul lui Caroline și ea spune că trebuie să avem răbdare, că, în cele din urmă, problema se va rezolva de la sine.

— Deja e mai bine, insistă ea. De câte ori mă întorc acasă povestește mereu că Mallory una, Mallory alta. N-am mai auzit numele Anyei de o săptămână.

Însă Ted mă presează să am o atitudine mai fermă.

— Anya e o pacoste. Nu ea face regulile aici. Noi le facem. Data viitoare când își face auzite părerile, amintește-i lui Teddy că Anya nu e reală.

Decid asupra unei abordări care se situează cumva între cele două extreme.

Într-o după-amiază, când Teddy e în camera lui pentru Momentul de Liniște,

coc o tavă cu biscuiții lui preferați. Iar când el coboară cu un nou desen, îl invit să se așeze la masă. Aduc biscuiții și două pahare cu lapte rece și îl rog pe un ton degajat să-mi povestească mai multe despre Anya.

— Cum adică?

Devine imediat suspicios.

— Unde ai cunoscut-o? Care e culoarea ei preferată? Câți ani are?

Teddy ridică din umeri, ca și cum ar fi imposibil de răspuns la astfel de întrebări. Privirea lui rătăcește prin bucătărie, de parcă-ar evita deodată să mă privească în ochi.

— Are o slujbă?

— Nu știu.

— Ce face toată ziua?

— Nu sunt sigur.

— Iese vreodată din camera ta?

Teddy se uită dincolo de masă, la un scaun gol.

— Câteodată.

Mă uit la scaun.

— Anya e aici acum? Stă cu noi?

Clatină din cap.

— Nu.

— Ar vrea un biscuit?

— Nu-i aici, Mallory.

— Despre ce vorbiți voi doi?

Teddy lasă nasul în farfurie până ajunge cu fața la câțiva centimetri de biscuit.

— Știu că nu e reală, șoptește. Nu trebuie să-mi demonstrezi.

Glasul lui sună trist și dezamăgit, iar eu mă simt brusc vinovată, ca și când tocmai aș fi forțat un băiețel de cinci ani să recunoască faptul că Moș Crăciun nu există.

— Fii atent, Teddy. Sora mea mai mică, Beth, avea o prietenă ca Anya. Pe a ei o chema Cassiopeia, nu-i așa că e un nume frumos?

În timpul zilei, Cassiopeia lucra la un spectacol pe gheață Disney care mergea în turnee prin toată lumea. Dar în fiecare seară se întorcea în casa noastră din South Philly și dormea pe covor în dormitorul nostru. Trebuia să fiu atentă să n-o calc, pentru că era invizibilă.

— Beth avea impresia că e reală?

— Ne *prefăceam* că e reală. Și mergea bine, fiindcă Beth nu se folosea niciodată de Cassiopeia ca să încalce regulile. Înțelegi?

— Cred că da, răspunde Teddy, apoi se foiește pe scaun, ca și cum l-ar fi lovit brusc o durere într-o parte. Trebuie să merg la baie. Trebuie să fac treaba mare. Coboară de pe scaun și fuge din bucătărie.

Nu s-a atins de vreo prăjitură. Le acopăr cu folie și pun paharul de lapte în frigider pentru mai târziu. Apoi mă duc la chiuvetă și spăl vasele. Când termin,

Teddy e tot în baie. Mă așez la masă și îmi dau seama că încă nu i-am admirat ultimul desen, așa că mă întind după foaia de hârtie și o întorc cu partea corectă în sus.

Părinții lui Teddy au reguli stricte în privința timpului petrecut în fața ecranelor diferitelor device-uri, așa că el nu a văzut niciodată *Războiul Stelelor*, *Povestea jucăriilor* sau alte filme pe care le iubesc copiii. Nu i se permite să se uite nici măcar la *Sesame Street*. Dar o dată pe săptămână familia Maxwell se adună în camera de zi pentru Seara de Film a Familiei. Caroline face floricele, iar Ted caută un film „cu reale calități artistice”, care de obicei înseamnă că e vechi sau subtitrat, pentru că actorii vorbesc într-o limbă străină și jură că singurul de care am auzit este *Vrăjitorul din Oz*. Lui Teddy îi place povestea și susține că este filmul lui preferat din toate timpurile.

Când suntem afară la piscină, jucăm deseori un joc imaginar numit Tărâmul din Oz. Ne prindem de pluta de salvare gonflabilă și Teddy joacă rolul lui Dorothy, iar eu îi reprezint pe toți ceilalți din film – Toto, Sperietoarea de Ciori, Vrăjitoarea cea Rea și toți piticii. Nu vreau să mă laud, dar mă dedic complet: cânt, dansez și îmi flutur aripile de Maimuță Zburătoare ca la o premieră pe Broadway. Ne ia aproape o oră ca să ajungem la finalul poveștii, când pluta se transformă într-un balon cu aer cald care îl duce pe Teddy-Dorothy înapoi în Kansas. Iar când terminăm și facem reverențele, îmi e așa de frig, că îmi clănțane dinții. Trebuie să ies din apă.

— Nu! exclamă Teddy.

— Îmi pare rău, ursuleț. Îngheț.

Întind un prosop pe marginea de beton a piscinei și mă așez să mă usuc la soare. Temperatura a ajuns la treizeci de grade, soarele e puternic și îmi alungă repede frigul. Teddy împrășcă prin apropiere. Noul lui joc este să-și umple gura cu apă, apoi s-o scuie, ca un heruvim înaripat într-o fântână.

— N-ar trebui să faci asta, îi spun. Are clor.

— O să mi se facă rău?

— Dacă înghiți destul de multă, da.

— Și o să mor?

Dintr-odată, e foarte preocupat. Clatin din cap.

— Dacă bei toată piscina, da, probabil o să mori. Dar să nu înghiți nici măcar puțină, bine?

Teddy se urcă pe plută și vâslește spre marginea apei, așa că stăm paralel unul cu altul, Teddy pe plută și eu pe mal.

— Mallory?

— Da?

— Ce se întâmplă când mor oamenii?

Mă gândesc. El se uită în jos, la apă.

— Cum adică?

— Adică, ce se întâmplă cu omul *dinăuntru* corpului?

Acum, bineînțeles că eu am opinii clare asupra subiectului. Cred în darul vieții eterne de la Dumnezeu. Îmi dă multă putere faptul că știu că surioara mea Beth este înconjurată de îngeri. Și știu că într-o zi, dacă sunt norocoasă, ne vom reîntâlni în ceruri. Dar nu-i împărtășesc nimic din toate astea lui Teddy. Îmi aduc aminte de regula numărul 10 de la interviu: „Fără religie sau superstiții. Învățăm știință.”

— Cred că ar trebui să-i întrebi pe părinții tăi.

— De ce nu-mi poți spune?

— Nu sunt sigură că știu răspunsul.

— E posibil ca unii oameni să moară, dar să rămână în viață?

— Ca fantomele?

— Nu, nu ceva care ne sperie.

Se străduiește să se exprime, așa cum bănuiesc că ne străduim toți când discutăm despre asemenea lucruri.

— Rămâne vreo parte a omului vie?

— E o întrebare serioasă și complicată, Teddy. Chiar cred că ar trebui să-i întrebi pe părinții tăi.

E frustrat de refuzul meu de a răspunde, dar pare resemnat cu faptul că nu o să-l ajut.

— Atunci putem să jucăm din nou Tărâmul din Oz?

— Abia am terminat!

— Numai scena cu topirea, zice. Doar sfârșitul.

— Bine. Dar eu nu intru înapoi în apă.

Mă ridic și îmi înfășor prosopul în jurul umerilor, ținându-l ca pe o pelerină de vrăjitoare. Mă prefac că am gheare și chicotesc malefic:

— O să vă prind, drăguța mea, pe tine și pe cățelușul tău!

Teddy mă împrășcă cu apă și eu țip suficient de tare cât să sperii păsările din copaci.

— Oh, șobolan blestemat! O, uite ce-ai făcut!

Cu un talent dramatic incredibil mă retrag spre curte, fluturând din brațe și contorsionându-mă în agonie, strigând:

— Mă tolesc! Mă tolesc! O, ce lume, ce lume!

Teddy râde și aplaudă când eu mă prăbușesc, închid ochii și scot limba.

Smucesc o ultimă dată din picioare și apoi rămân nemișcată.

— Ăăă, domnișoară?

Deschid ochii.

La nici doi metri de mine stă un tânăr, de cealaltă parte a gardului piscinei. E slab, dar bine legat, îmbrăcat cu bermude pătate de iarbă, tricou cu universtatea Rutgers și mănuși de lucru.

— Sunt de la Regele Peluzelor. Peisagiștii.

— *Hola*, Adrian! exclamă Teddy.

Adrian îi face cu ochiul.

— *Hola*, Teddy. ¿*Cómo estás?*²

² „Bună... Ce mai faci?“, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

Încerc să mă acopăr cu prosopul, numai că stau deja pe el și sfârșesc fluturând din brațe ca un gândac răsturnat pe spate.

— O să pornesc cositoarea cea mare, dacă se poate. Am vrut să vă avertizez. E cam zgomotoasă.

— Sigur, îi zic. Noi putem să intrăm în casă.

— Ba nu, trebuie să ne uităm! zice Teddy.

Adrian pleacă să ia mașina de tuns iarba, iar eu mă uit la Teddy.

— De ce trebuie să ne uităm?

— Pentru că îmi place cositoarea mare! E grozavă!

Aud cositoarea înainte să-mi apară în raza vizuală; motorul gălăgios pe benzină

distruge liniștea sanctuarului nostru din curtea din spate. Apoi, Adrian apare de după casă, călărind un vehicul care seamănă cu un hibrid între un tractor și un cart. Stă în spate, aplecat peste volan, de parcă ar conduce un ATV, lăsând în urmă dăre de iarbă proaspăt tăiată. Teddy iese din piscină și aleargă spre gard, ca să vadă mai bine. Peisagistul se dă mare, luând curbele mult prea repede, mergând cu spatele, ba chiar își trage șapca pe ochi la un moment dat, conducând de parcă ar fi orb. Nu e cel mai bun exemplu pentru un copil, dar Teddy e fascinat; privește cu gura căscată, parcă ar fi un spectacol dat de Cirque du Soleil. Pentru un final grandios, Adrian accelerează în marșarier, apoi bagă în viteză și se năpustește spre noi, ridicându-se pe o roată, ținând cositoarea în aer timp de trei secunde de-a dreptul înfricoșătoare, îndeajuns ca noi să-i putem vedea lamele rotindu-se furios. Apoi, cu un trosnet puternic, mașina cade, oprindu-se la câțiva centimetri de gardul piscinei.

Adrian sare într-o parte și îi oferă cheile lui Teddy.

— Vrei să te dai o tură?

— Serios? întreabă Teddy.

— Nu! intervin eu. Categorie n-o să se întâmple așa ceva.

— Poate când împlinești șase ani, zice Adrian făcându-i cu ochiul. Ai de gând să mă prezinți noii tale prietene?

Teddy ridică din umeri.

— E bona mea.

— Mallory Quinn.

— Mă bucur să te cunosc, Mallory.

Își scoate mănuașă și întinde mâna; gestul lui e marcat de o formalitate stranie, mai ales având în vedere că eu sunt în costum de baie, iar el e acoperit de pete de noroi și fire de iarbă. E prima chestie care mă face să gândesc că poate e mai interesant decât da impresia la prima vedere. Palma lui are pielea întărită, ca tăbăcită.

Dintr-odată, Teddy își aduce aminte de ceva și începe să bâjbâie la poarta de protecție a piscinei.

— Unde te duci?

— I-am făcut un desen lui Adrian, zice el. E înăuntru. În camera mea.

Ridic zăvorul ca să poată ieși, iar Teddy o rupe la fugă peste peluză.

— Ești ud pe picioare! strig după el. Ai grijă pe scări!

— Bine! îmi aruncă drept răspuns.

Eu și Adrian suntem forțați să purtăm o conversație stângace până revine Teddy. E greu să-i ghicești vârsta. Are trup de adult – înalt, suplu, bronzat, musculos –, dar fața pare copilăroasă și are un aer timid. Estimez că are între șaptesprezece și douăzeci și cinci de ani.

— Îl iubesc pe puștiul ăsta, spune el. A învățat ceva spaniolă în Barcelona, așa că eu îl învăț propoziții noi. Ai grijă de el full-time?

— Doar pe timpul verii. Începe școala în septembrie.

— Și tu? Unde mergi?

Îmi dau seama că m-a luat drept studentă. Probabil crede că sunt vreo vecină, că locuiesc în Spring Brook, unde toate fetele fac patru ani de facultate. Mă gândesc să-l corectez, dar nu știu cum să spun „nu merg nicăieri“ fără să par o ratată. Știu că i-aș putea spune întreaga poveste a vieții mele groaznice, dar de dragul discuției intru în joc. Mă prefac că viața mea nu a luat-o razna și că totul s-a desfășurat conform planului.

— Penn State. Sunt în echipa feminină de atletism.

— Nu mai spune! Ești atletă de top

— Teoretic, da. Însă echipa de fotbal primește toate laudele. Pe noi n-o să ne vezi vreodată la ESPN³.

³ Canal sportiv de televiziune din SUA (n. red.).

Știu că e o greșală să minți. O mare parte a reabilitării, probabil partea cea mai importantă, este să-ți asumi trecutul și toate greșelile pe care le-ai făcut. Dar trebuie să recunosc că mă simt destul de bine să trăiesc într-o fantezie, pretinzând că încă sunt o adolescentă normală, cu vise la fel de normale de adolescent.

Adrian pocnește din degete, ca și cum tocmai și-a dat seama de ceva.

— Tu ești cea care aleargă noaptea? În jurul cartierului?

— Eu sunt.

— Te-am văzut antrenându-te! Chiar ești rapidă!

Mă întreb ce-ar avea de lucrat un peisagist în cartier după lăsarea întunericului,

dar nu am timp să întreb, pentru că Teddy aleargă deja înapoi în curte, ținând în mână o foaie de hârtie.

— Uite, zice răsufând greu. L-am păstrat pentru tine.

— O, amice, e grozav! exclamă Adrian. Ia uite ce ochelari de soare! Arăt destul de bine, nu-i așa?

Îmi arată desenul și eu nu mă pot abține să nu râd. Arată ca silueta formată din linii pe care-o desenezi când joci Spânzurătoarea.

— Foarte chipeș, adaug eu aprobator.

— *Muy guapo*, îi spune Adrian lui Teddy. Țsta e noul tău cuvânt săptămâna asta. Înseamnă „super-arătos“.

— *Muy guapo?*

— *Bueno!* Ai pronunțat perfect!

Pe partea cealaltă a curții, un bărbat în vârstă apare de după casa familiei Maxwell. E scund, cu piele cafenie ridată și păr cărunt tuns scurt. Îl strigă pe Adrian pe nume și e limpede că e nemulțumit.

— *¿Qué demonos estás haciendo?*⁴

⁴ „Ce naiba faci?“ în lb. spaniolă, în original (n. red.).

Adrian îi face cu mâna, apoi aruncă o privire amuzată în direcția noastră.

— A apărut *El Jefe*. Trebuie să plec. Dar vin peste două săptămâni, Teddy. Mulțumesc pentru desen. Succes la antrenamente, Mallory. O să te caut pe ESPN, bine?

— *Prisa! Ven aquí!*⁵ strigă bătrânul.

⁵ „Grăbește-te! Treci încoace!“ în lb. spaniolă, în original (n. red.).

— OK, OK, îi răspunde Adrian.

Sare pe cositoare, pornește motorul și traversează curtea în câteva secunde. Îl aud cerându-și scuze în spaniolă, însă bătrânul țipă la el și cearta continuă până dispar după casă. Am niște cunoștințe rudimentare de spaniolă, dobândite în liceu – încă îmi amintesc că *el jefe* înseamnă „șeful“ –, dar vorbesc prea repede ca să țin pasul cu ei.

Teddy pare îngrijorat.

— Adrian o să aibă probleme?

— Sper că nu.

Apoi mă uit în curte și mă minunez de faptul că, după toate năzbâtiile în viteză ale lui Adrian, iarba proaspăt tunsă arată fantastic.

Familia Maxwell are în spatele casei un duș mic, ca să se poată clăti după ce înoată. E o cabină mică de lemn, cam de dimensiunile unei cabine telefonice de pe vremuri, iar Caroline a umplut-o cu geluri de duș și șampoane absurd de scumpe. Teddy intră primul și eu îi strig instrucțiuni prin ușă, amintindu-i să-și clătească părul și să-și stoarcă costumul de baie. Când termină iese cu un prosop de plajă înfășurat în jurul corpului.

— Sunt un burrito cu legume!

— Ești adorabil, îi spun. Du-te să te îmbraci și ne întâlnim sus.

Îmi pun prosopul în cui și sunt gata-gata să intru în cabină, când aud o femeie strigându-mă pe nume.

— Ești Mallory, nu-i așa? Bona cea nouă.

Mă întorc și văd o vecină traversând peluza, o bătrână scundă cu șolduri late și mers legănat. Caroline mă avertizase că e ciudată și că rareori iese din casă, dar iat-o, îmbrăcată într-o rochie tip sac, bleumarin, acoperită de bijuterii:

lănțișoare de aur cu talismane de cristal, cercei mari, brățări zăngănitore și inele cu pietre pe degetele de la mâini și de la picioare.

— Eu sunt Mitzi, scumpo. Locuiesc alături. Pentru că ești nouă în cartier, vreau să-ți dau un sfat prietenesc. Când vin peisagiștii ăștia, n-ar trebui să stai la piscină. Cu totul la vedere. Asta e ceea ce numeam pe vremuri „provocare”, spune ea, gesticulând spre corpul meu.

Face un pas mai aproape și mă izbește duhoarea de marijuana arsă. Fie are nevoie de o baie, fie e drogată în ultimul hal – posibil chiar ambele variante.

— Poftim?

— Ai un corp frumos și înțeleg că vrei să te lauzi. Și e o țară liberă. Eu sunt liberală, spun că omul poate să facă ce îl face să se simtă bine. Dar când vin mexicanii ăștia, trebuie să fii mai discretă. Mai cu bun-simț. Pentru siguranța ta personală. Mă înțelegi?

Dau să-i răspund, dar ea continuă să vorbească:

— Poate că sună rasist, dar e adevărat. Bărbații ăștia au încălcat deja legea o dată, atunci când au trecut granița. Dacă un infractor vede o fată drăguță singură în curte, ce-ar putea să-l oprească?

— Vorbești serios?

Mă apucă de încheietură ca să-și întărească spusele, iar mâna îi tremură.

— Prințeso, sunt la fel de serioasă ca un atac de cord. Trebuie să-ți acoperi fundulețul.

Îl aud pe Teddy strigând prin plasa de la fereastra deschisă a camerei lui:

— Mallory, putem mânca înghețată pe băț?

— După ce fac duș, îi spun. În cinci minute.

Mitzi îi face semn cu mâna lui Teddy și el dispare din vedere.

— E un copil drăguț. Cu mutrița aia dulce. Totuși, nu prea mă omor după

părinți. Cam înfumurați pentru gustul meu. N-ai senzația asta?

— Păi...

— În ziua în care s-au mutat aici, am făcut lasagna. Ca un bun vecin, da? Le-o aduc la ușă și știi ce-mi zice ea? „Îmi pare rău, dar nu putem să-ți acceptăm darul.“ Din cauza cărnii tocate!

— Poate că...

— Îmi pare rău, scumpo, dar *nu* așa se gestionează situația. Zâmbești, spui mulțumesc, o iei înăuntru și *o arunci*. Nu mi-o azvârli în față. E nepoliticos. Iar tatăl e și mai rău! Probabil te înnebunește.

— De fapt...

— Eh, ești încă un copil. Deocamdată nu poți citi oamenii. Eu sunt o persoană caldă, foarte empatică, îmi câștig traiul citind auzul. O să vezi clienți la ușa mea toată ziua, dar nu te îngrijora, nu se petrece nimic dubios. Mi-am pierdut tot interesul după histerectomie, turuie în continuare, făcându-mi cu ochiul. Dar cum îți place căsuța de oaspeți? Te neliniștește? Să dormi acolo singură?

— De ce m-ar neliniști?

— Din cauza poveștii.

— Care poveste?

Pentru prima dată de la începutul conversației noastre, Mitzi pare să-și fi pierdut cuvintele. Se apucă de o șuviță de păr, răsucind-o între degete până rămâne un singur fir. Apoi îl smulge din rădăcină și îl aruncă peste umăr.

— Ar trebui să-i întreb pe părinți.

— Abia s-au mutat. Ei nu știu nimic. Despre ce vorbești?

— Când eram mică, numeam cabana ta Casa Diavolului. Ne provocam unul pe altul să ne uităm pe ferestre. Fratele meu promitea că-mi dă bani dacă stau pe verandă și număr până la o sută, dar întotdeauna mi se făcea frică.

— De ce?

— O femeie a fost omorâtă. Annie Barrett. Era artistă, pictoriță, și folosea cabana drept atelier.

— A fost ucisă în cabană?

— Păi, de fapt nu i-au găsit niciodată trupul. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, imediat după Al Doilea Război Mondial.

Capul lui Teddy reapare la fereastra de la etaj.

— Au trecut cinci minute?

— Aproape.

Când mă întorc spre Mitzi, ea deja se îndepărtează.

— Nu-l lăsa pe îngeraș să aștepte. Savurați-vă înghețata.

— Stai, care e restul poveștii?

— Nu există restul poveștii. După ce a murit Annie – sau a dispărut, cine știe –, familia ei a transformat cabana în magazin. N-au mai lăsat pe nimeni să stea acolo. Așa a fost de atunci, de vreo șaptezeci de ani. Până luna asta.

Caroline vine acasă cu portbagajul plin de cumpărături, așa că o ajut să descarce și să despacheteze. Teddy e sus în camera lui, desenând, iar eu profit de ocazie ca să întreb despre povestea lui Mitzi.

— Ți-am zis că-i dusă, începe Caroline. Crede că poștașul îi deschide cu aburi plicurile facturilor, ca să-i vadă soldurile. E paranoică.

— A zis că a fost ucisă o femeie.

— Acum optzeci de ani. Cartierul ăsta e foarte vechi, Mallory. Toate casele de aici au câte o poveste de groază.

Caroline deschide frigiderul și umple lada pentru legume cu spanac, kale și ridichi cu rădăcinile încă pline de nisip.

— Mai mult de-atât, foștii proprietari au locuit aici timp de patruzeci de ani, așa că evident nu au avut nicio problemă.

— Adevărat.

Bag mâna în sacoșa de pânză și scot un bax de șase doze de suc de cocos.

— Numai că ei au folosit cabana drept magazin de unelte, nu? N-a dormit nimeni acolo.

Caroline pare exasperată. Am senzația că a avut o zi lungă la spital și că nu e încântată să fie bombardată cu întrebări din clipa în care intră pe ușă.

— Mallory, femeia aia probabil a luat mai multe droguri decât toți pacienții mei la un loc. Nu știu cum de mai trăiește, dar mintea ei categoric nu e în regulă. E nervoasă, agitată, paranoică. Și pentru că sunt preocupată de reabilitarea ta, te sfătuiesc să limitezi contactele cu ea, bine?

— Da, știu.

Mă simt prost, pentru că e prima dată când aproape că a țipat la mine. Nu mai spun nimic, doar deschid camera și așez cutiile de orez arborio, cuscus și biscuiți din făină integrală. Așez unul lângă altul pachete după pachete de fulgi de ovăz, migdale crude, curmale și ciuperci uscate zbârcite și ciudate. După ce totul e pus la loc, îi spun lui Caroline că ies. Probabil ea simte că sunt încă supărată, pentru că vine lângă mine și îmi pune o mână pe umăr.

— Uite, avem un dormitor frumos pentru oaspeți la etaj. Dacă vrei să te muți aici, noi ne-am bucura. Teddy ar fi entuziasmat. Ce zici?

Și cumva, pentru că are deja un braț în jurul meu, atingerea se transformă într-un fel de îmbrățișare.

— Mi-e bine acolo, îi spun. Îmi place să am propriul spațiu. E un exercițiu bun pentru lumea reală.

— Dacă te răzgândești, spune. *Întotdeauna* ești binevenită în casa asta.

Seara încalț adidașii cei buni și ies să alerg. Aștept până se întunecă, dar vremea e tot înăbușitoare și nepotrivită. Îmi face bine să mă solicit, să alerg în ciuda suferinței. Russell are o vorbă care îmi place – zice că nu știm cât poate îndura corpul nostru până când nu-i cerem ceva chinuitor. Ei bine, în seara asta cer mult de la mine. Fac sprinturi pe trotuarele cartierului, alerg prin umbrele aruncate de felinare și prin roiuri de licurici, pe lângă omniprezentul murmur al aparatelor de aer condiționat. Fac opt kilometri în treizeci și opt de minute și mă întorc acasă simțindu-mă minunat de obosită.

Mai fac un duș, de data asta în baia mică și înghesuită a cabanei, apoi îmi pregătesc o cină simplă: pizza rece încălzită la cuptor și o înghețată Ben & Jerry's ca desert. Simt că o merit.

Când termin totul, e trecut de ora nouă. Sting toate luminile, cu excepția veiozei de pe noptieră. Mă bag în patul mare și alb cu telefonul în mână și pornesc pe Hallmark un film numit *Winter love*. Totuși, mi-e greu să mă concentrez. Nu-mi dau seama dacă l-am mai văzut sau dacă povestea e identică cu zeci de alte filme de pe Hallmark. În plus, în cabană e cam sufocant, așa că mă ridic și dau draperiile la o parte.

Lângă ușa din față e o fereastră mare, iar deasupra patului meu e una mai mică, așa că noaptea le țin deschise ca să circule aerul. Ventilatorul din tavan se

rotește în cercuri lente, leneșe. Afară, în pădure, cântă greierii și uneori aud animale mici foșnind printre copaci, cu pașii lor mărunți peste frunzele moarte.

Mă întorc în pat și pornesc din nou filmul. Cam la fiecare minut, un fluture de noapte se lovește de plasa de la fereastră, atras de lumină. Se aude un *tap-tap-tap* în spatele patului meu, dar știu că e doar o creangă, copacii cresc aproape de trei dintre laturile cabanei și se freacă de pereți ori de câte ori se întetește vântul. Mă uit la ușă ca să mă asigur că e încuiată, și este, dar zăvorul e foarte fragil și n-ar putea opri un intrus hotărât.

Apoi aud sunetul, un fel de bâzâit acut, ca un țânțar zburând prea aproape de urechea mea. Îl alung, dar după câteva secunde revine, o pată gri la periferia câmpului meu perceptiv, mereu de neatins. Îmi revine în minte doctorița de la Universitatea din Pennsylvania și experimentul care de fapt nu a avut loc. E prima noapte în care am senzația că e posibil ca cineva să mă privească.

Weekendurile mele sunt destul de liniștite. De cele mai multe ori, Caroline și Ted organizează o activitate în familie – merg pe litoral pentru O Zi La Plajă sau îl duc pe Teddy la un muzeu din oraș. Întotdeauna mă invită și pe mine, dar eu nu merg niciodată, pentru că nu vreau să mă amestec în timpul alocat de ei familiei. În loc să-i însoțesc mă plimb în jurul cabanei și încerc să-mi găsesc de lucru, fiindcă mâinile leneșe atrag ispita etc. Sâmbăta seara, în timp ce milioane de tineri din America beau, flirtează, râd și fac dragoste, eu îngenunchez în fața toaletei cu un spray cu clor, frecând mortarul podelei din baie. Nici duminicile nu sunt mai bune. Am trecut pe la toate bisericile locale, dar până acum niciuna nu m-a atras în mod deosebit. Întotdeauna sunt persoana cea mai tânără cu cel puțin douăzeci de ani față de restul și urăsc felul în care mă privesc ceilalți enoriași, ca și cum aș fi vreo curiozitate zoologică. Câteodată sunt tentată să revin pe social media, să-mi reactivez conturile de Instagram și Facebook, dar toți consilierii mei de la Narcomanii Anonimi m-au avertizat să stau departe. Spuneau că asemenea site-uri provoacă ele însele dependență și fac ravagii în ceea ce privește stima de sine a unei persoane tinere. Așa că încerc să mă mențin ocupată cu plăceri simple și tangibile: alergatul, gătitul, plimbările.

Dar sunt întotdeauna cea mai fericită când weekendul se termină și pot, în sfârșit, să mă întorc la muncă. Luni dimineața merg în casa cea mare și îl găsesc pe Teddy sub masa din bucătărie, jucându-se cu niște animale domestice din plastic.

— Hei, Ursuleț! Ce mai faci?

El ridică o vacă de plastic și mugește.

— Serios, te-ai transformat în vacă? Păi, atunci azi o să fiu bona unui vițeluș! Foarte interesant!

Caroline trece în fugă prin bucătărie, ținând în mână cheile mașinii, mobilul și câteva dosare pline cu hârtii. Mă întreabă dacă pot să merg cu ea pe hol un minut. Odată ce ne aflăm la distanță sigură de Teddy, îmi spune că băiatul și-a

udat patul și așternuturile sunt în mașina de spălat.

— Te deranjează să le muți în uscător când se termină programul? I-am pus deja unele noi pe pat.

— Sigur. El e bine?

— E bine. Doar jenat. S-a întâmplat des în ultima vreme. Stresul mutării.

Își ia geanta din cuier și și-o atâră de umăr.

— Dar să nu-i spui că am pomenit ceva. Nu vrea să afli.

— Nu suflu o vorbă.

— Mulțumesc, Mallory. M-ai salvat!

Activitatea preferată a lui Teddy dimineața este explorarea „Pădurii Fermecate” de la marginea proprietății familiei. Copacii formează o arcadă densă deasupra capetelor noastre și chiar și în cele mai fierbinți zile, în pădure este mai răcoare. Potecile nu sunt marcate și nu au denumiri, așa că am inventat propriile noastre nume pentru ele. Drumul cu Cărămizi Galbene este ruta netedă, bine bătătorită, care pleacă din spatele cabanei mele și continuă paralel cu toate casele de pe Edgewood Street. O urmărm până la un bolovan mare, cenușiu numit Oul Dragonului, apoi cotim prin Trecătoarea Dragonului, o cărăruie care șerpuiește printre tufișuri dese. Trebuie să mergem în șir indian, cu mâinile întinse, ca să nu ne zgâriem. Cărarea coboară la Râul Regelui (un fir de apă fetidă, care curge încet, în care te poți scufunda doar până la talie) și Podul Acoperit de Mușchi, un trunchi lung de copac, putred, aruncat de pe un mal pe altul, acoperit de alge și ciuperci ciudate. Traversăm bușteanul tiptil până la Vrejul Uriaș de Fasole – cel mai înalt copac din pădure, ale cărui ramuri ating cerul.

Așa îi place lui Teddy să spună. Inventează povești elaborate în timpul plimbării, povestind aventurile Prințului Teddy și ale Prințesei Mallory, bravi frați separați de Familia Regală, care încearcă să-și găsească drumul înapoi spre casă. Câteodată mergem toată dimineața fără să întâlnim vreun om. Ocazional, vedem pe cineva plimbându-și câinele. Dar foarte rar copii, și mă întreb dacă nu cumva din acest motiv îi place lui Teddy așa de mult.

Însă nu-i pomenesc de asta lui Caroline.

După două ore de bântuit printre copaci ni se face poftă de mâncare și ne

întoarcem în casă ca să fac sendvișuri cu brânză la grătar. Apoi Teddy urcă în camera lui pentru Timpul de Liniște, iar eu îmi amintesc că așternuturile sunt încă în uscător, așa că urc în spălătorie.

Trecând pe lângă camera lui, îl aud vorbind de unul singur. Mă opresc și îmi lipesc urechea de ușă, dar nu disting decât cuvinte și fragmente. Parcă aș asculta o singură parte a unei convorbiri telefonice, în care persoana cealaltă vorbește cel mai mult. Între propozițiile lui există pauze, unele mai lungi decât altele.

— Poate? Dar eu...

— ...

— Nu știu.

— ...

— Nori? Adică mari? Pufoși?

—

— Îmi pare rău, nu înțe...

—

— Stele? Bine, stele!

—

— Multe stele. Am înțeles.

—

Sunt atât de curioasă, încât sunt tentată să bat la ușă, dar atunci sună telefonul fix, așa că mă îndepărtez de ușa lui și mă grăbesc să cobor.

Ted și Caroline au amândoi telefoane mobile, dar insistă să păstreze și fixul pentru ca Teddy să poată apela numărul de la Urgențe. Răspund, iar femeia care apelează se prezintă drept directoarea de la Școala Elementară Spring Brook.

— Sunteți Caroline Maxwell?

Îi spun că sunt bona, iar ea mă asigură că nu e vorba de ceva urgent. Zice că a sunat ca să-i ureze personal bun-venit familiei Maxwell în sistemul școlar.

— Îmi place să discut cu toți părinții înainte de începerea școlii. De obicei au o mulțime de lucruri pentru care își fac griji.

Îi notez numele și numărul de telefon și promit să-i transmit mesajul lui Caroline. Puțin mai târziu, Teddy vine în bucătărie cu un desen nou. Îl așază

cu fața în jos pe masă și se cațără pe scaun.

— Pot să mănânc un ardei verde?

— Bineînțeles.

Ardeiul gras verde e gustarea preferată a lui Teddy, iar Caroline cumpără cu zecile. Scot unul din frigider, îl spăl cu apă rece și îi scot cotorul. După aceea îi tai partea de sus, obținând un fel de inel, iar restul îl tai în fâșii.

Stăm la masă și el ronțăie fericit ardeiul când îmi îndrept atenția către cea mai recentă ilustrație a lui. În ea e reprezentat un bărbat care merge cu spatele printr-o pădure deasă și întortocheată. Trage o femeie de glezne, târându-i corpul fără viață pe pământ. În fundal, printre copaci, se vede o semilună și multe stele scânteietoare.

— Teddy? Ce e asta?

El ridică din umeri.

— Un joc.

— Ce fel de joc?

Mușcă dintr-o felie de ardei și răspunde cu gura plină:

— Anya mimează o poveste și eu o desenez.

— Ca în Pictionary⁶?

⁶ Un joc în care participanții trebuie să ghicească un cuvânt, o expresie sau o idee cu ajutorul unui desen (n. red.).

Teddy pufnește și împrăștie bucățele mici de ardei verde peste tot pe masă.

— Pictionary?!

Se lasă pe spate în scaun, râzând în hohote, iar eu iau un prosop de hârtie să curăț mizeria.

— Anya nu poate juca Pictionary!

Îl conving să se calmeze și să ia o gură de apă.

— Începe cu începutul, îi spun, încercând să am un ton calm; nu vreau să par înspăimântată. Explică-mi cum funcționează jocul ăsta.

— Ți-am spus, Mallory. Anya mimează o poveste și eu trebuie să o desenez.

Asta e. Ți-am spus. Ți-am spus. Ți-am spus.

— Deci cine e bărbatul?

— Nu știu.

— Bărbatul ăsta i-a făcut rău Anyei?

— De unde să știu eu? Dar nu e Pictionary! Anya nu poate juca jocuri de societate!

Se lasă din nou în scaun, cuprins de altă criză de râs, genul de hohot fericit și lipsit de griji, pe care numai copiii îl pot produce. E atât de vesel, de autentic, încât, pentru mine, devine mai important, atârnă mai greu decât toate grijile mele. Pe Teddy categoric nu îl supără nimic. Pare la fel de fericit ca orice alt copil pe care l-am cunoscut. Și-a creat un prieten imaginar ciudat și joacă împreună jocuri ciudate – și ce dacă?

Încă se mai zguduie de râs în scaun, iar eu iau desenul. Caroline ține un dosar în sertarul cu facturi, în care m-a rugat să pun lucrările lui Teddy, ca să le poată scana apoi și să le păstreze în calculator.

Dar Teddy vede ce fac.

Se oprește din răs și clatină din cap.

— Țsta nu e pentru mami și tati. Anya zice că vrea să-l păstrezi *tu*.

Seara merg pe jos un kilometru și jumătate până la magazinul Best Buy de la mall și îmi cheltui o parte din salariu pe o tabletă ieftină. Mă întorc în cabană cam pe la opt seara. Încui ușa, mă schimb în pijama și mă bag în pat cu noua mea jucărie. Îmi ia doar câteva minute ca să pun tableta în funcțiune și să mă conectez la rețeaua Wi Fi a familiei Maxwell.

Căutarea după numele „Annie Barrett” generează șaisprezece milioane de rezultate: oficii de stare civilă, firme de arhitectură, magazine Etsy, tutoriale de yoga și zeci de profiluri LinkedIn. Caut din nou „Annie Barrett + Spring Brook”, „Annie Barrett + artist” și „Annie Barrett + deces + crimă”, dar nu găsesc nimic folositor. Internetul nu conține nicio dovadă a existenței ei.

Afară, chiar deasupra capului meu, ceva se lovește de plasa de la fereastră. Știu că e unul dintre fluturii maronii și grași care sunt peste tot prin pădure. Au culoarea și textura scoarței de copac, așa că se pot camufla ușor; dar de pe partea mea de fereastră tot ce pot vedea este dezgustătoarea lor burtă segmentată, trei perechi de picioare și două antene agitate. Scutur plasa ca să-i alung, dar ei zboară în jur câteva secunde, apoi se întorc. Îmi fac griji că vor găsi o spărtură în plasă și se vor strecura înăuntru, că vor ajunge la veioza mea și se vor cățăra pe ea.

Lângă veioză e desenul meu cu Anya târâtă prin pădure. Mă întreb dacă n-am greșit păstrându-l. Poate ar fi trebuit să i-l pasez lui Caroline imediat ce a intrat pe ușă. Sau chiar mai bine, să-l fi mototolit și să-l fi aruncat la gunoi. Urăsc cum i-a desenat Teddy părul, lungimea obscenă a șuvițelor ei negre, atârând în urma trupului ca niște mațe. Ceva pe noptieră țiuie și sar din pat înainte să-mi dau seama că e doar telefonul – un apel cu sonorul dat prea tare.

— Quinn! zice Russell. E prea târziu?

O întrebare atât de tipică pentru Russell. E abia 8:45, dar el susține că cineva care ține serios la forma fizică ar trebui să fie în pat cu luminile stinse până la nouă și jumătate.

— E-n regulă, îi răspund. Ce e?

— Te-am sunat în legătură cu tendonul. Ieri ai spus că e tensionat.

— E mai bine acum.

— Cât ai făcut în seara asta?

— Șase kilometri. Treizeci și unu de minute.

— Ești obosită?

— Nu, mă simt bine.

— Ești pregătită să tragi mai mult?

Mă holbez încontinuu la desen, la încurcătura de păr negru târându-se în urma trupului femeii.

Ce fel de copil desenează așa ceva?

— Quinn?

— Da, scuze.

— E totul în regulă?

Aud un țânțar bâzâind și îmi plesnesc fața cu putere. Apoi mă uit în palmă, sperând să văd pata neagră, dar pielea e curată.

— Sunt bine. Puțin obosită.

— Ai zis că *nu* ești obosită.

Vocea lui se schimbă puțin, ca și cum și-ar fi dat seama, dintr-odată, că se petrece ceva.

— Cum te tratează familia?

— Sunt minunați.

— Și puștiul? Tommy? Tony? Toby?

— Teddy. E un dulce. Ne distrăm mult.

Pentru o clipă, mă gândesc să-i povestesc lui Russell despre problema cu Anya, dar nu știu de unde să încep. Dacă i-aș spune dintr-odată adevărul, probabil s-ar gândi că mă droghez iar.

— Ai scăpări? întreabă.

— Ce fel de scăpări?

— Goluri de memorie? Uiți chestii?

— Nu, din ce-mi amintesc.

— Vorbesc serios, Quinn. Ar fi normal, date fiind circumstanțele. Stresul provocat de o slujbă nouă, un nou stil de viață.

— Memoria mea e bună. N-am mai avut problemele astea de mult timp.

— Bine, bine, bine.

Îl aud cum tastează, introducând modificări la programul meu de antrenament.

— Au piscină, nu-i așa? Îți permit s-o folosești?

— Bineînțeles.

— Știi ce lungime are? Cu aproximație?

— Cam zece metri.

— Îți trimit pe e-mail câteva filmulețe de pe YouTube. Cu exerciții de înot.

Antrenament ușor. De două sau trei ori pe săptămână, bine?

— Sigur.

Încă mai aude în glasul meu ceva ce nu-i place.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine? Nu sunt în Canada. Sunt la patruzeci de minute distanță.

— Nu-ți face griji, dom' antrenor. Sunt bine.

6

Sunt o înotătoare destul de slabă. Unde am crescut eu exista un ștrand de cartier, dar pe timpul verii era ca o grădină zoologică, cu sute de copii țipând și stând înghesuiți într-un metru de apă murdară. N-aveai unde să înoți, abia dacă aveai loc să faci pluta. Mama ne avertiza pe mine și pe sora mea să nu ne băgăm capul în apă, pentru că se temea că o să facem conjunctivită.

Așadar, nu sunt prea nerăbdătoare să mă apuc de noile exerciții ale lui Russell. Abia în seara următoare, după ora zece, mă îndrept în cele din urmă spre piscină. Curtea din spate e un loc straniu după lăsarea întunericului. Ne aflăm doar la o aruncătură de băț de Philadelphia, dar la ora asta parcă am fi la mare depărtare, adânciți în zona rurală. Singura lumină vine de la lună și de la lămpile cu halogen de pe fundul piscinei. Apa are un aspect nefiresc. Suprafața sclipește albastru-neon, ca o plasmă radioactivă, aruncând umbre stranii pe partea din spate a casei.

E o seară caldă și e plăcut să te scufunzi în apa răcoroasă. Dar când ies la suprafață să respir și deschid ochii, pot să jur că pădurea a avansat, ca și cum toți copacii s-ar fi furișat cumva mai aproape. Chiar și corul greierilor pare mai puternic. Știu că e doar o iluzie, că noul meu unghi vizual mi-a modificat

percepția distanțelor, făcând să dispară cei șase metri de iarbă dintre gardul piscinei și linia copacilor. Dar mă sperie oricum.

Mă prind de marginea bazinului și fac o încălzire de cinci minute cu mișcări de picioare. În casa mare, toate luminile de la parter sunt aprinse și pot vedea în bucătărie, dar nu e nici urmă de Ted sau Caroline. Probabil stau în camera de zi, bănd vin și citind, așa cum își petrec majoritatea serilor.

După încălzire îmi iau avânt și încep cu un stil liber lejer. Intenționez să fac zece lungimi de bazin, înainte și înapoi. Dar la mijlocul celei de-a treia știu că nu voi termina. Deltoizii și tricepșii mă dor; toată partea superioară a corpului este într-o formă jalnică. Până și gambele mi se încordează. Mă chinui să termin a patra lungime, iar la jumătatea celei de-a cincea sunt nevoită să mă opresc. Mă prind de marginea piscinei, luptându-mă să-mi recapăt respirația. Și atunci aud un trosnet ușor din pădure.

E zgomotul unui om care calcă cu toată greutatea pe o creangă uscată, apăsând până o rupe. Mă întorc spre copaci și mijesc ochii în întuneric, dar nu pot vedea nimic. Însă aud ceva sau pe cineva, niște pași ușori călcând peste frunzele uscate, îndreptându-se în direcția cabanei mele...

— Cum e apa?

Mă întorc și îl văd pe Ted, care deschide poarta piscinei, fără cămașă, în costum de baie și cu un prosop pe umăr. Înoată în piscină câteva seri pe săptămână, dar nu l-am văzut niciodată atât de târziu. Înot spre scară și spun:

— Tocmai ieșeam.

— Nu-i nevoie. E destul loc. Începe tu de acolo și eu de aici.

Aruncă prosopul pe un scaun și își se aruncă de pe marginea piscinei, căzând în apă fără să tresară. La semnalul lui începem să înotăm în paralel, plecând de la capetele opuse. Teoretic, ar trebui să ne intersectăm o singură dată, la mijloc, dar Ted e incredibil de rapid și după un minut mă prinde din urmă. E într-o formă excelentă. Ține capul sub apă aproape pe tot parcursul unei lungimi, nici nu știu cum respiră. Se mișcă precum un rechin, fără zgomot, în timp ce eu pleoscăi și dau din membre ca un pasager beat care a căzut peste bordul unui vas de croazieră. Fac cu greu încă trei lungimi înainte de a renunța. Ted mai continuă încă șase lungimi și se oprește lângă mine.

— Ești foarte bun, îi spun.

— În liceu eram mai bun. Am avut un antrenor extraordinar.

— Sunt invidioasă. Eu învăț de pe YouTube.

— Atunci, aș putea să-ți ofer niște sfaturi nesolicitate? Respiri prea mult. Ar fi bine să respiri din două în două băți. Întotdeauna pe stânga sau pe dreapta, cum îți vine bine.

Mă îndeamnă să încerc, așa că mă desprind de margine și traversez piscina ținând cont de sugestiile lui. Rezultatele apar imediat. Respir pe jumătate cât o făceam și mă deplasez de două ori mai repede.

— E mai bine, nu-i așa?

— Mult mai bine. Alte sfaturi?

— Nu, asta e cel mai bun sfat pe care ți-l pot oferi. Înotul e singurul sport la care antrenorii țină la tine dacă respiri. Dar cu antrenament devii mai bun.

— Mulțumesc.

Mă prind de scară și urc, gata să închei seara. Costumul de baie mi se ridică și îl trag la loc, dar se pare că nu destul de repede.

— Hai Flyers!

Se referă la micul meu tatuaj de la baza șoldului. E fața cu ochi mari a lui Gritty, mascota portocalie, blănoasă, a echipei de hochei Philadelphia. Am avut grijă să-l ascund de ei și sunt supărată pe mine că mi-a scăpat.

— E o greșeală, îi spun. Imediat ce strâng bani, o să mi-l șterg.

— Dar îți place hocheiul?

Clatin din cap. N-am jucat niciodată. Nici măcar nu am urmărit vreun meci.

Dar cu doi ani în urmă mă împrietenisem cu un bărbat mai mare decât mine, care era pasionat de sportul ăsta și avea acces la rețete pentru medicamente.

Isaac avea treizeci și opt de ani, iar tatăl lui jucase pentru Flyers în anii 1970.

Câștigase o mulțime de bani, murise tânăr și Isaac îi risipea încet-încet averea.

Eu și încă o fată locuiam în apartamentul lui Isaac, zăcând pe podeaua lui și ocazional împărțind patul cu el, iar tatuajul îl făcusem ca să-l impresionez, în speranța că va crede că sunt tare și o să mă lase să mai stau pe acolo. Însă planul a eșuat. A trebuit să aștept cinci zile până să scot bandajul, iar între timp Isaac a fost arestat pentru posesie de droguri și proprietarul ne-a aruncat pe toți înapoi

în stradă.

Ted încă mai așteaptă o explicație.

— A fost o prostie, spun. Nu gândeam prea limpede.

— Păi, nu ești singura. Și Caroline are un tatuaj de care vrea să scape. Când era la facultate, a trecut printr-o fază artistică.

E drăguț că-mi spune asta, dar nu mă face să mă simt mai bine. Sunt convinsă că tatuajul lui Caroline e de bun-gust. Probabil e un trandafir sau o semilună, sau un caracter chinezesc cu înțeles profund – nu un monstru cu ochi bulbucăți. Îl întreb pe Ted unde îl ascunde, dar ne întrerupe un alt trosnet puternic.

Ne întoarcem amândoi spre pădure.

— E cineva acolo, îi spun. L-am auzit mergând primprejur mai devreme.

— Probabil e un iepure.

Se aude încă un trosnet și apoi un foșnet panicat, sunetul unui animal mic fugind prin pădure.

— *Ăsta* a fost iepure. Dar mai devreme, înainte de a ieși tu, zgomotul a fost mai puternic. S-a auzit ca un pas de om.

— Probabil erau niște adolescenți. Sunt convins că pădurile astea le plac puștilor de liceu.

— Noaptea e mai rău. Uneori stau în pat și mi se pare că e cineva chiar lângă fereastra mea.

— Probabil nu ajută nici faptul că Mitzi ți-a umplut capul cu povești ciudate, spune el și-mi face cu ochiul. Caroline mi-a zis că v-ați întâlnit.

— E o persoană interesantă.

— Eu aș sta departe de ea, Mallory. Toată chestia aia cu cititul energiilor...

Apar străini care parchează în fața casei ei și-i îi bat la ușa din spate... Și faptul că plătesc cu bani gheață. Mie mi se pare dubios. N-am încredere în ea.

Îmi dau seama că Ted nu a petrecut prea mult timp în preajma mediumurilor. Când eram mică, aveam o vecină, doamna Guber, care citea în cărțile de tarot în spatele pizzeriei locale. Era legendară pentru că prezisese că una dintre chelnerițe va câștiga o sută de mii de dolari la loto. Era, de asemenea, consultată în privința cererilor în căsătorie, a prietenilor infideli și a altor

chestiuni sentimentale. Eu și prietenele mele o numeam Oracolul și aveam încredere în ea mai mult decât în prima pagină a ziarului *Inquirer*.

Dar nu mă aștept ca Ted să înțeleagă așa ceva. Tipul nici măcar nu acceptă ideea existenței Zânei Măseluță. Cu câteva seri în urmă Teddy a scuipat un molar, iar Ted a luat pur și simplu portofelul și i-a dat un dolar – fără mister, fără tam-tam, fără intrat noaptea tiptil în dormitor ca să nu fii depistat.

— Nu face rău nimănui.

— Cred că face trafic de droguri, spune Ted. Nu pot dovedi, dar sunt cu ochii pe ea. Trebuie să fii atentă cu ea, bine?

Ridic mâna.

— Pe onoarea mea de cercetaș.

— Vorbesc serios, Mallory.

— Știu. Și îți sunt recunoscătoare. O să am grijă.

Deschid poarta, gata să plec, când o observ pe Caroline traversând curtea, purtând încă hainele de lucru, cu agenda ei și un creion în mână.

— Mallory, stai. Ai primit ieri un telefon? De la școala lui Teddy?

Îmi dau seama imediat că am dat-o-n bară. Mi-amintesc că am vorbit la telefon și că am notat numărul directoarei pe o bucată de hârtie, apoi Teddy a venit în bucătărie cu desenul lui ciudat și probabil am fost distrasă.

— Da, era directoarea, îi spun. Am mesajul în cabană. Probabil e încă în buzunarul de la pantaloni. Mă duc să-l aduc...

Caroline dă din cap.

— Nu-i nimic. Mi-a trimis un e-mail. Dar mi-ar fi prins bine mesajul ieri.

— Știu. Îmi pare rău.

— Dacă ratăm chiar și un singur termen, Teddy își pierde locul. Grupul de grădiniță are o listă de așteptare cu treizeci de nume pe ea.

— Știu, știu că...

Ea mi-o retează.

— Nu mai spune „știu“. Dacă ai fi știut *cu adevărat*, mi-ai fi transmis mesajul. Data viitoare să fii mai atentă.

Se întoarce cu spatele și intră în casă, iar eu sunt șocată. E prima dată când țipă de-a binelea la mine. Ted se grăbește să iasă din piscină și îmi pune o mână pe

umăr.

— Nu-ți face griji.

— Îmi pare rău, Ted, mă simt îngrozitor!

— E furioasă pe școală, nu pe tine. Ne îneacă în hârtii. Vaccinuri, alergii, profiluri comportamentale – nenorocita aia de cerere de înscriere la grădiniță are mai multe pagini decât declarația mea de venit.

— N-a fost o greșeală intenționată, îi spun. Mi-am notat numărul, dar m-a distras ceva ce mi-a dat Teddy.

Sunt atât de disperată să îndrept lucrurile, încât încep să-i descriu desenul, dar Ted mă întrerupe. Pare nerăbdător să se întoarcă în casă. Văd silueta lui Caroline prin ușile de sticlă, privindu-ne.

— O să se calmeze, nu te îngrijora, zice el. Măine nici măcar n-o să-și mai amintească.

Vorbește relaxat, dar se îndepărtează în grabă. Traversează curtea și formele lui se transformă în contururi, iar când ajunge la Caroline o ia în brațe. Ea se întinde spre întrerupător, iar după aceea nu mai pot vedea nimic.

Adierea vântului se întetește și încep să tremur. Îmi înfășor prosopul în jurul taliei și mă întorc în cabană. Încui ușa și îmi iau pijamalele, când aud din nou pașii, un mers ușor pe iarba moale – numai că de data asta sunt chiar în dreptul ferestrei mele. Trag draperiile și încerc să privesc afară, dar tot ce văd prin plasă sunt fluturii care se zbat.

O căprioară, îmi spun. E doar o căprioară.

Trag draperiile la loc, sting lumina și mă bag în pat, trăgând pătura până sub bărbie. Afară, acel ceva se mișcă chiar în spatele patului meu – îl aud mișcându-se dincolo de perete, inspectând cabana, înconjurând zona, ca și când ar căuta o cale de intrare. Strâng pumnul și lovesc în perete, sperând ca zgomotul puternic să-l sperie.

În loc să se întâmpile asta, se strecoară sub cabană, zgâriind pământul, ghemuindu-se sub scândurile podelei. Nu știu cum ar putea încăpea ceva acolo. Clădirea n-are cum să fie la mai mult de patruzeci și cinci de centimetri de la pământ. Nu poate fi o căprioară, dar e ceva ce pare mare, cam de dimensiunile unui asemenea animal. Mă ridic din pat și bat în podea, fără rezultat.

— Pleacă! strig, sperând că dacă fac zgomot o să se sperie.

Însă creatura se îngroapă din ce în ce mai adânc, făcându-și loc spre mijlocul camerei. Mă ridic și aprind luminile. Apoi mă las în patru labe și ascult, încercând să urmăresc zgomotul. Dau la o parte covorul și descopăr un contur decupat în parchet – o trapă destul de mare încât să încapă o persoană prin ea. Nu există balamale sau mânere, doar două fante ovale care permit ca panoul să fie apucat și ridicat.

Presupun că dacă n-ar fi fost atât de târziu, iar Caroline n-ar fi fost supărată pe mine, aş fi sunat la soții Maxwell să cer ajutor. Dar sunt hotărâtă să rezolv problema singură. Mă duc în bucătărie și umplu un vas de plastic cu apă. Ființa aia, orice ar fi, nu poate fi așa de mare cum pare. Știu că zgomotele pot fi înșelătoare, în special în întuneric, mai ales noaptea târziu. Îngenunchez pe podea și încerc să ridic panoul, dar nu se clintește. Umiditatea verii a umflat lemnul, blocându-l. Îmi folosesc toată forța pe o parte, trăgând cu ambele mâini, ignorând durerea din degete și muchiile ascuțite care îmi taie pielea sensibilă. În cele din urmă, cu un pocnet răsunător și un nor de praf, panoul sare din podea, ca un dop explodând dintr-o sticlă de șampanie. Îl apuc și îl țin în dreptul pieptului, folosindu-l ca pe un scut. Apoi mă aplec și mă uit în gaură.

E prea întuneric ca să văd ceva. Pământul de dedesubt e uscat și lipsit de viață, precum cenușa rămasă în urma unui foc de tabără. Cabana e tăcută. Creatura, orice ar fi fost, a dispărut. Nu e nimic de văzut acolo jos, sunt doar grămezi de praf cenușiu presărat cu negru. Îmi dau seama că mi-am ținut respirația și expir ușurată. Zgomotul provocat de deschiderea trapei probabil a alungat animalul. Atunci cenușa se mișcă și punctele negre clipesc, iar eu îmi dau seama că mă uit chiar la chestia aia, care se ridică pe picioarele dinapoi și vine spre mine, cu gheare roz urâte, dezvelindu-și dinții lungi, ascuțiți. Țip, un strigăt din tot sufletul, care răsună în noapte. Apoi trântesc panoul și mă arunc deasupra lui, folosindu-mă de greutatea corpului ca să blochez trapa. Lovesc marginile cu pumnii, încercând să forțez lemnul îndoit să intre la loc, dar nu se mai potrivește. Caroline ajunge la cabană într-un minut, descuind ușa cu cheia ei. E îmbrăcată în cămașă de noapte, iar Ted e chiar în spatele ei, fără cămașă, în

pantaloni de pijama. Aud sunetele de sub cabană, hârșăitul de sub scândurile podelei.

— E un șobolan, le spun, și sunt al naibii de ușurată că sunt și ei acolo, că nu mai sunt singură. Cel mai mare șobolan pe care l-am văzut vreodată.

Ted ia vasul de plastic cu apă și iese, în timp ce Caroline îmi pune mâna pe umăr, liniștindu-mă, asigurându-mă că totul o să fie bine. Împreună întoarcem panoul la nouăzeci de grade ca să se potrivească, iar eu îl țin nemișcat, în timp ce ea bate cu picioarele pe colțuri, fixându-le la loc. Chiar și după ce termină mă tem să mă mișc de acolo, de teamă ca panoul să nu sară din podea. Ea rămâne lângă mine, îmbrățișându-mă, până când auzim un plescăit de apă prin fereastra deschisă.

O clipă mai târziu Ted se întoarce cu vasul gol.

— Era un oposum, zice el, zâmbind larg. Nu un șobolan. S-a mișcat destul de repede, dar l-am nimerit.

— Ce căuta sub cabana ei?

— E o gaură în grilaj. În peretele dinspre vest. Se pare că o bucată mică a putrezit.

Caroline se încruntă și începe să spună ceva, dar Ted i-o ia înainte:

— Știu, știu. O s-o repar mâine. O să mă duc la Home Depot.

— Mâine la prima oră, Ted. Chestia aia a speriat-o de moarte pe Mallory!

Dacă o mușca? Dacă era turbat?

— Sunt bine, îi spun.

— E bine, zice și Ted, dar Caroline nu e convinsă.

Se uită la trapa din podea.

— Dacă se întoarce?

Chiar dacă e aproape miezul nopții, Caroline insistă ca Ted să meargă după cutia de scule din casă. Insistă să bată cuie prin trapă în podea, astfel încât să nu poată intra nimic în cabana mea. Cât timp așteptăm să termine, ea fierbe apă pe aragazul meu și face ceai de mușețel pentru toți trei, iar după aceea soții Maxwell stau câteva minute mai mult decât ar fi fost necesar, doar ca să se asigure că sunt calmă, relaxată și în siguranță. Stăm toți trei pe marginea patului, vorbind, spunând povești și chiar râzând, și e ca și cum cearta din

cauza telefonului nu s-ar fi întâmplat.

7

Adoua zi, de 4 Iulie, e caniculă și aerul e sufocant, iar eu mă silesc să alerg treisprezece kilometri în șaptezeci și unu de minute. La întoarcere trec pe lângă o casă pe care eu și Teddy am început s-o numim Castelul Florilor. Se află la trei străzi de locuința familiei Maxwell și e o vilă uriașă, albă, cu o alee în formă de U și o curte în care se vede o explozie de flori colorate: crizanteme, mușcate, crini sălbatici și multe altele. Observ o floare nouă, portocalie cățărata pe un grilaj în curtea din față, așa că fac câțiva pași pe alee ca să mă uit mai îndeaproape. Florile sunt deosebite, seamănă cu niște mici conuri pentru dirijarea traficului, așa că le fac câteva poze cu telefonul. Atunci ușa din față se deschide și iese un bărbat. Cu colțul ochiului văd că poartă costum și am senzația că vrea să mă alunge de pe proprietatea lui, să țipe la mine pentru că am intrat fără voie.

— Hei!

Mă întorc pe trotuar și-i fac cu mâna un semn penibil de scuze, dar e prea târziu. Bărbatul a ieșit deja și vine după mine.

— Mallory! strigă. Ce mai faci?

Abia atunci îmi dau seama că l-am mai întâlnit. Sunt vreo treizeci și cinci de grade, dar Adrian arată în largul lui în costumul gri-deschis, ca tipii din filmul *Ocean's 11*. Sub sacou poartă o cămașă albă impecabilă și o cravată bleumarin. Fără șapcă, văd că părul lui e des și negru.

— Îmi pare rău, îi spun. Nu te-am recunoscut.

Privește în jos la hainele lui, ca și când ar fi uitat cu ce e îmbrăcat.

— A, sigur! Avem o chestie în seara asta. La clubul de golf. Tata primește un premiu.

— Locuiești aici?

— Părinții mei, da. Eu am venit acasă pe timpul verii.

Ușa se deschide și apar părinții lui – mama înaltă și elegantă într-o rochie bleumarin, tatăl într-un smoching clasic, negru, cu butoni de argint.

— Este *El Jefe*?

— El e Regele Peluzelor. Ne ocupăm de jumătate din peluzele din South Jersey.

Vara are o echipă de opt băieți, dar îți jur, Mallory, eu sunt singurul la care țipă.

Părinții lui se îndreaptă spre un BMW negru parcat pe alee, dar Adrian le face semn să vină la noi, iar eu îmi doresc să n-o fi făcut. Știi reclamele alea la Tampax cu alergătoare care își termină cursa cu ten strălucitor și păr perfect aranjat? După treisprezece kilometri la treizeci și cinci de grade, nu arăt deloc ca ele. Tricoul îmi este îmbibat de transpirație, părul e o încâlceală țepoasă și unsuroasă și peste tot pe frunte am pete de țăntări morți.

— Mallory, ea e mama mea, Sofia, și el e tatăl meu, Ignacio.

Îmi șterg palma pe șort înainte să le strâng mâinile.

— Mallory e bona familiei Maxwell. Cei care s-au mutat recent pe Edgewood. Au un băiețel pe nume Teddy.

Sofia mă privește cu suspiciune. E atât de bine îmbrăcată și de frumos coafată, că nu-mi pot imagina că a transpirat vreodată în treizeci de ani. Însă Ignacio mă întâmpină cu un surâs amical.

— Trebuie să fii pasionată de atletism dacă alergi pe umezeala asta!

— Mallory e alergătoare de fond la Penn State, explică Adrian. E în echipa de atletism.

Tresar auzind minciuna, pentru că uitasem deja de ea. Dacă aș fi singură cu Adrian, i-aș mărturisi adevărul, dar acum nu pot spune nimic, nu când părinții lui se holbează la mine.

— Sunt sigur că ești mai rapidă decât fiu-meu, zice Ignacio. Îi ia toată ziua să tundă iarba în două curți!

Apoi râde zgomotos la propria glumă, în timp ce Adrian se foiește jenat.

— Umor de peisagist. Tata se crede performer de *stand-up comedy*.

Ignacio rânjește.

— E amuzant pentru că e adevărat!

Sofia îmi studiază înfățișarea și sunt convinsă că mă vede exact cum sunt în realitate.

— În ce an ești?

— Ultimul. Aproape am terminat.

— Și eu! zice Adrian. Eu merg la Rutgers, în New Brunswick, la inginerie. Tu

ce specialitate ai?

Habar n-am cum să răspund la întrebarea asta. Toate planurile mele legate de facultate s-au bazat exclusiv pe sport, cercetași și amendamentul împotriva discriminării pe bază de sex. Nu am ajuns niciodată în punctul în care să mă gândesc ce aş putea studia în realitate. Afaceri? Drept? Biologie? Niciuna dintre variantele astea nu pare credibilă – însă îmi ia prea mult ca să răspund și ei se holbează la mine. Trebuie să spun ceva, orice.

— Să devin profesor, le răspund.

Sofia pare sceptică.

— Adică educație?

Pronunță cuvântul lent, *e-du-ca-ți-e*, ca și când ar suspecta că îl aud pentru prima oară.

— Exact. Pentru copiii de vârste mici.

— Educație primară?

— Exact.

Adrian e încântat.

— Mama predă la clasa a patra! Și ea are diplomă în educație!

— Serios?

E bine că sunt roșie la față după alergat, fiindcă sunt sigură că îmi ard obraji.

— E cea mai nobilă profesie, declară Ignacio. Ai făcut o alegere minunată, Mallory.

Deja sunt disperată să schimb subiectul, să spun ceva, *orice*, care să nu fie o minciună.

— Florile dumneavoastră sunt frumoase. Trec în fiecare zi pe lângă casă și mă uit la ele.

— Atunci, uite întrebarea de un milion de dolari, zice Ignacio. Care e preferata ta?

Adrian îmi explică imediat că este un joc pe care părinții lui îl joacă cu toți oaspeții.

— Ideea e că floarea preferată spune ceva despre personalitatea ta. Ca un horoscop.

— Toate sunt frumoase, spun.

Sofia refuză să mă lase să scap.

— Trebuie să alegi una. Care îți place mai mult.

Fac semn spre florile portocalii care tocmai au apărut, cele care cresc pe grilaj.

— Nu știu cum se numesc, dar îmi amintesc de conurile portocalii din trafic.

— Trâmbiță, spune Adrian.

Ignacio pare încântat.

— Nimeni nu alege trâmbița! E o floare frumoasă, foarte versatilă, care nu necesită multă îngrijire. Dacă îi dai puțin soare și apă, nu prea multă atenție, are singură grijă de ea însăși. E foarte independentă.

— Dar și seamănă puțin cu o buruiană, zice Sofia. E cam greu de controlat.

— Asta înseamnă vitalitate! exclamă Ignacio. E bine!

Adrian îmi aruncă o privire exasperată – vezi cu ce am de-a face? –, iar mama lui le aduce aminte că e foarte târziu și trebuie să plece. Așa că ne luăm la revedere în grabă și eu îmi reiau drumul spre casă.

Câteva secunde mai târziu, BMW-ul trece pe lângă mine și Ignacio claxonează, iar Sofia privește drept înainte. Adrian îmi face cu mâna prin lunetă, iar pentru o clipă îl văd cum era pe vremea când era mic – cel care călătorea cu părinții pe bancheta din spate a mașinii lor, se plimba cu bicicleta pe trotuarele umbrite, luând aceste străzi mărginite de copaci ca pe un fel de drept din naștere. Am sentimentul că a avut o copilărie perfectă, că și-a trăit viața absolut fără regrete. Eu am reușit cumva să ajung la douăzeci și unu de ani fără să am un iubit adevărat. Adică, am fost cu bărbați – când ești o femeie dependentă de droguri care arată acceptabil, întotdeauna există o cale sigură de a obține mai multe droguri –, dar nu am avut niciodată ceva asemănător cu o relație tradițională. Însă în versiunea pentru Hallmark Channel a vieții mele – într-o realitate alternativă în care cresc în Spring Brook cu părinți buni, bogați, bine educați, ca Ted și Caroline –, iubitul meu ideal ar fi cineva foarte asemănător lui Adrian. E drăguț, amuzant, muncește din greu. În timp ce merg, încep să fac calcule în minte, încercând să aflu când se vor scurge cele două săptămâni și el va veni iar să lucreze pe peluza familiei Maxwell.

Spring Brook e plin de copii mici, dar nu reușesc să-l prezint pe Teddy nimănui. La capătul străzii noastre e un loc de joacă plin de leagăne, carusele și

puști de cinci ani care țipă, dar Teddy nu vrea să aibă de-a face cu ei.

Într-o luni dimineața stăm amândoi pe o bancă în parc, privind un grup de băieței care își „conduc” mașinuțele de jucărie Hot Wheels pe o scândură înclinată. Îl îndemn pe Teddy să se ducă să se joace cu ei, dar el spune:

— Eu nu am mașinuță Hot Wheels.

— Roagă-i să-ți împrumute.

— Nu vreau să împrumut.

Se ghemuiește lângă mine pe bancă, supărat.

— Teddy, te rog.

— O să mă joc cu tine. Nu cu ei.

— Ai nevoie de prieteni de vârsta ta. Începi școala în două luni.

Dar n-am cum să-l conving. Petrecem restul dimineții jucându-ne în casă cu LEGO, apoi el își mănâncă prânzul și urcă în camera lui pentru Timpul de Liniște. Știu că ar trebui să petrec perioada asta făcând curat în bucătărie, dar mi-e greu să-mi adun energia necesară. N-am dormit bine noaptea trecută, artificii de Ziua Independenței au durat până târziu, și cearta cu Teddy m-a secătuit de energie.

Decid să mă întind pe canapea pentru câteva minute, iar următorul lucru pe care-l conștientizez e că Teddy stă lângă mine, scuturându-mă.

— Putem merge să înotăm?

Mă ridic în picioare și observ că lumina din cameră s-a modificat. E aproape ora trei.

— Da, sigur, ia-ți costumul de baie.

Îmi întinde un desen și fuge din cameră. E aceeași pădure deasă și întortocheată din desenul precedent...

...Numai că, de data asta, bărbatul aruncă pământ într-o groapă mare, iar trupul Anyei e înghesuit pe fundul acesteia.

Teddy revine în cameră, îmbrăcat în slip.

— Ești gata?

— Stai puțin, Teddy. Ce e asta?

— Ce e ce?

— Cine e persoana asta? Din groapă?

— Anya.

— Și cine e bărbatul?

— Nu știu.

— O îngroapă?

— În pădure.

— De ce?

— Pentru că a furat-o pe fetița Anyei, spune Teddy. Pot să mănânc pepene înainte să mergem să înotăm?

— Sigur, Teddy, dar de ce...

Prea târziu. E deja în bucătărie și deschide frigiderul. Mă duc după el și îl găsesc stând pe vârfuri, întinzându-se spre raftul de sus ca să ia felia de pepene roșu copt. Îl ajut s-o ducă pe blat, apoi folosesc un cuțit ca s-o tai. Teddy nu așteaptă farfuria; ia o bucată și începe să mănânce.

— Ursuleț, ascultă-mă, ce altceva ți-a mai spus Anya? Despre desen?

Are gura plină de pepene și sucul roșu i se scurge pe bărbie.

— Bărbatul a săpat o groapă ca să n-o găsească nimeni, spune el ridicând din umeri. Dar presupun că ea a scăpat.

8

Seara, familia iese să ia masa în oraș. Caroline mă invită și pe mine, dar îi spun că trebuie să alerg, apoi îmi fac de lucru în jurul cabanei până când îi aud ieșind de pe alee. După aceea traversez peluza până la casa vecină.

Mitzi are una dintre cele mai mici case din cartier, o construcție din cărămidă roșie cu acoperiș metalic, cu jaluzele coborâte la toate ferestrele. Locuința ei s-ar potrivi în vechiul meu cartier din South Philly, dar aici, în prosperul Spring Brook, bate la ochi. Jgheburile ruginite sunt lăsate, prin crăpăturile pavajului au răsarit buruieni, iar curtea pestriță ar avea nevoie de puțin ajutor din partea Regelui Peluzelor. Caroline a comentat de mai multe ori că abia așteaptă să se mute Mitzi, ca un dezvoltator să dărâme totul și să o ia de la capăt.

Pe ușa principală este lipit un bilețel scris de mână: CLIENȚII SUNT BINEVENIȚI. VĂ ROG, FOLOSIȚI INTRAREA DIN SPATE. Trebuie să bat de trei ori înainte ca Mitzi să răspundă în cele din urmă. Păstrează lanțul pus și se uită prin deschizătura largă de doi centimetri.

— Da?

— Sunt Mallory. De alături.

Desface lanțul și deschide ușa.

— Doamne, Maica Domnului, m-ai speriat de moarte!

Poartă un chimonou violet și strânge în mână un spray cu piper.

— Ce-a fost în mintea ta, să bați la uși așa de târziu?

E abia trecut de șapte și fetițele încă mai joacă șotronul pe stradă. Îi ofer o farfurioară cu prăjituri învelită în folie.

— Eu și Teddy am făcut turtă dulce.

Face ochii mari.

— Pun de cafea.

Mă apucă de încheietura mâinii și mă trage în livingul întunecos, iar eu trebuie să clipesc ca să mă adaptez la întuneric. Casa e murdară. Aerul are un iz de mucegai, puturos, care aduce pe de-o parte cu mirosul de cannabis și pe de alta cu cel al unui vestiar de liceu. Canapeaua și fotoliile sunt acoperite cu plastic transparent, dar văd pe suprafața lor un strat de murdărie, ca și cum nu ar mai fi fost curățate de luni de zile.

Mitzi mă conduce în bucătărie și constat că spatele casei este puțin mai plăcut.

Jaluzelele sunt ridicate și ferestrele dau spre pădure. Din tavan atârnă flori agățătoare puse în coșuri, cu lujeri înfrunziți revărsându-se peste margini.

Dulapurile și electrocasnicele par a fi din anii '80 și totul mi se pare familiar, comod, ca în bucătăriile vecinilor mei din South Philly. Pe masa de plastic sunt împrăștiate ziare și câteva piese unsuroase de metal negru, inclusiv un arc, un șurub și un tub. Îmi dau seama că, dacă cineva ar asambla aceste piese în ordinea corectă, rezultatul ar fi un pistol.

— M-ai prins curățându-l, explică Mitzi, și, cu o mișcare a brațului, mută totul într-o parte a mesei, amestecând piesele. Cum îți place cafeaua?

— Ai cumva fără cofeină?

— Îh, nu, nici vorbă. Sunt doar niște chimicale într-o ceașcă. În seara asta bem delicioasa noastră cafea Folgers.

Nu vreau să-i spun că sunt în reabilitare, așa că zic doar că sunt foarte sensibilă la cafeină. Mitzi promite că o ceașcă mică n-o să-mi facă rău și eu decid că probabil are dreptate.

— O să pun niște lapte, dacă ai.

— Am amestecat cu frișcă. Are o aromă mai bună.

Pe perete atârnă un ceas vechi sub formă de pisică, cu un rânjet răutăcios și o

coadă care se balansează. Mitzi pune în priză un filtru vechi Mr. Coffee și îi umple rezervorul cu apă.

— Cum merg lucrurile în vecini? Ți place slujba?

— E bine.

— Părinții ăia probabil te înnebunesc.

— Sunt în regulă.

— Sincer, nu știu de ce mai lucrează femeia aia. Sunt convinsă că soțul câștigă destul. Și se știe că Spitalul Veteranilor nu plătește bine. Atunci de ce nu stă acasă? Pe cine încearcă să impresioneze?

— Poate că...

— După părerea mea, unele femei nu vor să fie mame. Vor copii, vor poze drăguțe să le pună pe Facebook. Dar oare vor adevărata *experiență* a maternității?

— Păi...

— Să-ți spun ceva. Băiatul e adorabil. Ți vine să-l mănânci. Aș fi stat cu el pe gratis, dacă m-ar fi rugat frumos, dacă mi-ar fi arătat măcar puțină politețe. Dar asta-i problema cu milenialii! Nu mai au valori!

Continuă să vorbească în timp ce așteptăm să se facă cafeaua, împărtășindu-mi frustrările ei despre Whole Food Market (produse prea scumpe), victimele #metoo (plângăcioase și se cred îndreptățite) și ora de vară (nu e menționată nicăieri în Constituție). Încep să mă întreb dacă nu a fost o greșală să vin aici. Trebuie să vorbesc cu cineva, dar nu sunt sigură că Mitzi poate să asculte. Am dezvoltat o teorie despre desenele lui Teddy, dar nu vreau să-l îngrijorez pe Russell și în niciun caz nu le pot spune părinților lui, care sunt atei convinși. Știu că ei n-ar lua în seamă ideile mele. Mitzi e cea mai bună variantă.

— Îmi poți spune mai multe despre Annie Barrett?

Se oprește brusc.

— De ce întrebi?

— Sunt doar curioasă.

— Nu, prințesă, asta e o întrebare foarte precisă. Și iartă-mă că ți-o spun, dar nu arăți prea grozav.

O pun pe Mitzi să promită că n-o să spună nimic nimănui, mai ales soților

Maxwell, și pun ultimele desene ale lui Teddy pe masă.

— Teddy desenează niște lucruri neobișnuite. Zice că ideile i le dă prietena lui imaginară. O cheamă Anya și îl vizitează în camera lui, când nu e nimeni în jur.

Mitzi examinează desenele și chipul i se umbrește.

— Și de ce întrebi despre Annie Barrett?

— Păi, numele sunt asemănătoare. Anya și Annie. Știu că e normal ca un copil să aibă un prieten imaginar. Mulții copii au. Dar Teddy susține că Anya i-a spus să deseneze asta. Un bărbat târând o femeie în pădure. Un bărbat îngropând cadavrul unei femei. Apoi Anya i-a spus lui Teddy să-mi dea mie desenele.

În bucătărie se lasă tăcerea – cea mai lungă tăcere de care am avut parte în prezența ei. Tot ce aud e gâlgâitul filtrului Mr. Coffee și *fâș-fâș-fâș*-ul constant al cozii ceasului-pisică. Mitzi analizează atent desenele, aproape ca și cum ar încerca să vadă *prin* ilustrații, dincolo de urmele de creion, în fibrele hârtiei. Nu sunt sigură că înțelege într-un totu unde vreau să ajung, așa că o spun pe față:

— Știu că pare o nebunie, dar cred că mă întreb dacă spiritul Anyei nu e legat de proprietate. Dacă nu cumva încearcă să comunice prin intermediul lui Teddy.

Mitzi se ridică, se duce la filtrul de cafea și umple două căni. Cu mâini tremurătoare, le aduce pe masă. Torn niște lapte și iau o înghițitură; e cea mai tare și mai amară cafea pe care am gustat-o vreodată. Dar o beau oricum. Nu vreau s-o insult. Sunt disperată să-mi asculte cineva teoria și să-mi spună că nu sunt nebună.

— Am citit ceva despre asta, zice Mitzi în cele din urmă. Istoric vorbind, copiii au fost întotdeauna cei mai receptivi la comunitatea spiritelor. O minte de copil nu are toate barierele pe care și le ridică adulții.

— Deci e posibil?

— Depinde. Le-ai pomenit ceva părinților?

— Sunt atei. Ei cred...

— Oo, știu, cred că sunt mai deștepți decât toată lumea.

— Vreau să mai cercetez înainte de a aborda problema cu ei. Să încerc să unesc punctele. Poate ceva din desenele astea corespunde cu povestea lui Annie Barrett.

Mă aplec peste masă, vorbind mai repede. Deja simt cum cafeina îmi trezește sistemul nervos central. Gândurile îmi sunt mai limpezi, pulsul accelerat. Când mai iau o înghițitură nu mă mai deranjează gustul amar.

— După spusele lui Teddy, bărbatul din desene a furat-o pe fetița Anyei. Știi dacă Annie avea copii?

— E o întrebare interesantă, zice Mitzi. Dar răspunsul o să fie mai clar dacă începem cu începutul.

Se instalează comod pe scaun și-și bagă o prăjitură în gură.

— Ține minte, Annie Barrett a murit înainte să mă nasc eu. Sunt povești pe care le-am auzit în copilărie, dar nu pot garanta că sunt adevărate.

— Bine, îi zic și mai iau o gură de cafea. Povestește-mi tot.

— Proprietarul inițial al casei voastre a fost un bărbat pe nume George Barrett. Era inginer la DuPont, uzina chimică din Gibbstown. A avut o soție și trei fice, iar verișoara lui, Annie, a venit să locuiască aici în 1946, imediat după Al Doilea Război Mondial. S-a mutat în cabana de oaspeți și a folosit-o drept un fel de atelier-locuință. Era cam de vârsta ta și arăta foarte bine, cu păr negru lung, grozav de frumoasă. Toți soldații care se întorceau acasă din Europa înnebuneau după ea și uitau de iubitele lor din școală. Au început să treacă zi și noapte pe la George, întrebând dacă verișoara lui e liberă. Dar Annie era timidă, tăcută, retrasă. Nu se ducea la dans sau la filme, refuza toate invitațiile lor. Nu se ducea nici măcar la biserică, ceea ce pe vremea aia nu prea era acceptabil. Nu făcea decât să stea în cabana ei și să picteze. Sau se plimba prin jurul Hayden's Glen, căutând subiecte pentru tablouri. Așa că, treptat, întregul oraș s-a întors împotriva ei. S-a răspândit zvonul că e mamă necăsătorită, că și-a dat copilul spre adopție și s-a mutat în Spring Brook pentru că fusese alungată. Apoi zvonurile s-au înrăutățit. Lumea spunea că e vrăjitoare, că îi atrage pe soți în pădure ca să facă sex cu ei.

Mitzi râde de absurditatea ideii:

— Pentru că așa vorbesc femeile, știi? Sunt convinsă că toate mamele din

cartier spun același lucru și despre mine!

Bea din cafea și continuă:

— Oricum, într-o zi, George Barrett s-a dus la cabană, a bătut la ușă și nu i-a răspuns nimeni. A intrat și peste tot era sânge. Pe pat, pe pereți. „Până la grinzi“, așa i-a spus tatălui meu. Dar nu era niciun cadavru. Nici urmă de Annie pe nicăieri. George a chemat poliția și tot orașul a căutat-o prin pădure, pieptănând toate cărările, au aruncat plase în pârâu, au adus câini, tot tacâmul. Și știi ce-au găsit? Nimic. Ea dispăruse. Și asta a fost sfârșitul poveștii.

— A mai locuit cineva în cabană după anii '40?

Mitzi dă din cap că nu.

— Părinții mei spuneau că George a fost gata-gata s-o demoleze. Ca să șteargă amintirea tragediei. Însă a transformat-o în magazie de unelte. După cum ți-am povestit, prin anii '50 și '60 noi îi spuneam Casa Diavolului. Ne era frică de ea. Dar nu era decât o poveste, o legendă locală din propria noastră curte. Eu n-am văzut niciodată nimic care să mă înspăimânte cu adevărat.

— Dar următorii proprietari? După ce a murit George?

— Păi, după ce a murit George, nevasta lui le-a vândut casa lui Butch și Bobbie Hercik. Am fost vecini timp de patruzeci de ani. Ei au construit piscina în care înotați tu și Teddy. Eram prieteni buni, apropiați.

— Au avut copii?

— Trei fete, doi băieți și zero probleme. Iar eu eram apropiată de Bobbie. Dacă vreunul dintre copiii ei ar fi desenat morți, mi-ar fi spus.

Mitzi mai ia o gură din cafea.

— Bineînțeles, au avut înțelepciunea să lase cabana în pace. Poate, când au renovat-o alde Maxwell, au deranjat ceva. Au eliberat vreo energie ostilă.

Mă imaginez abordându-i pe Ted și pe Caroline și avertizându-i că au descătușat un spirit răuvoitor. Pun pariu că ar începe să caute pe Craiglist o bonă nouă. Și atunci, ce aș face, unde m-aș duce? Inima îmi bubuie ca un motor turat, blocat în punctul mort și îmi apăs o mână pe piept.

Trebuie să mă relaxez.

Trebuie să mă calmez.

Trebuie să încetez să mai beau cafea.

— Te deranjează dacă mă duc la baie?

Mitzi îmi indică în direcția livingului.

— Prima ușă pe stânga. Becul e pe un cablu, o să-l vezi.

Baia e mică și înghesuită, cu o cadă cu picioare, de modă veche, înconjurată de perdele de duș din plastic. Imediat ce aprind lumina, un miriapod argintiu fuge pe podeaua de gresie și dispare într-o crăpătură din mortar. Mă aplec peste chiuvetă, deschid robinetul și îmi stropesc fața cu apă rece. Palpitațiile se domolesc și mă întind după prosopul pentru oaspeți, dar descopăr că e acoperit cu un strat fin de praf, ca și când n-ar mai fi fost atins de ani de zile. Pe ușă e agățat un halat de baie roz, flaușat și îi folosesc mânecile ca să-mi tamponez fața.

Apoi deschid dulăpiorul cu medicamente al lui Mitzi și arunc o privire rapidă.

În liceu obișnuiam să-mi bag nasul prin băi mereu, pentru că lumea lasă incredibil de multe medicamente nesupravegheate: puteam să șterpelesc pastile și uneori cutii întregi fără ca cineva să devină suspicios. Presupun că acum, când îmi bubuie inima și îmi tremură picioarele, mă simt din nou ca în liceu. Dulăpiorul lui Mitzi e îndesat ca o nenorocită de farmacie Walgreens, patru rafturi pline cu bețișoare de urechi și vată, plasturi medicinali, unguente, pensete, medicamente antiacide și tuburi pe jumătate strivite de antifungice Monistat și hidrocortizon. Plus o duzină de sticlute portocalii luate pe rețete, totul, de la medicamente pentru colesterol și hipotiroidism, la amoxicilină și eritromicină. Și foarte, foarte în spate, ascunsă după celelalte, este vechea mea prietenă, oxicodona. Aveam o bănuială că o s-o găsesc. În zilele noastre, aproape toată lumea are Oxi în casă, cutii pe jumătate consumate rămase în urma vreunei intervenții chirurgicale minore. Și puțini oameni observă când acele pastile dispar...

Deșurubez capacul și mă uit în interiorul cutiei: e goală. Atunci Mitzi bate la ușă și eu aproape scap totul în chiuvetă.

— Să ții de mâner când tragi apa, bine? Am o problemă la rezervor.

— Sigur, zic. Nicio problemă.

Dintr-odată sunt furioasă pe mine pentru că mi-am băgat nasul, pentru că am cedat. Mă simt de parcă Mitzi m-ar fi prins asupra faptului. Dau vina pe

cafea – n-ar fi trebuit să accept cafeaua. Pun înapoi cutia, deschid robinetul și beau apă în sorbituri lungi, sperând să diluez toxinele din organism. Mi-e rușine de mine, după nouăsprezece luni în care nu am consumat nimic îmi bag nasul în dulăpiorul cu medicamente al unei bătrâne. Ce naiba se întâmplă cu mine? Trag apa și țin levierul ridicat până se scurge toată.

Când mă întorc în bucătărie, Mitzi așteaptă la masă cu o placă de lemn acoperită cu cifre și litere. Îmi dau seama că e un fel de tablă Ouija, dar nu seamănă deloc cu cele din carton cu care ne jucam în copilărie. Aceasta este făcută dintr-o scândură groasă de arțar, gravată cu simboluri oculte. Seamănă mai puțin cu o jucărie și mai mult cu tocătorul unui măcelar.

— Uite la ce mă gândeam, zice Mitzi. Dacă acel spirit vrea să-ți spună ție ceva, hai să sărim peste intermediar. Să trecem peste Teddy și s-o contactăm direct.

— Adică să organizezi o *séance*^Z?

^Z O întâlnire în care adepți ai spiritismului încearcă să contacteze spiritele celor morți (n. red.).

— Prefer termenul „întrunire“. Dar nu aici. O să obținem rezultate mai bune în cabana ta. Ce zici s-o facem mâine?

— Trebuie să-l supraveghez pe Teddy.

— Da, știu, e nevoie să fie și Teddy implicat. Spiritul s-a atașat de el. Avem o șansă mult mai bună de a comunica dacă ni se alătură și el.

— În niciun caz, Mitzi. Nu pot.

— De ce nu?

— Părinții lui m-ar ucide.

— O să vorbesc eu cu ei.

— Nu, nu, nu, insist eu, iar panica mi se strecoară în glas. Ai promis că nu le spui nimic. Te rog, Mitzi, nu pot să-mi pierd slujba!

— De ce ești așa speriată?

Îi povestesc despre Regulile Casei de la interviu, cum am fost angajată ca să-l învăț lucruri științifice, nu religie sau superstiții.

— Nu-l pot aduce pe Teddy la o ședință de spiritism. Dacă strănută, n-am voie nici măcar să-i spun „noroc“.

Mitzi lovește cu degetul desenele de pe masă.

— Astea nu sunt normale, drăguț. Se petrece ceva ciudat în casa aia.

Iau înapoi desenele, le înghesui în geantă și îi mulțumesc pentru cafea. Pulsul mi se accelerează iar, palpitațiile revin. Îi mulțumesc lui Mitzi pentru sfat și deschid ușa să plec.

— Să nu le spui nimic, bine? Am încredere că păstrezi secretul.

Ea acoperă tăblița de lemn cu o husă din catifea neagră.

— Oferta mea rămâne în picioare dacă te răzgândești. Și-ți garantez că o să te răzgândești.

Am ajuns înapoi la cabană pe la opt, iar la patru dimineața sunt încă trează.

Îmi este imposibil să dorm. Cafeaua a fost o greșeală imensă. Încerc șmecheriile obișnuite – respirație profundă, un pahar de lapte cald, un duș lung și fierbinte – dar nimic nu ajută. Țânțarii sunt neobosiți și singurul mod de a-i face să tacă este să-mi trag cearșaful peste cap, expunându-mi picioarele goale. Sunt extrem de dezamăgită de mine. Nu-mi vine să cred că i-am deschis nenorocitul de dulap. Mă zvârcolesc și mă obsedează cele două minute petrecute în baia lui Mitzi; încerc să-mi dau seama care a fost momentul exact în care creierul meu a trecut pe pilot automat. Credeam că îmi pot stăpâni dependența, dar se pare încă mai sunt Mallory cea care ar face orice pentru o doză, încă mai fac razii în dulăpioarele de medicamente, căutând ceva cu care să mă droghez.

La ora șapte mă trezește alarma și mă simt amețită și rușinată – și hotărâtă să nu mai pierd din nou controlul.

Nu mai pun gura pe cafea de-acum încolo.

Nu mă mai gândesc obsesiv la paginile cu desene.

Și nu mai discut despre Annie Barrett.

Din fericire, când ajung în casa mare dau de o nouă criză care să mă distragă.

Creioanele preferate ale lui Teddy au dispărut și nu le mai găsește. Mergem la magazin să cumpărăm un pachet nou și imediat ce revenim acasă el se grăbește să urce în camera lui pentru Timpul de Liniște. Eu sunt încă obosită din cauza nopții nedormite, așa că mă duc în camera de zi și mă prăbușesc pe canapea.

Intenționez să închid ochii pentru câteva minute, dar mă trezesc din nou scuturată de Teddy.

— Iar ai adormit!

Sar în picioare.

— Scuze, Ursuleț!

— Mergem să înotăm?

— Sigur. Pune-ți costumul.

Mă simt de un milion de ori mai bine. Am ațipit suficient cât să-mi încarc bateriile, ca să revin la normal. Teddy fuge să-și pună costumul de baie și văd că a lăsat un desen nou cu fața în jos pe măsuța de cafea. Și știu că ar trebui să-l las acolo. Să se descurce mama sau tatăl lui cu el. Dar nu mă pot abține.

Curiozitatea câștigă. Întorc hârtia și se pare că asta e ultima picătură.

Da, știu că există tipuri diferite de părinți – părinți liberali și părinți conservatori, părinți atei și părinți religioși, părinți protectori, părinți obsedați de carierele lor și părinți abuzivi. Și mai știu că toate aceste tipuri au idei extrem de diferite despre cel mai bun mod de a-și crește copiii. Dar când mă uit la desen și o văd pe Anya cu ochii strâns închiși și două mâini în jurul gâtului... ei bine, mă gândesc că orice părinte ar fi de acord că e cam dubios.

9

Caroline se întoarce de la serviciu la cinci și jumătate și eu trebuie să rezist tentației de a sări pe ea imediat ce intră pe ușă. E ocupată, neatentă, vrea să-și salute fiul și să se apuce de pregătit cina. Când întreabă cum a fost ziua, eu doar zâmbesc și îi spun că totul e bine.

Ies să alerg, dar sunt încă obosită după noaptea trecută și cedez după treizeci de minute. Trec pe lângă Castelul Florilor, dar nu văd ca Adrian sau familia lui să fie pe-acolo. Mă întorc acasă și fac duș; încălzesc un burrito la cuptorul cu microunde și încerc să mă relaxez cu un film pe Hallmark. Dar nu mă pot concentra. Minte mea se tot întoarce la ultimul desen, la imaginea mâinilor strânse în jurul gâtului Anyei.

Aștept până la nouă, când sunt sigură că Teddy a adormit. Apoi iau ultimele

trei desene și ies afară. Aud voci șoptite și văd două siluete lângă piscină. Ted și Caroline sunt îmbrăcați în halate albe și împart o sticlă de vin. Par să fie unul dintre cuplurile fericite pe care le vezi în reclamele la vasele de croazieră, parcă s-ar fi imbarcat pentru o excursie de șapte zile cu Royal Caribbean. Caroline se lasă pe spate în brațele lui Ted și el îi masează ușor umerii.

— Doar o bălăceală rapidă, zice el. Ca să te relaxezi.

— Sunt deja relaxată.

— Atunci să urcăm?

— Și Teddy?

— *Ce-i* cu Teddy? Doarme.

Pășesc ușor peste iarba elastică și ajung la jumătatea peluzei când calc pe capul unui aspersor. Glezna mi se sucește și cad pe noadă, lovind pământul cu cotul; nu mă pot abține și țip de durere.

Caroline și Ted se apropie în fugă.

— Mallory? Ești bine?

Îmi cuprind cotul cu mâna, iar durerea e atât de bruscă și puternică, încât sunt sigură că sângerez. Dar când îmi dau degetele la o parte, văd că pielea e doar învinețită, nu julită.

— Sunt bine. M-am împiedicat.

— Vino la lumină, zice Ted. Poți să te ridici?

— Stai un pic.

Ted nu așteaptă. Își trece brațul pe sub genunchii mei, apoi se ridică și mă poartă ca pe un copil. Se întoarce la piscină și mă așază ușor pe un șezlong.

— Sunt bine, le spun. Serios.

Caroline îmi verifică oricum cotul.

— Ce făceai în curte? Ai nevoie de ceva?

— Poate să aștepte.

În ciuda celor întâmplate, reușisem să țin cele trei desene în mână și Caroline le observă.

— Teddy le-a făcut?

În acel moment decid că nu mai am nimic de pierdut.

— M-a rugat să nu vi le arăt. Dar cred că ar trebui să vă uitați.

Caroline studiază desenele și îi pică fața. Apoi le îndeasă în mâinile soțului ei.

— E vina *ta*, îi zice.

Ted se uită la primul desen și râde.

— O, Doamne! Persoana asta e strangulată?

— Da, Ted, e ucisă și cadavrul ei e târât printr-o pădure și eu mă întreb de unde are băiețelul tău cel dulce asemenea ideii îngrozitoare?

Ted ridică ambele mâini, în semn de renunțare.

— E vorba despre Frații Grimm, explică el. Îi citesc câte o poveste în fiecare seară.

— Nu sunt versiunile Disney, îmi spune Caroline. Poveștile originale sunt mult mai violente. Știi scena aia din Cenușăreasa când sora vitregă probează pantoful de cristal? În original, ea își taie degetul ca să-i încapă piciorul.

Pantoful se umple de sânge. E oribil!

— E băiat, Caroline. Băieților le plac cheștiile astea!

— Nu-mi pasă. Nu-i sănătos. Măine mă duc la bibliotecă și aduc niște cărți de povești Disney. Fără strangulări, fără crime, doar distracție potrivită copiilor.

Ted își toarnă o cantitate generoasă de vin în pahar.

— Fix asta e ideea *mea* despre ceva groaznic, zice el. Dar ce știu eu? Nu-s decât tatăl băiatului.

— Iar eu sunt psihiatru.

Se uită amândoi la mine ca și cum ar aștepta să-mi aleg tabăra, să declar care dintre ei are dreptate.

— Nu cred că e un basm, susțin eu. Teddy zice că Anya îi dă ideile astea. Că Anya îi spune ce să deseneze.

— Bineînțeles. Teddy știe că noi nu suntem de acord cu astfel de desene. Știe că nu e bine să deseneze femei strânse de gât, asasinate și îngropate. Dar dacă Anya spune că e în regulă, atunci are voie. Un fel de disonanță cognitivă.

Ted dă din cap, susținându-și soția, ca și cum toate astea ar avea sens, dar eu habar n-am despre ce vorbește ea. Disonanță cognitivă?

— Teddy zice că desenează povestea Anyei. Mi-a povestit că bărbatul din desen i-a furat Anyei fetița.

— E o intrigă clasică a poveștilor scrise de Frații Grimm, explică Ted. În

jumătate dintre ele e vorba despre copii dispăruți. *Hänsel și Gretel, Fluierașul Fermecat, Nașul Moarte...*

— *Nașul Moarte?* Caroline clatină din cap. Te rog, Ted. Poveștile astea sunt prea mult. Trebuie să încetezi.

Bărbatul mai aruncă o privire desenelor și în cele din urmă cedează.

— Bine, bine. De acum înainte o să rămân la Dr. Seuss. Sau la Richard Scarry. Dar n-o să-i citesc prostiile alea cu Ursuleții Berenstain, până aici!

O ia pe Caroline pe după umeri și o strânge.

— Ai câștigat, scumpo, bine?

Se poartă ca și cum povestea ar fi rezolvată, de parcă toți ar trebui să intrăm în casă și să ne vedem de treabă. Dar mă tem că dacă nu pun întrebarea acum, s-ar putea să nu mai am altă ocazie.

— M-am mai gândit la o posibilitate. Dacă Anya este Annie Barrett?

Caroline e nedumerită.

— Cine?

— Femeia ucisă în cabana mea. Pe la 1940. Dacă Teddy se retrage în camera lui pentru Timpul de Liniște și comunică cu spiritul ei?

Ted râde ca și cum aș fi făcut o glumă, iar Caroline îi aruncă o privire supărată.

— Vorbești serios? Adică o fantomă?

Acum nu mai pot da înapoi. Trebuie să-mi expun cazul.

— Numele sunt similare. Annie și Anya. În plus, ați spus că la Barcelona lui Teddy nu-i plăcea să deseneze. Dar imediat ce v-ați mutat înapoi în Statele Unite, imediat ce v-ați mutat în *casa asta*, de unde a dispărut Annie Barrett, el a început să deseneze ca un nebun. Au fost exact cuvintele tale: „ca un nebun“.

— Voiam doar să spun că are o imaginație activă.

— Dar vorbește cu cineva. În camera lui. Am stat la ușă să ascult și poartă conversații lungi.

Caroline mijește ochii.

— Ai auzit și fantoma? Ai auzit vocea tristă și lugubră a lui Annie Barrett dându-i indicații artistice fiului meu?

Recunosc că nu, iar Caroline reacționează ca și cum asta ar dovedi ceva.

— Pentru că vorbește singur, Mallory. E un semn de inteligență. Copiii dotați

fac asta tot timpul.

— Dar celelalte probleme ale lui?

— Probleme? Teddy are probleme?

— Își udă patul. Poartă în fiecare zi aceeași cămașă în dungi. Refuză să se joace cu alți copii. Iar acum desenează o femeie care e ucisă. Trebuie puse toate cap la cap, Caroline, știu și eu... Sunt îngrijorată. Cred că trebuie să-l vadă un doctor.

— *Sunt* doctor, spune Caroline și îmi dau seama prea târziu că am atins un punct sensibil.

Ted se întinde după paharul ei și i-l umple.

— Poftim, dragă.

Ea îi face semn că nu.

— Sunt perfect capabilă să evaluez sănătatea mentală a copilului meu.

— Știu...

— Serios? Nu pare că știi.

— Sunt doar îngrijorată. Teddy e un băiețel dulce și nevinovat. Dar desenele astea parcă vin din altă parte. Mi se par murdare. Impure. Mitzi crede...

— Mitzi? I-ai arătat desenele astea lui Mitzi?

— Crede că poate ați deranjat ceva. Când ați renovat cabana.

— Ai vorbit cu *Mitzi* înainte să vii la noi?

— Pentru că știam că o să reacționați așa!

— Dacă vrei să spui rațional, atunci da, ai dreptate. Nu cred un cuvânt din ce spune femeia aia. Și nici tu n-ar trebui. E complet dusă, Mallory. Drogurile au făcut-o varză!

Cuvintele planează între noi. N-am mai auzit-o până acum pe Caroline înjurând. N-am mai auzit-o folosind un astfel de limbaj referitor la un dependent.

— Uite ce e, zice Ted. Apreciem faptul că îți faci griji, Mallory. Nu-i așa, dragă? o întreabă el, punându-i o mână pe genunchi. Noi apreciem comunicarea onestă.

— Dar *nu* îl acuzăm pe Teddy că udă patul din cauza fantomelor, spune Caroline. Înțelegi asta, da? Statul mi-ar retrage licența. E normal să uzi patul. E normal să fii timid. E normal să ai un prieten de joacă imaginat. Iar desenele

astea...

— Mami?

Ne întoarcem și-l vedem pe Teddy de cealaltă parte a piscinei, îmbrăcat în pijamaua lui cu mașini de pompieri și ținând în brațe o Godzilla de jucărie. Nu știu de când stă acolo și cât a auzit din discuție.

— Nu pot să adorm.

— Du-te în camera ta și încearcă din nou, spune Caroline.

— E târziu, băiete, adaugă Ted.

Fiul lor își coboară privirea la picioarele desculțe. Luminile din piscină îl învâluie într-o strălucire albastră sinistă. Pare neliniștit, ca și cum nu prea ar vrea să se întoarcă în casă.

— Du-te, îi spune Caroline. Vin la tine în douăzeci de minute. Dar trebuie să încerci singur.

— Încă ceva, amice, strigă Ted. Gata cu desenele cu Anya, bine? O sperii pe Mallory.

Teddy se întoarce către mine, rănit, făcând ochii mari la auzul acestei trădări.

— Nu, nu, nu, îi spun eu. E în regulă...

Ted ridică imediat cele trei desene.

— Nimeni nu vrea să vadă așa ceva, amice. Sunt prea înspăimântătoare. De acum înainte desenează lucruri drăguțe, bine? Cai, floarea-soarelui.

Teddy se întoarce și o ia la fugă de-a lungul peluzei.

Caroline se încruntă la soțul ei.

— *Nu* asta trebuia să spui.

Ted ridică din umeri și bea din paharul cu vin.

— Trebuia să audă chestia asta mai devreme sau mai târziu. Peste două luni începe școala. Crezi că profesorii lui n-o să-și pună aceleași întrebări?

Ea se ridică.

— Mă duc înăuntru.

Mă ridic și eu.

— Caroline, îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc. Eram doar îngrijorată.

Nu se oprește și nici nu se întoarce spre mine, ci continuă să pășească pe iarbă spre casă.

— E-n regulă, Mallory. Noapte bună.

Dar evident că nu e în regulă. E chiar mai rău decât data trecută când a țipat la mine. E atât de furioasă, încât nici măcar nu mă privește. Iar eu mă simt aiurea pentru că plâng, dar nu mă pot abține.

De ce a trebuit s-o pomenesc pe Mitzi?

De ce nu mi-am ținut gura?

Ted mă trage spre el și-mi sprijin capul pe pieptul lui.

— Ascultă-mă, nu-i nimic, n-ai făcut decât să fii sinceră. Dar când e vorba de creșterea copiilor, mama are întotdeauna dreptate. Chiar și când nu are dreptate. Înțelegi ce vreau să spun?

— Sunt îngrijorată...

— Lasă grijile în seama lui Caroline. O să se îngrijoreze ea destul pentru amândouă. E foarte protectoare cu Teddy, n-ai observat? Ne-am străduit mult să putem face un copil. A fost nevoie de multă muncă. Și tot chinul ăsta cred că a făcut-o să se simtă nesigură pe ea. Iar pe lângă toate astea, s-a întors și la serviciu – încă un motiv să se simtă vinovată! Așa că de fiecare dată când ceva nu merge bine, soția mea o ia foarte personal.

Nu mă gândisem la asta înainte, dar am impresia că tot ce spune Ted e adevărat. Dimineța, când Caroline iese în fugă pe ușă să meargă la serviciu, pare mereu vinovată că pleacă. Poate chiar geloasă că eu sunt cea care rămâne acasă să facă briose cu Teddy. Am fost atât de prinsă de admirația pe care o am pentru Caroline, încât nu m-am gândit că ar putea fi invidioasă pe mine. Mi-am recăpătat răsuflarea și nu mai plâng. Ted pare nerăbdător să se întoarcă înăuntru, la soția lui, iar eu mai am o singură cerință înainte să plece. Îi dau cele trei desene, absolvindu-mă de orice responsabilitate.

— Te superi dacă iei astea? Ca să nu mai trebuiască să mă uit la ele?

— Sigur, spune Ted, împăturind foile, rupându-le apoi bucăți. N-o să le mai vezi niciodată.

10

Am dormit prost și mă trezesc simțindu-mă îngrozitor. Caroline Maxwell m-a tratat mai bine decât aș fi meritat – m-a primit în casa ei, mi-a încredințat copilul, mi-a dat tot ce aveam nevoie ca să încep o viață nouă – și nu pot să

suport gândul că e supărată pe mine. Zac în pat, imaginându-mi o sută de moduri de a-mi cere scuze. În cele din urmă, nu mai pot amâna. Trebuie să mă ridic din pat și să dau ochii cu ea.

Când ajung la casa principală, Teddy e sub masa din bucătărie, îmbrăcat în pijama, jucându-se. Caroline spală vasele în chiuvetă, așa că mă ofer să fac eu asta.

— Și, de asemenea, mai vreau să-mi cer scuze.

Caroline oprește apa.

— Nu, Mallory. *Eu* îmi cer scuze. Băusem prea mult și a fost o greșeală să mă răstesc la tine. Toată dimineața mi-a părut rău.

Își deschide brațele, ne îmbrățișăm și ne cerem scuze, amândouă în același timp. Apoi râdem, iar eu știu că totul va fi bine.

— Ești în continuare binevenită în casa asta, îmi reamintește ea. Poți să iei camera de lângă cea a lui Teddy. Am nevoie doar de o zi ca s-o pregătesc.

Dar eu nu vreau să-i mai dau și alte bătăi de cap.

— Cabana e perfectă, îi spun. Îmi place mult acolo.

— Bine, dar dacă te răzgândești...

Îi iau prosopul de vase din mână și fac semn cu capul spre ceasul de la cuptorul cu microunde. E 7:27, iar eu știu că preferă să plece înainte de 7:35, când traficul devine din ce în ce mai aglomerat.

— Lasă, le termin eu. Să ai o zi bună!

Caroline pleacă la serviciu, iar eu mă pun pe treabă. Nu sunt prea multe de spălat, doar câteva căni și boluri de cereale, plus paharele de seara trecută.

După ce pun totul în mașina de spălat vase, mă las pe genunchi și coate și mă târăsc sub masă. Teddy a construit o casă de fermă cu două etaje din buștenii lui miniaturali și acum o înconjoară cu animăluțe din plastic.

— De-a ce ne jucăm?

— Sunt o familie. Locuiesc împreună.

— Pot să fiu eu porcul?

Ridică din umeri.

— Dacă vrei.

Împing porcul printre celelalte animale și fac *bip-bip-bip*, ca o mașină. De

obicei, Teddy se distrează la gluma asta. Îi place când fac animalele să claxoneze ca un camion sau să pufăie ca un tren. Dar în dimineața asta se întoarce cu spatele la mine. Și, bineînțeles, eu știu care e problema.

— Teddy, ascultă-mă. Vreau să vorbim despre seara trecută. Cred că tăticul tău m-a înțeles greșit. Pentru că mie îmi plac *toate* desenele tale. Chiar și cele cu Anya. Întotdeauna abia aștept să-mi arăți ce-ai desenat.

Teddy împinge o pisică de plastic în sus pe piciorul mesei, ca și cum s-ar cățăra într-un copac. Încerc să mă pun în fața lui, să-l oblig să mă privească în ochi, dar el se ferește.

— Vreau să-mi mai arăți desenele, bine?

— Mami zice că nu.

— Dar eu spun că poți. E-n regulă.

— Zice că nu te simți bine și desenele care te sperie ar putea să-ți facă iar rău. Mă ridic atât de repede, încât dau cu capul de tăblia mesei. Durerea e intensă și pentru câteva clipe nu mă pot mișca. Doar strâng din ochi și duc mâna la cap.

— Mallory?

Deschid ochii și îmi dau seama că, în sfârșit, i-am atras atenția. Pare înspăimântat.

— Sunt bine, îi spun. Trebuie să mă ascuți cu atenție. Nimic din ce faci tu nu poate să-mi cauzeze vreun rău. Nu e cazul să-ți faci griji. Sunt sută la sută bine. Teddy face un cal să galopeze pe piciorul meu și se oprește când ajunge la genunchi.

— Capul tău e bine?

— Capul e bine, îi spun, chiar dacă îmi pulsează nebunește și simt cum se formează un cucui. Trebuie doar să pun ceva pe el.

Petrec următoarele câteva minute așezată la masă și apăsându-mi un pachet de gheață pe creștet. La picioarele mele, Teddy se joacă cu diverse animale de la fermă. Fiecare are o voce și o personalitate diferită. Are un Domn Țap încăpățânat și o Cloșcă înfumurată, un armăsar negru și curajos și un boboc de rață prostuț – în total a strâns peste douăsprezece personaje.

— Nu vreau să fac treabă, spune calul.

— Dar regulile sunt reguli, îi spune Cloșca. Trebuie să urmăim cu toții regulile!

— Nu-i corect, se plânge Domnul Țap.

Și așa mai departe – conversația personajelor trece de la treburile casnice la ce vor mânca la masa de prânz, apoi la o comoară secretă îngropată în pădurea din spatele hambarului. Sunt impresionată de abilitatea lui Teddy de a-și aminti toate personajele și vocile lor. Dar, desigur, asta au spus mereu Ted și Caroline. Fiul lor are o imaginație extrem de activă. Și-am încheiat povestea. Mai târziu în acea după-amiază, când Teddy se retrage pentru Timpul de Liniște, aștept câteva minute, apoi îl urmez. Când îmi lipsesc urechea de ușa camerei lui, el e deja în toiul unei discuții.

— ...sau am putea construi un fort.

— ...

— Ori să ne jucăm prinselea.

— ...

— Nu, nu pot. N-am voie.

—

— Ei spun că nu pot.

—

— Îmi pare rău, dar...

—

— Nu înțeleg.

—

Apoi râde, ca și când i s-ar fi propus ceva ridicol.

— Cred că am putea încerca.

—

— Dar cum... Bine. Da.

—

— O, e rece!

După asta nu se mai vorbește, dar când mă concentrez mai tare ca să aud ce se petrece detectez un fel de fâșâit – sunetul unui creion pe o hârtie.

Desenează?

Desenează iar?

Cobor, mă așez la masa din bucătărie și aștept.

În mod normal Timpul de Liniște nu durează mai mult de o oră, dar Teddy rămâne în camera lui o perioadă de două ori mai îndelungată. Când coboară în sfârșit în bucătărie, nu are nimic în mână.

Îi zâmbesc.

— Ia uite-l!

Se urcă pe scaun.

— Bună.

— Azi n-ai desenat?

— Pot să mănânc brânză cu biscuiți?

— Sigur.

Mă duc la frigider și-i pregătesc o farfurie.

— Ce-ai făcut sus?

— Îmi dai niște lapte?

Îi torn o ceașcă de lapte, apoi duc totul pe masă. Când se întinde să ia un biscuit, observ că are palmele și degetele pline de pete negre.

— Ar fi bine să te speli pe mâini, sugerez. Cred că ai creion pe ele.

Se grăbește la chiuvetă și se spală pe mâini fără comentarii. Apoi se întoarce la masă și se apucă să-și mănânce biscuiții.

— Vrei să ne jucăm cu piesele LEGO?

În următoarele câteva zile, lucrurile decurg destul de normal. Eu și Teddy ne umplem orele cu LEGO și spectacole cu păpuși, plastilină, kituri de modelaj, cărți de colorat, seturi de construcție și plimbări nesfârșite la cumpărături. E curajos și curios în privința mâncării, îi place să testeze gusturi stranii și exotice. Câteodată mergem la Wegmans și cumpărăm jicama sau kumquat, doar ca să vedem ce gust au.

Este unul dintre cei mai curioși copii pe care i-am cunoscut și îi place să mă provoace cu întrebări incredibile: de ce există nori? Cine a inventat hainele? Cum funcționează un melc? Mă uit mereu pe telefon pe Wikipedia. Într-o după-amiază la piscină, Teddy arată spre pieptul meu și mă întreabă de ce am bumbi sub costumul de baie. Nu fac mare caz. Îi spun doar că fac parte din corpul meu și că se întăresc de la apa rece.

— Și tu ai, îi spun.

El râde.

— Ba nu!

— Sigur că ai. Toată lumea are.

Mai târziu, când fac duș în cabina de afară, îl aud bătând în ușa de lemn.

— Hei, Mallory?

— Da?

— Poți să-ți *vezi* părțile de fată?

— Cum adică?

— Dacă te uiți în jos. Poți să le vezi?

— E greu de explicat, Teddy. Nu prea.

Urmează o pauză lungă.

— Atunci de unde știi că sunt acolo?

Sunt fericită că e o ușă între noi și că nu mă vede râzând.

— Pur și simplu știi, Teddy. Clar sunt acolo.

Seara îi pomenesc de incident lui Caroline și în loc să râdă, pare alarmată. A doua zi vine acasă cu un teanc uriaș de cărți ilustrate cu titluri gen *E perfect normal!* și *De unde am venit eu?* Sunt mult mai explicite decât cărțile cu care am crescut eu. Există definiții detaliate pentru sexul anal, cunilingus și expresii pentru persoanele *queer*. Cu desene în culori și tot tacâmul. Sugerez că mi se pare cam prea mult pentru cinci ani, dar Caroline nu e de acord. Spune că este biologie umană și vrea ca Teddy să învețe despre aceste lucruri de la o vârstă fragedă, ca să nu fie informat greșit de către prietenii.

— Înțeleg, dar cunilingus? Are cinci ani.

Caroline se uită la cruciulița de la gâtul meu, de parcă *asta* ar fi problema.

— Data viitoare când are întrebări, trimite-l la mine. Vreau să-i răspund la ele. Încerc s-o asigur că sunt capabilă să răspund la întrebările lui Teddy, dar ea îmi dă clar de înțeles că discuția s-a încheiat. Umblă prin dulapuri și scoate zgomotos oale și tigăi în care să pregătească cina. E prima seară după o vreme în care nu mă invită să iau cina cu ei.

Timpul de Liniște de două ore devine din ce în ce mai obișnuit și nu știu ce face Teddy în intervalul ăsta. Uneori pândesc la ușă și îl aud vorbind singur, fragmente bizare și lipsite de sens dintr-o conversație. Sau îl aud ascuțind

creioane și rupând foi din caietul lui de desen. Clar încă mai desenează și ascunde cumva desenele de mine și de părinți.

Vineri după-amiază decid să-mi bag puțin nasul. Aștept până când Teddy se duce la baie să facă treaba mare, pentru că știu că o să am zece, cincisprezece minute (stă mult pe toaletă, răsfoind cărți cu ilustrații). Imediat ce aud că încuie ușa, urc repede la etaj.

Teddy are o cameră luminoasă în care întotdeauna miroase puțin a urină. Cele două ferestre mari dau spre curte, iar Caroline m-a instruit să le las deschise toată ziua, chiar dacă e pornit aerul condiționat, pentru că se pare că ajută la diminuarea intensității mirosului. Pereții sunt văruiți într-un azuriu vesel și decorați cu postere cu dinozauri, rechini și personaje din *The LEGO Movie*. Mobilierul lui Teddy constă dintr-un pat, un raft micuț pentru cărți și un dulap de haine, așa că ai crede că o căutare n-are cum să ia mult timp. Dar eu știu câte ceva despre cum se ascund lucrurile. În primul an în care am consumat Oxi, încă mai locuiam acasă și aveam mici depozite de pastile și alte mărunțișuri peste tot prin cameră, înghesuite în locuri unde mama nu s-ar fi gândit niciodată să caute.

Dau la o parte covorul. Scot cărțile cu poze, trag sertarele de la dulap și mă uit în spațiile goale. Scutur perdelele și mă sui pe pat ca să inspectez cu atenție draperiile. Scotocesc printr-un munte de animale de pluș îngrămădite într-un colț al camerei – un delfin roz, un măgăruș gri uzat, zeci de animăluțe Ty Beanie Baby. Ridic cearșafurile de pe saltea, bag mâna pe dedesubt și în final ridic cu totul salteaua de pe cadru, întorcând-o pe-o parte, ca să văd bine podeaua.

— Mallory? strigă Teddy prin ușa toaletei de la parter. Poți să-mi aduci hârtie igienică?

— O secundă!

Încă nu am terminat. Mai am de căutat în dulap. Cotrobăi printre hainele adorabile pe care nu reușim să-l convingem pe Teddy să le poarte – cămăși frumoase, pantaloni scurți și blugi de firmă, mici curele de piele pentru talia lui de cincizeci de centimetri. Depistez trei cutii de jocuri pe raftul de sus al dulapului și sunt sigură că am găsit locul comorii. Dar când le deschid și scutur

tablele de joc nu găsesc decât piese și cărți de joc. Niciun desen.

— Mallory? M-ai auzit?

Pun jocurile la loc în dulap, închid ușa și mă asigur că totul în cameră e, cât de cât, la fel ca înainte.

Iau o rolă de hârtie igienică și mă grăbesc la baia de la parter.

— Uite.

El crapă ușa suficient cât să-i strecur hârtia.

— Unde erai? întreabă.

— Făceam ordine.

— Bine.

Închide ușa și aud sunetul zăvorului.

Petrec weekendul convinsă că sunt paranoică. N-am nicio dovadă că Teddy continuă să deseneze. Sunetele pe care le aud din camera lui ar putea fi orice. Murdăria de pe degete ar putea fi pământ de la proiectele noastre de grădinărit sau petele de murdărie normale pentru un băiat de cinci ani. Orice altceva pare să fie în ordine, așa că de ce-mi fac griji?

Luni dimineața mă trezesc în zgomotul mașinilor de gunoi care înaintează lent pe Edgewood Street. Vin de două ori pe săptămână, luna pentru reciclabile, joia pentru gunoiul obișnuit. Mă gândesc instantaneu la singurul loc pe care nu m-am gândit să-l verific: coșul de gunoi din biroul de la etaj al lui Ted. Teddy trece pe lângă el ca să coboare la parter. Ar fi ușor pentru el să arunce desenele acolo când iese din cameră.

Sar din pat, fericită că dorm în pantaloni scurți și tricou, apoi o iau la fugă pe peluză. Iarba este încă udă de la roua dimineții și aproape că alunec când dau colțul. Camionul se află la trei case distanță, așa că am doar un minut la dispoziție. Alerg la capătul aleii, unde Ted târăște în fiecare duminică seara containerele albastre – unul pentru metal și sticlă, celălalt pentru hârtie și carton. Îmi afund mâinile în interior, printre fragmente de fluturași cu reclame și facturi, meniuri și extrase de cont și prin grămada de cataloage de la Title Nine, Lands End, L.L. Bean, Vermont Country Store care sosesc cu zecile zilnic.

Camionul de reciclabile trece pe lângă mine și un băiat slab cu mănuși de lucru

îmi zâmbește. În jurul bicepsului i se încolăcește un tatuaj cu un dragon.

— Ai pierdut ceva?

— Nu, nu, îi răspund. Poți să-l iei.

Dar apoi se întinde spre container și conținutul acestuia se mișcă, scoțând la iveală o minge uriașă de hârtie mototolită, cu marginile zdrențuite, ca a celor pe care desenează Teddy.

— Stai!

El ține containerul, permițându-mi să scot mingea, pe care o duc în cabană.

Odată ajunsă înăuntru, fierb niște apă, îmi fac o cană de ceai și mă așez să analizez hârtiile. E ca și cum ai descoji o ceapă. În total sunt nouă foi, pe care le netezesc cu palma. Primele câteva desene nu reprezintă nimic. Sunt doar niște mâzgălituri. Dar pe măsură ce dau paginile, observ tot mai mult control și mai multe detalii. Compoziția se îmbunătățește. Apar lumini și umbre. E ca un caiet de schițe pentru o lucrare stranie; unele pagini sunt pline de desene, multe dintre ele neterminate.

11

Îmi pare rău, dar e imposibil ca Teddy să fi făcut desenele astea. Majoritatea adulților nu pot desena atât de bine, darămite un băiat de cinci ani care doarme cu animale de pluș și nu știe să numere mai departe de douăzeci și nouă.

Dar cum altfel să fi ajuns în coșul de gunoi?

Să le fi desenat Ted? Caroline?

Soții Maxwell urmează cursuri de grafică în timpul liber?

Toate întrebările duc la și mai multe întrebări și nu durează mult până să îmi doresc să nu mă fi ridicat din pat. Ar fi trebuit să las mașinile de gunoi să ia toate indiciile, ca să nu mai fiu nevoită să mă întreb ce înseamnă.

Lunea trece ca în ceață – LEGO, macaroane cu brânză, Timpul de Liniște, piscină – însă la căderea nopții sunt pregătită să fac cercetări serioase. Fac duș, îmi spăl părul și îmbrac unele dintre cele mai frumoase haine de la Caroline, o rochie midi bleu cu floricele albe. Apoi merg un kilometru și jumătate până în oraș la The Raconteur, librăria independentă din Spring Brook.

Mă surprinde s-o găsesc aglomerată într-o seară de luni – un scriitor local tocmai a terminat de citit și e o atmosferă festivă, ca la o petrecere. Lumea bea vin din pahare de plastic și mănâncă prăjituri de pe niște farfurii mici de carton. Trebuie să-mi croiesc drum printre oameni ca să ajung la secțiunea de parenting, dar sunt recunoscătoare că e vânzoleală; n-aș vrea ca vreun angajat să se ofere să mă ajute să găsesc ceva. Dacă ar auzi ce caut, ar zice că am înnebunit.

Iau câteva cărți și mă îndrept spre ieșirea din spate, care dă într-o curte pavată – e o cafenea aglomerată decorată cu becuțe de Crăciun. Are un băruleț la care se vând gustări și băuturi și o adolescentă serioasă, îmbrăcată în salopetă, așezată pe un scaun înalt cântă la o chitară acustică „Tears in Heaven“. Nu pot să aud cântecul ăsta fără să mă gândesc la înmormântarea surorii mele; a făcut parte din lista care s-a repetat încontinuu. Dau peste melodie mereu prin supermarketuri și restaurante și chiar după ce am auzit-o de o mie de ori tot mai are puterea să mă facă să plâng. Dar versiunea fetei este mai veselă decât originalul lui Eric Clapton. Ceva din tinerețea ei face ca melodia să pară aproape plină de speranță.

Mă duc la bar și comand un ceai și un produs de patiserie, apoi îmi dau seama că nu am suficiente mâini ca să car totul. Pe lângă asta, toate mesele sunt ocupate și nimeni nu pare nerăbdător să plece, așa că nu-mi vine să cred ce noroc am când îl zăresc pe Adrian stând singur la o masă de două persoane, citind un roman din seria Star Wars.

— Pot să stau cu tine?

E amuzant – de data asta *el* nu mă recunoaște, nu pe loc, pentru că port minunata rochie de cinci sute de dolari a lui Caroline.

— Da! Sigur! Mallory! Ce mai faci?

— Nu mi-am dat seama că va fi așa aglomerat.

— Întotdeauna e aglomerat aici, spune Adrian. E al treilea cel mai aglomerat loc din Spring Brook.

— Care sunt celelalte două?

— Numărul unu este Cheesecake Factory, evident. Numărul doi este bufetul de mâncăruri calde de la Wegmans. Nu prea avem viață de noapte, adaugă el, ridicând din umeri

Fata cu chitara termină „Tears in Heaven“ în aplauze de complezență, dar Adrian bate din palme îndelung și puternic, așa că fata se uită agasată în direcția noastră.

— Verișoara mea Gabriella, spune el. Are numai cincisprezece ani, îți vine să crezi? A intrat aici cu o chitară și ei i-au dat o slujbă.

Gabriella se apropie de microfon și anunță că o să interpreteze piese din repertoriul formației Beatles, apoi începe să cânte o adaptare a piesei „Blackbird“. Mă uit la cartea pe care o citește Adrian. Pe copertă este Chewbacca trăgând cu lasere într-o armată de roboți, iar titlul e tipărit cu litere uriașe, argintii: *Wookiee Vengeance*.

— E bună de ceva?

Adrian ridică din umeri.

— Nu face parte din povestea originală. Așa că și-au permis o mulțime de libertăți. Dar dacă ți-a plăcut *Ewok Vengeance*, o s-o iubești pe asta.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs.

— Ești o figură. Arăți ca un peisagist. Ești bronzat de parc-ai locui în Florida și ai pământ sub unghii. Dar de fapt ești un puști din lumea bună care iubește Războiul Stelelor.

— Îmi petrec toată vara smulgând buruieni. Am nevoie de o distracție care să-mi ofere escapism.

— Înțeleg. Eu mă uit la filme pe Hallmark din același motiv.

— Serios?

— Nu glumesc. Am văzut toate cele cinci filme din seria *Murder, she baked*. Și nu împărtășesc informația asta prea multor oameni, așa că am încredere că vei păstra secretul.

Adrian face cu degetul semnul unui X peste inimă.

— Secretul tău e în siguranță. Dar ce cărți citești *tu*?

Nu e nevoie să răspund la întrebare, pentru că ele sunt deja pe masă și le poate citi cotoarele. *Psihologia copilului anormal* și *Enciclopedia fenomenelor supranaturale*.

— Așa te relaxezi după o zi de babysitting?

— Dacă ți-aș spune de ce citesc cărțile astea, sunt șanse să crezi că sunt nebună. Adrian închide *Wookie Revenge* și o dă la o parte, oferindu-mi întreaga lui atenție.

— Toate poveștile mele preferate vin cu genul ăsta de avertisment, zice el. Spune-mi tot.

— E o poveste lungă.

— Nu mă grăbesc nicăieri.

— Te avertizez. S-ar putea să închidă librăria până termin.

— Începe cu începutul și nu lăsa niciun amănunt pe dinafară, îmi spune. Nu știi niciodată ce ar putea fi important.

Așa că îi spun totul despre interviul meu la familia Maxwell, despre cabana de oaspeți, despre rutina zilnică împreună cu Teddy. Descriu evoluția desenelor sale și conversațiile straniei din camera lui. Îi povestesc despre discuțiile cu Mitzi și cu soții Maxwell. Îl întreb dacă îi este cunoscută povestea lui Annie Barrett, iar el mă asigură că toți puștii din Spring Brook știu povestea lui Annie Barrett. Se pare că e un fel de baubau local, gata oricând să prindă copiii care se aventurează în pădure după căderea nopții.

După aproape o oră de vorbit (după ce verișoara lui își împachetează chitara și pleacă acasă, după ce mesele din jur s-au golit și în cafenea am rămas doar eu cu Adrian și angajații care curăță mesele), scot din geantă ultima mea descoperire – desenele din coșul de gunoi.

Adrian le răsfoiește uluit.

— Spui că Teddy a desenat astea? Teddy, care are cinci ani?

— Hârtia e ruptă din caietul lui de desen. Aud cum desenează în cameră. Iese cu degetele murdare de creion. Singurul lucru la care mă pot gândi e... spun eu, lovind cu degetul în *Enciclopedia fenomenelor paranormale*. Poate canalizează spiritul cuiva. Poate spiritul lui Annie Barrett.

— Crezi că Teddy e posedat?

— Nu. Nu e ca în *Exorcistul*. Annie nu încearcă să distrugă sufletul sau să preia controlul corpului lui Teddy. Vrea doar să-i împrumute mâna. O folosește în Timpul de Liniște, când e singur în camera lui. În restul zilei îl lasă în pace. Fac o pauză, așteptându-mă ca Adrian să râdă de mine, dar nu zice nimic, așa că îmi expun și restul teoriei.

— Annie Barrett e o artistă talentată. Știe deja să deseneze. Dar e prima dată când desenează folosind *mâna altcuiva*. Așadar, încercările ei inițiale sunt groaznice. Sunt doar niște mâzgălituri. Dar după câteva pagini devine mai bună. Își îmbunătățește controlul și apar mai multe detalii. Textură, lumină, umbre. Devine stăpână pe noul ei instrument – mâna lui Teddy.

— Și cum au ajuns hârtiile astea în coșul de gunoi?

— Poate Anya le-a pus acolo. Sau poate Teddy, nu știu sigur. A devenit foarte secretos în privința desenelor.

Adrian le trece din nou în revistă, de data asta studiindu-le mai atent. Întoarce câteva pagini cu susul în jos, în căutarea unor înțelesuri ascunse.

— Știi de ce mi-amintesc? De acele imagini-puzzle din revistele *Highlights*. În care artistul ascunde diverse chestii în fundal. De exemplu, la un moment dat observai că acoperișul unei case e, de fapt, o gheată sau o pizza, sau o crosă de hochei, mai ții minte?

Știu despre ce vorbește, eu și sora mea le iubeam, dar cred că desenele astea comunică direct. Arăt spre cel cu femeia care plânge îndurerată.

— Cred că e un autoportret. Cred că Annie ilustrează povestea uciderii ei.

— Păi, există o singură cale să aflăm. Să facem rost de o poză a adevăratei Annie Barrett și s-o comparăm cu femeia din desen. Să vedem dacă se potrivesc.

— Am căutat deja. Nu există nimic pe internet.

— Atunci, spre norocul tău, află că mama lucrează pe timpul verii la biblioteca publică din Spring Brook. Au o arhivă imensă despre istoria orașului. Un subsol întreg plin de materiale. Dacă există pe undeva o poză cu Annie Barrett, acolo o găsești.

— Poți s-o rogi să caute? S-ar supăra?

— Glumești? Trăiește pentru așa ceva. E profesoară și bibliotecară part-time. Dacă i-aș spune că studiezi istoria locală, ar deveni cea mai bună prietenă a ta. Îmi promite s-o întrebe de dimineață și eu mă simt mult mai bine acum că i-am împărtășit cuiva problemele mele.

— Mulțumesc, Adrian. Mă bucur că nu mă crezi nebună.

El ridică din umeri.

— Trebuie să luăm în considerare toate posibilitățile. „Odată ce ai eliminat imposibilul, tot ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar părea, trebuie să fie adevărul.” Asta zice Spock în *Star Trek VI*, dar îl parafrazează pe Sherlock Holmes.

— Doamne, chiar ești obsedat!

Ne întoarcem acasă pe întuneric și suntem singuri pe trotuar. Cartierul pare sigur, liniștit, pașnic. Adrian face pe ghidul, arătându-mi casele celor mai faimoși colegi de școală ai lui, cum ar fi Tipul care s-a răsturnat cu SUV-ul părinților lui și Fata care a trebuit să se mute la altă școală după ce a urcat un filmuleț scandalos pe Tik Tok. Am sentimentul că îi cunoaște pe toți din Spring Brook, că anii lui de liceu au fost ca un film frumos cu adolescenți, ca acelea de pe Netflix, una dintre producțiile stupide în care toată lumea e frumoasă și rezultatul unui meci de fotbal între universități are consecințe care schimbă vieți.

Apoi îmi arată o casă pe colț și îmi spune că acolo a locuit Tracy Bantam.

— Ar trebui să știu cine e?

— Conducătorul de joc de la Lady Lions. Echipa de baschet feminin de la Penn State. Credeam că vă cunoașteți.

— Penn State e un loc imens, spun. Sunt cincizeci de mii de studenți.

— Știu. Credeam doar că toți sportivii merg la aceleași petreceri.

Nu-i răspund imediat. Îmi oferă oportunitatea perfectă să mărturisesc. Aș putea să-i spun că a fost o glumă stupidă, o joacă pe care-o înscenez cu persoanele necunoscute. Am ocazia să recunosc adevărul înainte ca relația noastră să evolueze. Cred că e posibil să înțeleagă.

Numai că nu-i pot spune lui Adrian o parte din adevăr fără să-i mărturisesc totul. Dacă îi spun că de fapt nu am mers la facultate, va trebui să-i explic cum

mi-am petrecut ultimii ani – și în niciun caz nu sunt pregătită să abordez problema, nu acum, când avem o conversație atât de plăcută. Așa că schimb subiectul.

Ajungem la Castelul Florilor. Adrian spune că mă conduce până acasă, iar eu nu mă opun. Mă întreabă de unde sunt și e surprins să audă că am crescut în South Philly, că puteam să văd stadionul de baseball Citizens Bank Park de la fereastra camerei mele.

— Nu vorbești ca și cum ai fi din oraș.

Drept răspuns, reproduc câteva replici faimoase ale lui Rocky Balboa, cu accentul specific zonei.

— Nu e vorba de vocea ta. E felul în care te prezinți. Ai o atitudine pozitivă. Nu ai aceeași blazare ca toată lumea.

Of, Adrian, îmi zic în sinea mea. Habar n-ai tu.

— Părinții tăi sunt tot în South Philly? mă întreabă el.

— Doar mama. S-au despărțit când eram mică și tata s-a mutat la Houston. Abia dacă îl cunosc.

Spun adevărul, așa că bănuiesc că răspunsul meu sună convingător, dar următoarea întrebare a lui Adrian e dacă am frați.

— Am doar o soră, Beth.

— Mai mare sau mai mică?

— Mai mică. Are treisprezece ani.

— Vine la concursurile tale?

— Întotdeauna. E un drum de trei ore cu mașina, doar dus, dar dacă e o competiție acasă, mama și sora mea vin întotdeauna.

Glasul mi se frânge – nu știu de ce spun toate lucrurile astea. Vreau să fiu cinstită cu el, să avem o relație reală, în schimb, nu fac decât să adun tot mai multe minciuni.

Dar când merg pe trotuarul luminat de lună alături de acest băiat frumos și dulce care tunde peluzele, e ușor să cedez fanteziei. Trecutul meu real pare a fi la un milion de kilometri distanță.

Când ajungem în cele din urmă la casa familiei Maxwell, e întuneric. E trecut de zece jumătate și probabil că toată lumea s-a culcat. Urmăm cărarea pavată în

jurul casei, iar în spate e și mai întuneric, doar lumina albăstruie din piscină ne ghidează.

Adrian strânge din ochi, căutând printre copaci conturul cabanei mele.

— Unde-i casa ta?

Nici eu n-o pot vedea.

— Undeva după copacii ăia. Am lăsat lumina aprinsă pe verandă, dar cred că s-a ars becul.

— Hmm. Ciudat.

— Da?

— Având în vedere tot ce mi-ai povestit? Nu știu...

Traversăm peluza până la cabană și Adrian rămâne pe iarbă cât urc eu treptele verandei. Încerc ușa și e tot încuiată, așa că îmi caut cheile. Dintr-odată, îi sunt recunoscătoare lui Caroline că mi-a pus aparatul cu electroșocuri pe breloc.

— Mă uit o clipă înăuntru. Te deranjează să aștepți?

— Nicio problemă.

Descui ușa, intru și apăs întrerupătorul luminii de pe verandă – e clar că e mort. Dar în interior lumina funcționează bine și cabana arată așa cum am lăsat-o. Nimic în bucătărie, nimic în baie. Mă las chiar în genunchi și arunc o privire rapidă sub pat.

— E totul în regulă? strigă Adrian.

Ies.

— E-n regulă. Am nevoie doar de un bec nou.

Adrian îmi promite să sune când obține informații despre Annie Barrett. Eu aștept până traversează peluza și dă colțul casei, dispărând din raza mea vizuală. Când dau să intru în cabană, piciorul mi se freacă de o piatră cenușie, urâtă, cam de mărimea unei mingi de tenis. Mă aplec și îmi dau seama că am călcat pe hârtie, trei foi cu marginile franjurate ținute de piatră. Cu spatele la ușa cabanei, mă aplec și le ridic.

Apoi intru, încui ușa și mă așez pe marginea patului, întorcând paginile una câte una. Seamănă cu cele trei desene pe care le-a rupt Ted Maxwell, cele pe care a jurat că n-o să le mai văd vreodată. Numai că sunt desenate de o altă mână. Acestea sunt mai sumbre și mai detaliate. S-a folosit atât de mult creion

și cărbune, încât hârtia este îndoită și umflată. Un bărbat sapă un mormânt. O femeie e târâtă prin pădure. Și cineva privește în sus din fundul unei gropi adânci.

12

Adoua zi dimineața, când intru în casa principală, Teddy mă așteaptă în dreptul ușilor glisante, ținând în mână un carnetel și un creion.

— Bună dimineața și bine ați venit la restaurantul meu, zice. Câte persoane are grupul dumneavoastră?

— Doar una, *monsieur*.

— Pe aici.

Toate animăluțele lui de pluș sunt așezate pe scaune în jurul mesei din bucătărie. Teddy mă conduce către un loc liber între Godzilla și Elefantul Albastru. Îmi trage scaunul și îmi dă un șervețel de hârtie. O aud pe Caroline

sus, plimbându-se grăbită prin dormitor. Pare că e iar în întârziere.

Teddy așteaptă răbdător lângă mine, cu carnețelul și creionul în mână, pregătit să-mi ia comanda.

— Nu avem un meniu pe bune, îmi spune. Putem pregăti orice doriți.

— În cazul ăsta, doresc omletă. Cu bacon, clătite, spaghete și înghețată.

Asta îl face să râdă, așa că decid să continui gluma.

— Și morcovi, hamburgeri, taco și pepene roșu.

Se îndoaie de răs. Puștiul are un fel de a mă face să mă simt și cum aș fi Kate McKinnon, invitată la *Saturday Night Live*, de parcă tot ce aș spune e comedie pură.

— Cum doriți! zice, apoi se duce la cușorul lui cu jucării să-mi umple farfuria cu mâncare de plastic.

Telefonul fix începe să sune și Caroline strigă la mine:

— Lasă-l să intre căsuța vocală, te rog, nu am timp!

După ce sună de trei ori, pornește căsuța vocală și eu aud cum se înregistrează mesajul:

— Bună dimineața! Sunt Diana Farrell de la Școala Elementară Spring Brook... E al treilea mesaj de la ei săptămâna asta și Caroline se năpustește în bucătărie, grăbindu-se să preia apelul înainte ca ea să închidă.

— Bună, sunt Caroline.

Îmi aruncă o privire exasperată – *îți vine să crezi ce sistem îngrozitor au?* – și ia telefonul în camera de zi. Între timp, Teddy îmi aduce o farfurie plină vârf cu jucării: ouă de plastic, spaghete de plastic și câteva cupe de înghețată de plastic. Clatin din cap și mă prefac scandalizată:

— Sunt sigură că am comandat bacon!

Teddy râde, aleargă la cușor și se întoarce cu o fâșie de bacon din plastic. Încerc să trag cu urechea la convorbirea lui Caroline, dar ea nu spune prea multe. E la fel ca discuțiile din camera lui Teddy în Timpul de Liniște, în care cealaltă persoană vorbește mai mult. Caroline nu spune decât „Da, așa e“, „Desigur“ și „Nu, *eu* mulțumesc“.

Mă prefac că mă îndop cu mâncarea de plastic ca un porc gras dintr-o troacă. Scot mai multe pufnituri și grohăituri, iar Teddy râde în hohote. Caroline

revine în bucătărie cu telefonul fără fir și îl pune la loc în furcă.

— Era directoarea de la noua ta școală, îi spune lui Teddy. Abia așteaptă să te cunoască!

Apoi îl îmbrățișează strâns, îl sărută și se grăbește spre ușă, pentru că e deja 7:38 și a întârziat îngrozitor de mult.

După ce am terminat de „mâncat” micul-dejun, plătesc nota de plată imaginară cu bani imaginari și îl întreb pe Teddy ce ar vrea să facem. Se pare că are chef să se prefacă, pentru că vrea să joace din nou Pădurea Fermecată.

Parcurgem încă o dată Drumul cu Cărămizi Galbene și Trecătoarea Dragonului până la Râul Regelui, apoi ne urcăm pe Vrejul Uriaș de Fasole până ajungem la trei metri deasupra pământului. Pe una dintre crengi e o scorbură mică și Teddy o umple conștiincios cu pietricele și bețe ascuțite – un arsenal de arme necesare în cazul în care suntem atacați de goblini.

— Goblinii nu se pot urca în copac, pentru că au brațele prea scurte, explică Teddy. Deci ne putem ascunde printre crengi ca să aruncăm cu pietre în ei.

Ne petrecem dimineața cufundați în nesfârșite invenții și improvizații. În Pădurea Fermecată, totul e posibil, nimic nu se află în afara limitelor. Teddy se oprește pe malul Râului Regal și îmi spune că ar trebui să beau din apa lui.

Susține că râul are proprietăți magice și ne va ajuta să nu fim capturați.

— Am deja câțiva litri la mine-n cabană, îi spun. O s-o beau împreună cu tine când ajungem acasă.

— Perfect! exclamă el.

Apoi aleargă pe potecă, luând-o înainte spre următoarea descoperire.

— Apropo, strig după el. Am găsit desenele pe care mi le-ai lăsat.

Teddy întoarce capul și zâmbeste, așteptând să dezvolt ideea.

— Desenele pe care mi le-ai lăsat pe verandă.

— Cu goblini?

— Nu, Teddy, desenele cu Anya înmormântată. Sunt foarte bune. Te-a ajutat cineva?

Acum pare nedumerit, ca și când aș fi schimbat brusc regulile jocului fără să-i spun.

— Nu o mai desenez pe Anya.

— E-n regulă, nu sunt supărată.

— Dar n-o mai desenez.

— Le-ai lăsat pe veranda mea. Sub o piatră.

El ridică brațele exasperat.

— Putem să ne jucăm Pădurea Fermecată ca de obicei? Te rog. Nu-mi place în felul ăsta.

— Sigur.

Îmi dau seama că poate am abordat subiectul într-un moment nepotrivit. Dar după ce ne întoarcem acasă la prânz, nu mai vreau să-l aduc în discuție. Fac niște chiftele de pui și Teddy urcă pentru Timpul de Liniste. Mai aștept puțin, apoi îl urmez și îmi lipsesc urechea de ușa. Pot să aud foșnetul creionului pe hârtie, *fâș-fâș-fâș*.

Mai târziu, după-amiaza, sună Russell și mă invită la cină. Sunt încă obosită după noaptea trecută, așa că sugerez să amânăm, dar Russell spune că pleacă într-o vacanță de două săptămâni și trebuie să ne vedem în seara asta.

— Am găsit un restaurant în apropiere de tine. Cheesecake Factory.

Aproape că izbucnesc în râs, pentru că Russell este extrem de strict în privința mâncării sănătoase. Dieta lui e compusă aproape în întregime din plante și proteine, fără zaharuri și carbohidrați, doar ocazional câte o lingură de fulgi de roșcove sau miere organică.

— Cheesecake Factory? Vorbești serios?

— Am rezervat deja o masă. La șapte treizeci.

După ce ajunge Caroline acasă, fac duș, mă îmbrac cu o rochie și ies din cabană, luând teancul cu ultimele desene ale lui Teddy. Apoi mă opresc în ușa, ezitând. După ce i-am povestit lui Adrian la librărie, știu că aş avea nevoie de o oră ca să-i povestesc totul. Așa că decid să las desenele acasă. Vreau ca Russell să fie mândru de mine. Vreau să dau impresia că sunt o femeie capabilă, puternică, făcând progrese după reabilitare. Nu vreau să-l împovărez cu toate grijile mele. Ascund desenele în noptieră.

Restaurantul e mare, aglomerat, debordând de energie – un Cheesecake Factory tipic. Chelnerița mă conduce la masa unde așteaptă Russell. E îmbrăcat în trening bleumarin și adidașii lui favoriți HOKA, cei pe care i-a

purtat la Maratonul de la New York.

— Ia uite cine-i aici!

Mă îmbrățișează, apoi mă privește de sus până jos.

— Ce s-a întâmplat, Quinn? Pari extenuată.

— Mersi, domnule antrenor. Și tu arăți bine.

Ne așezăm și-mi comand o apă minerală.

— Vorbesc serios, zice el. Dormi bine?

— Sunt bine. Cabana e puțin cam zgomotoasă pe timpul nopții. Dar mă descurc.

— Le-ai spus și lor? Poate se rezolvă.

— Mi-au oferit o cameră în casa principală. Dar ți-am spus, sunt bine.

— Nu te poți antrena dacă nu te odihnești.

— Am avut doar o noapte proastă. Jur.

Încerc să îndrum discuția spre analizarea meniului, la finalul căruia este notat numărul de calorii și informațiile nutriționale pentru fiecare fel în parte.

— Ai văzut *Pasta Napoletana*? Are două mii cinci sute de calorii.

Russell comandă o salată verde cu pui și *dressing vinaigrette*. Eu comand un Glamburger cu garnitură de cartofi-dulci. Vorbim puțin despre viitoarea lui vacanță, cea de două săptămâni în Las Vegas, unde va merge cu prietena lui, Doreen, care e antrenor personal la filiala locală YMCA. Dar îmi dau seama că încă e preocupat. După ce terminăm de mâncat, conversația revine la mine.

— Și cum e Spring Brook? Cum e la întâlnirile Narcomanilor Anonimi?

— Sunt niște babalâci, Russell. Fără supărare.

— Te duci o dată pe săptămână?

— Nu e nevoie. Sunt stabilă.

Îmi dau seama că nu-i place răspunsul, dar nu începe să mă critice.

— Și prieteni? Te vezi cu oameni?

— Am ieșit aseară cu cineva.

— Unde ai cunoscut-o?

— *Tipul* e student la Rutgers și stă acasă pe timpul verii.

Sponsorul meu strânge din ochi, preocupat.

— E cam devreme să intri într-o relație, Quinn. Ești curată abia de optsprezece

luni.

— Suntem doar amici.

— Și el *știe* că ești curată?

— Da, Russell, a fost primul nostru subiect de discuție. I-am povestit cum era să crăp de la o supradoză pe bancheta din spate a unui Uber. Apoi am vorbit despre nopțile când dormeam în gară.

El ridică din umeri, ca și când astea ar fi subiecte absolut normale de discuție.

— Am sponsorizat o mulțime de studenți, Mallory. Campusurile, cu frățiile și bețiile de acolo, reprezintă un teren numai bun pentru dependenți.

— Am petrecut o seară plăcută într-o librărie. Am băut apă minerală și am ascultat muzică. Apoi m-a condus acasă. A fost drăguț.

— Data viitoare când te întâlnești cu el ar trebui să-i spui adevărul. Face parte din identitatea ta, Mallory, trebuie să ți-o asumi. Cu cât aștepți mai mult, cu atât va fi mai dificil.

— De asta m-ai invitat? Ca să-mi ții predici?

— Nu, te-am invitat aici pentru că m-a sunat Caroline. Își face griji pentru tine.

Asta mă ia pe nepregătite.

— Serios?

— A spus că ai început minunat. A spus că erai plină de energie, Quinn. Era foarte mulțumită de prestația ta. Dar în ultimele câteva zile a observat o schimbare. Și de fiecare dată când aud cuvintele astea...

— Nu mă droghez, Russell.

— Bine, asta e bine.

— A *spus* ea că mă droghez?

— A spus că te porți ciudat. Te-a văzut afară la șapte dimineața, căutând în coșul de gunoi. Despre ce dracu' e vorba?

Îmi dau seama că probabil Caroline m-a văzut de la fereastra dormitorului.

— N-a fost mare lucru. Am aruncat niște chestii din greșeală. Și a trebuit să le recuperez. Mare brânză.

— A spus că vorbești despre fantome. Și că ai impresia că fiul ei e posedat.

— Nu. N-am spus niciodată asta. M-a înțeles greșit.

— A spus că te-ai împrietenit cu o vecină care folosește droguri.

— Se referă la Mitzi? Am vorbit de două ori cu femeia aia. În patru săptămâni. Asta ne face prietene la cataramă?

Russell îmi face semn să vorbesc mai încet. Chiar dacă sala e aglomerată și zgomotoasă, unii dintre cei așezați la mesele vecine întorc capetele să se uite la noi.

— Sunt aici să te ajut, bine? Vrei să vorbim despre ceva anume?

Oare chiar aş putea să-i spun? Aş putea să-i explic neliniştea mea în legătură cu Annie Barrett? Nu, imposibil. Pentru că ştiu că îngrijorarea mea ar părea ridicolă. Şi vreau ca sponsorul meu să fie mândru de mine.

— Hai să vorbim despre desert. Mă gândeam la un *cheesecake* cu ciocolată şi alune.

Îi întind meniul laminat, dar el nu îl acceptă.

— Nu schimba subiectul. Ai nevoie de slujba asta. Dacă eşti concediată, nu te mai poţi întoarce la Safe Harbor. Au o listă de aşteptare mai lungă decât braţul tău.

— Nu mă întorc la Safe Harbor. O să fac o treabă minunată, iar Caroline o să se laude cu mine la toţi vecinii şi pariez că la sfârşitul verii o să vrea să rămân. Sau o să lucrez la altă familie din Spring Brook. Ăsta e planul.

— Şi tatăl? Cum e Ted?

— Ce-i cu el?

— E drăguţ?

— Da.

— E *prea* drăguţ? Poate îi cam fug ochii?

— Chiar ai folosit expresia asta?

— Ştii despre ce vorbesc. Uneori bărbaţii nu se gândesc la limite. Sau ştiu care e limita, dar nu le pasă.

Mă gândesc la lecţia de înot de acum două săptămâni, la noaptea în care Ted mi-a văzut tatuajul. Da, mi-a pus o mână pe umăr, dar nu e ca şi cum m-ar fi prins de fese.

— Nu-i fug ochii, Russell. E de treabă. Sunt bine. Toţi suntem bine. Acum putem, te rog, să comandăm desertul?

De data asta ia morocănos meniul.

— La care ne uităm?

— Cea cu ciocolată și alune.

Răsfoiește meniul până la ultimele pagini, unde e lista cu informațiile nutriționale.

— O mie patru sute de calorii? Glumești?

— Și nouăzeci și două de grame de zahăr.

— Dumnezeu, Quinn! Probabil că în restaurantul ăsta mor oameni săptămână de săptămână. Cred că fac infarct în timp ce se îndreaptă spre mașini. Ar trebui să aibă medici în parcare, gata să-i resusciteze.

Chelnerița noastră observă că Russell studiază meniul. E o adolescentă zâmbitoare și veselă.

— Se pare că cineva se gândește la *cheesecake*!

— Nicio șansă, zice el. Dar prietena mea o să mănânce. Ea e sănătoasă și puternică și are toată viața înaintea ei.

După desert, Russell insistă să mă conducă înapoi la familia Maxwell, ca să nu fiu nevoită să traversez autostrada după lăsarea serii. E aproape nouă și jumătate când oprim în fața casei.

— Mulțumesc pentru *cheesecake*, îi spun. Sper să ai o vacanță minunată!

Deschid portiera, dar Russell mă oprește.

— Ascultă, tu chiar ești bine?

— De câte ori ai de gând să mă mai întrebi?

— Spune-mi de ce tremuri.

De ce tremur? Pentru că sunt agitată. Mi-e frică de faptul că o să ajung la cabană și o să găsesc alte desene pe verandă – de asta tremur. Dar nu am de gând să-i explic lui Russell.

— Tocmai am mâncat cincizeci de grame de grăsimi saturate. Corpul meu intră în șoc.

Pare sceptic. Asta e dilema clasică a unui sponsor: trebuie să ai încredere în cel sponsorizat, să-i demonstrezi lucrul ăsta și faptul că ai încredere absolută în reabilitarea lui. Însă când încep să se poarte ciudat – când încep să tremure în mașină într-o noapte caldă de vară – trebuie să fi băiatul rău. Să pui întrebările

dure.

Îi deschid torpedoul, care e în continuare plin de teste.

— Vrei să mă verifici?

— Nu, Mallory. Bineînțeles că nu.

— E evident că ești îngrijorat.

— Sunt, dar am încredere în tine. Testele alea nu sunt pentru tine.

— Lasă-mă s-o fac totuși. Lasă-mă să-ți dovedesc că sunt bine.

Are un set de pahare de carton pe podea sub scaunele din spate și mă întind după unul. Russell ia un test și coborâm amândoi din mașină. Îmi doresc mai mult decât orice să mă însoțească cineva la cabană. Mi-e frică să mă duc acasă singură.

În curte e iarăși întuneric. Încă nu am înlocuit becul ars de pe veranda mea.

— Unde mergem? întreabă Russell. Unde locuiești?

Arăt spre copaci.

— Acolo. O să vezi.

Ne apropiem și încep să-i discern forma. Am deja cheile în mână, așa că testez Viper-ul, iar arma scoate un trosnet puternic și luminează curtea ca un fulger.

— Dumnezeule! exclamă Russell. Ce naiba e aia?

— Caroline mi-a dat un pistol cu electroșocuri.

— Rata criminalității în Spring Brook e aproape zero. De ce ți-ar trebui un pistol cu electroșocuri?

— E mamă, Russell. Își face tot felul de griji. I-am promis că o să-l țin pe breloc.

Viper-ul are o lanternă mică cu led, pe care o folosesc ca să verific veranda cabanei: nu au apărut nici pietre, nici desene noi. Descui ușa, aprind luminile și îl invit pe Russell înăuntru. Își rotește privirea prin cameră – chipurile, admiră cum am mai amenajat pe acolo, însă Russell e sponsor veteran și știu că se uită și după vreun semn că ar fi probleme.

— E foarte frumos, Quinn. Ai făcut totul singură?

— Nu, soții Maxwell au redecorat înainte de a mă muta eu aici. Lasă-mă un minut. Simte-te ca acasă, adaug eu, luând paharul de plastic din mâna lui.

Ai zice că e ceva scârbos să vii acasă după o cină frumoasă și să faci pipi într-un

pahar, pe care să-l împarți apoi cu un prieten apropiat, ca el să-i analizeze conținutul. Dar dacă petreci un timp la reabilitare, te obișnuiești destul de repede. Mă duc în baie și fac ceea ce trebuie. Apoi mă spăl pe mâini și mă întorc cu proba.

Russell așteaptă nerăbdător. Întrucât livingul meu este și dormitor, cred că se simte puțin jenat, ca și cum ar fi încălcat vreun protocol.

— Fac asta numai pentru că te-ai oferit tu, îmi reamintește. Nu-mi fac griji cu adevărat.

— Știu.

Cufundă testul în pahar, ținându-l acolo până se îmbibă bine, apoi așază banda deasupra recipientului și așteaptă rezultatul. Mai vorbește puțin despre vacanța lui, despre faptul că speră să coboare până pe fundul Marelui Canion, dacă îi vor permite genunchii. Nu trebuie să așteptăm foarte mult. Testul e făcut în așa fel încât să apară o singură linie dacă e negativ și două dacă e pozitiv – iar rezultatele negative apar întotdeauna repede.

— Perfect curat, cum ai spus.

La paharul, se duce în baie și aruncă urina în toaletă. Apoi îl mototolește și îl îndeasă în coșul de gunoi, împreună cu testul. La sfârșit se spală pe mâini cu apă caldă, cu răbdare și minuțiozitate.

— Sunt mândru de tine, Quinn. Te sun când mă întorc. În două săptămâni, bine?

După ce pleacă, încui ușa și mă schimb în pijama, cu burta plină de prăjitura delicioasă, simțindu-mă mândră de mine. Mi-am lăsat tableta la încărcat în bucătărie și, dacă tot e devreme, mă gândesc că m-aș putea uita la un film. Însă când trec pe lângă blatul din bucătărie observ desenele de care mă temeam – nu mai sunt puse sub o piatră pe verandă, ci prinse cu un magnet pe frigider. Le smulg de pe frigider și magnetul zdrăngăne pe podea. Foile sunt umede și puțin calduțe, ca și cum tocmai ar fi ieșit din cuptor. Le pun cu fața în jos pe blat, ca să nu fiu nevoită să mă uit la ele.

Apoi alerg prin cabană și închid ambele ferestre. Mă așteaptă o noapte caldă și sufocantă, în care probabil nu voi putea dormi, dar după descoperirea pe care-am făcut-o, nu mai risc. Dau covorul la o parte și verific trapa din podea – e

tot blocată și bătută în cuie. Apoi trag patul și îl folosesc ca să baricadez ușa. Dacă încearcă cineva s-o deschidă, ușa o să se lovească de tăblia patului, trezindu-mă.

După cum văd eu lucrurile, există trei posibilități ca acele desene să fi ajuns pe frigiderul meu:

1. Soții Maxwell. Sunt sigură că au o cheie de la cabană. Nu ar fi imposibil ca Ted sau Caroline să fi făcut desenele.

Iar, în timp ce eu eram la masă cu Russell, unul dintre ei să fi intrat în cabană și să mi le fi lăsat pe frigider. Dar de ce? Nu mă pot gândi la niciun motiv plauzibil pentru care vreunul dintre ei să facă asta. Eu sunt responsabilă cu siguranța și bunăstarea copilului lor. De ce ar vrea să mă înnebunească, să mă facă să simt că o iau razna?

2. Teddy. Poate băiețelul ăsta drăguț a furat o cheie de rezervă de la părinții lui, apoi s-a strecurat afară din dormitorul lui, s-a furișat prin curte și a adus desenele în cabana mea. Dar ca să cred această teorie, ar trebui să cred că Teddy e un artist genial, pentru că a evoluat de la desenatul siluetelor reprezentate prin linii, la ilustrații foarte realiste, tridimensionale, cu lumini și umbre

convingătoare, totul în doar câteva zile.

3. Anya. Nu știu ce se petrece în camera lui Teddy în Timpul de Liniște, dar dacă Anya chiar îl controlează? Dacă îi ia corpul în stăpânire și se folosește de mâna lui ca să facă desenele astea? Și apoi „transportă” cumva rezultatul final în cabana mea?

Știu, știu: pare o nebunie.

Dar dacă analizez cele trei teorii și le compar... Explicația imposibilă pare și cea mai probabilă.

În acea noapte, în timp ce mă zvârcolesc în pat, chinuindu-mă să adorm, îmi dau seama că există o metodă de a dovedi că am dreptate.

13

Adoua zi la prânz cobor în subsolul casei și încep să desfac diverse cutii. Locul e plin de cutii de carton încă nedespachetate și nu e nevoie să deschid decât trei ca să găsesc ceea ce caut. Știam că soții Maxwell trebuie să aibă un monitor pentru bebeluși și, spre încântarea mea, pare să fie unul de calitate. Camera e HD, cu infraroșu pentru filmare pe timp de noapte și lentile reglabile pentru unghiuri diferite. Ecranul de recepție este cam de mărimea unei cărți. Ascund totul într-o cutie de pantofi pe care o duc sus. Când mă întorc în bucătărie, îl găsesc pe Teddy așteaptându-mă.

— Ce făceai la subsol?

— Îmi băgam și eu nasul. Hai să facem niște ravioli.

Aștept până când el e ocupat cu prânzul, apoi mă furișez sus în dormitorul lui și caut un loc în care să ascund camera. Mi-am dat seama că, dacă vreau să aflu de unde vin desenele, trebuie *să vad* de unde vin, trebuie să am acces în dormitor în Timpul de Liniște.

Dar camera de filmat nu e ușor de ascuns. E mare, greoaie, dificil de camuflat. Mai rău de-atât, trebuie conectată la o priză. Dar găsesc soluția în muntele de animale de pluș ale lui Teddy – îngrop camera cu atenție, astfel încât lentila să tragă cu ochiul printre Snoopy și Winnie Ursulețul. Mă asigur că e băgată în priză și gata de redat, apoi îmi sărut crucea de la gât rugându-mă la Dumnezeu ca Teddy să nu observe nimic neobișnuit.

Mă întorc la bucătărie și stau cu el până își termină prânzul. În dimineața asta

e vorbăreț. Se plânge că trebuie să meargă la frizer –urăște frizeria, zice că vrea să-și lase părul lung, ca Leul cel Fricos – dar eu abia dacă îl ascult. Sunt prea agitată. Încă puțin și voi obține răspunsul la multe dintre întrebările mele, dar nu știu dacă sunt pregătită pentru ele.

După o perioadă de timp care pare să dureze ore întregi, Teddy termină de mâncat și îl trimit sus pentru Timpul de Liniște. Apoi mă grăbesc în camera de zi și pun ecranul în priză. Dormitorul lui Teddy se află exact deasupra, așa că sunetele și imaginile sunt cât se poate de clare. Camera e îndreptată spre pat și pot vedea și cea mai mare parte a podelei, cele două locuri unde e cel mai probabil ca el să stea să deseneze.

Aud ușa deschizându-se și închizându-se. Teddy intră în cadru dinspre dreapta, traversează până la birou, de unde își ia caietul și creioanele. Apoi sare în pat. Aud bufnetul slab al saltelei și în difuzor, și prin tavan, ca și cum ar fi transmis stereo.

Teddy stă cu spatele sprijinit de tăblia patului, cu picioarele îndoite, folosindu-se de genunchi ca să sprijine caietul. Aranjează un șir de creioane pe noptiera de lângă pat. Apoi scoate o ascuțitoare micuță, dintre cele la care resturile de creion se adună într-un glob de plastic transparent. Răsucește un creion în ea – *scârț, scârț, scârț* – apoi îl scoate, îi examinează vârful și decide că nu e suficient de ascuțit. Îl bagă din nou – *scârț, scârț* – apoi hotărăște că e gata.

Întorc ochii pentru o clipă, doar cât să iau o gură de apă, iar când mă uit din nou, filmarea e neclară, se blochează și sare cadrele, ca și cum nu ar putea ține pasul cu sonorul. Încă mai aud sunetele ascuțitorii, dar pe ecran e o imagine înțepenită cu Teddy întinzându-se după un creion.

Apoi un singur cuvânt, rostit încet, abia șoptit:

— Bună.

E urmat rapid de un fâșâit provocat de electricitatea statică. Filmarea se derulează înainte, apoi îngheață din nou. Imaginea devine încețoșată, cu rezoluție proastă. Teddy ridică ochii din caiet, îndreptându-și atenția spre ușa camerei, spre cineva sau ceva din afara cadrului.

— Pregăteam creioanele, spune el, apoi râde. Creioanele? Pentru desen.

Urmează un șuierat prelung, iar zgomotul urcă și scade într-un ritm care îmi

amintește de respirație. Ceva în microfon trosnește și imaginea sare din nou – acum Teddy privește direct spre cameră și capul lui se vede de două ori mai mare. E ca o reflexie într-o oglindă din casa minunilor: trăsăturile sunt lățite, atingând proporții imposibile, brațele par scurte ca niște înotătoare, dar fața este enormă.

— Ai grijă, șoptește el. Ușor.

Zgomotul static devine mai puternic. Încerc să reduc volumul, dar potențimetrul nu funcționează; sunetul crește până când îl aud peste tot în jurul meu, ca și când ar scăpa din difuzor și ar umple încăperea. Filmul se derulează iar și îl văd pe Teddy întins pe saltea, cu brațele desfăcute, trupul în convulsii, și aud patul lovind în tavan.

Ies în fugă din cameră, urc scara la etaj, apuc de clanța de la dormitorul lui Teddy, dar nu se clintește, e blocată, e încuiat.

Sau ceva ține ușa încuiată.

— Teddy!

Bat cu pumnii în ușă. Apoi fac un pas în spate și mă izbesc cu putere în ea, așa cum am văzut în filme, dar nu reușesc decât să mă lovesc la picior. Încerc să împing cu umărul, dar mă doare atât de rău, încât mă prăbușesc la podea, ținându-mă de-o parte. Atunci îmi dau seama că pot să văd în camera lui Teddy. Sub ușă e un spațiu de aproximativ un centimetru. Mă întind pe o parte, pun capul pe podea, închid un ochi și mă uit prin deschizătură. Mirosul mă izbește – un val toxic de amoniac concentrat suflând din cameră ca o expirație caldă. Îmi umple gura și eu mă rostogolesc, tușind, înecându-mă și ținându-mă de gât ca și cum aș fi fost atacată cu spray cu piper. Îmi șiroiesc lacrimi pe față. Inima mi-a luat-o la goană.

Zac pe coridor ștergându-mi nasul, încercând să-mi revin, să-mi adun puterea îndeajuns cât să mă ridic, aud mecanismul ușii eliberându-se.

Mă ridic repede în picioare și deschid ușa. Duhoarea mă izbește din nou – e un miros de urină extrem de concentrat, plutind în aer ca aburul de la duș. Îmi ridic tricoul și îmi acopăr gura. Teddy nu pare afectat de miros; nu pare conștient de strigătele mele. Stă pe pat cu caietul în poală și un creion în mâna dreaptă. Lucrează repede, trasând linii groase, negre pe foaie.

— Teddy!

Nu ridică privirea. Nici măcar nu pare că m-aude. Mâna continuă să i se miște – trasează umbre pe foaie, umple cu negru cerul nopții.

— Teddy, ascultă-mă, te simți bine?

Continuă să mă ignore. Fac un pas spre pat și calc pe unul dintre animalele lui de pluș, un cal care scoate un zgomot ascutit.

— Teddy, uită-te la mine.

Îi pun mâna pe umăr, iar el se uită în cele din urmă la mine. Are ochii complet albi. Pupilele i s-au dat peste cap. Însă mâna continuă să i se miște, desenând fără să vadă. Îl apuc de încheietură și mă șochează cât îi e de caldă pielea, cât de încordat îi e brațul. În mod normal, corpul lui e relaxat și moale ca o păpușă de cârpe. Glumesc deseori că are oase goale pe interior, pentru că e atât de ușor, încât aș putea să-l ridic de la pământ și să-l învârt. Dar acum, sub pielea lui vibrează o energie stranie; simt că are toți mușchii încordați, ca un mic pitbull gata de atac.

Apoi ochii îi revin brusc la normal.

Clipește spre mine.

— Mallory?

— Ce faci?

Își dă seama că ține creionul în mână și îi dă repede drumul.

— Nu știu.

— Desenai, Teddy. Te-am văzut. Îți tremura tot corpul. Ca și cum ai fi avut o criză.

— Îmi pare rău...

— Nu te scuza. Nu sunt supărată.

Buza de jos îi tremură.

— Am zis că-mi pare rău!

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

Știu că țiip, dar nu mă pot abține. Sunt prea îngrozită de tot ceea ce văd. Pe podea sunt două desene și un al treilea în lucru pe caiet.

— Teddy, ascultă-mă. Cine e fetița?

— Nu știu.

— E fiica Anyei?

— Nu știu!

— De ce desenezi cheștiile astea?

— Nu le-am desenat eu, Mallory. Jur!

— Atunci de ce sunt în camera ta?

Inspiră adânc.

— Știu că Anya nu e reală. Știu că nu e aici cu adevărat. Uneori *văd* că desenăm împreună, dar când mă trezesc, nu e niciun desen.

Aruncă departe caietul de desen, de parcă ar vrea să-i nege existența.

— N-ar trebui să existe desene! Noi doar le *visăm*!

Atunci îmi dau seama ce se petrece: Anya probabil scoate desenele din cameră înainte ca Teddy să se trezească, ca el să nu fie nevoit să se uite la ele. Iar eu am intervenit și am întrerupt procesul obișnuit.

E prea mult pentru Teddy; izbucnește în plâns, așa că îl iau în brațe și trupul lui e din nou moale, îl simt iarăși ca pe un băiețel obișnuit. Îmi dau seama că îi cer să îmi explice ceva ce el nu înțelege. Îi cer să explice imposibilul.

Își pune mâna dreaptă într-a mea și îi văd degețelele murdare de urme de creion. Îl strâng în brațe, îl liniștesc și îl asigur că totul o să fie bine.

Dar în realitate nu sunt convinsă.

Pentru că știu sigur că băiatul e stângaci.

14

În seara acelei zile, Adrian vine la mine și ne uităm împreună prin toate desenele. Sunt nouă cu totul – cele trei lăsate pe verandă, cele trei prinse pe frigider și cele trei luate azi din camera lui Teddy. Adrian petrece mult timp uitându-se la ele, parcă ar încerca să le pună în ordinea corectă, ca și cum o secvență magică ar putea dezvălui o poveste. Dar eu m-am gândit toată după-amiaza la ele și tot nu le înțeleg sensul.

Se lasă întunericul și soarele aproape că a apus. În curte aerul e încețoșat și plumburiu. Pădurea e plină de licurici care luminează intermitent. În casa cea mare, prin ferestrele de la bucătărie, o văd pe Caroline încărcând mașina de spălat vasele; face curățenie după cină, în timp ce Ted e la etaj, culcându-și fiul. Eu și Adrian stăm unul lângă altul pe treptele cabanei, atât de înghesuiți, încât aproape ni se ating genunchii. Îi povestesc despre experimentul meu cu camera de supraveghere, despre cum l-am văzut pe Teddy desenând fără să își folosească ochii și mâna dominantă. Adrian ar avea toate motivele să-mi spună că sunt nebună – știu că povestea mea *sună* nebunește, așa că sunt ușurată când el mă ia în serios. Duce desenele la nas și tușește.

— Doamne, chiar că put!

— Țsta e mirosul din dormitorul lui Teddy. Nu mereu, doar câteodată.

Caroline spune că udă patul.

— Nu cred că e urină. Vara trecută am avut un job în Burlington County. Lângă Pine Barrens, știi? Un tip ne-a angajat să-i curățăm un teren. Era cam un sfert de hectar de teren sălbătic, cu buruieni mai înalte ca noi, pe care le-am hăcuit cu macetele. Și erau atâtea gunoaie de nu-ți venea să crezi: haine vechi, sticle de bere, popice, cele mai bizare porcării pe care ți le poți imagina. Dar cel mai nasol lucru pe care l-am găsit a fost o căprioară moartă. Gândește-te că era mijlocul lui iulie. Iar noi eram angajați să curățăm terenul, așa că a trebuit s-o punem în sac și s-o luăm de acolo. N-o să intru în detalii, Mallory, dar a fost oribil. Ceea ce n-o să uit niciodată – ceva ce-auzi mereu în filme, dar e adevărat – e mirosul înfiorător. Mirosea ca desenele astea.

— Ce-ar trebui să fac?

— Nu știu.

Ia teancul de desene și le dă mai încolo, ca și cum nu s-ar simți în siguranță stând așa aproape de ele.

— Crezi că Teddy e bine?

— Habar n-am. A fost tare ciudat. Pielea îi ardea. Iar când l-am atins, parcă nu mai era Teddy. Am avut o senzație de... altceva.

— Le-ai spus părinților?

— Ce să le spun? „Cred că fiul vostru e posedat de spiritul lui Annie Barrett“? Am încercat deja. S-au înfuriat.

— Dar acum e ceva diferit. Ai o dovadă. Toate desenele astea noi. E așa cum ai spus tu. Teddy nu le putea face fără ajutor.

— Dar n-am cum să dovedesc că l-a ajutat Anya. Nu pot să le demonstrez că ea se strecoară în cabana mea și mi le lasă pe frigider. Ar părea o tâmpenie.

— Asta nu înseamnă că nu e adevărat.

— Tu nu-i cunoști părinții așa cum îi cunosc eu. N-o să mă creadă. Trebuie să mai sap. Am nevoie de o dovadă tangibilă.

Bem apă carbogazoasă și împărțim un bol mare de popcorn făcut la microunde – cea mai bună tratație pe care am putut-o oferi în viteză. Nu cred că sunt o gazdă prea bună, dar Adrian nu pare să fie deranjat. Mă pune la curent cu situația de la Biblioteca Publică Spring Brook. Mama lui a început să studieze arhivele, dar încă nu a găsit nimic.

— Zice că dosarele sunt o catastrofă. Documente imobiliare, ziare vechi, nimic nu e organizat. Crede că o să mai aibă nevoie de o săptămână.

— Nu mai pot aştepta încă o săptămână, Adrian. Chestia asta, spirit, fantomă, ce-o fi, intră în cabana mea. În unele nopţi o simt privindu-mă.

— Cum adică?

Nu mi-am găsit niciodată cuvintele potrivite ca să descriu senzaţia – o fluturare stranie, la limita percepţiei, câteodată însoţită de un ţiuit acut. Sunt tentată să-i pomenesc de experimentul de la Universitatea Pennsylvania, să-l întreb pe Adrian dacă a auzit vreodată de termeni gen „detectare a privirii“. Dar nu vreau să spun nimic din ce ar putea îndrepta discuţia spre trecutul meu. I-am spus deja prea multe minciuni, aşa că mă lupt să găsesc modul cel mai bun de a mărturisi adevărul.

— Am o idee, spune el. Părinţii mei au un apartament micuţ deasupra garajului. Nu-l foloseşte nimeni acum. Poate ai putea să stai cu noi câteva zile. Lucrezi aici, dar dormi în altă parte până când ne dăm seama despre ce e vorba. Încerc să mă imaginez explicându-le situaţia soţilor Maxwell, spunându-i copilului de cinci ani că mă mut din cauză că mi-e prea frică să locuiesc în curtea lor.

— Nu plec. Am fost angajată să am grijă de Teddy şi o să stau aici să am grijă de el.

— Atunci dă-mi voie să stau cu tine.

— Glumeşti.

— Mă culc pe jos. Fără prostii, dar ca o măsură suplimentară de protecţie. Mă uit la el; e aproape întuneric, dar pun pariu că a roşit.

— Dacă stafia lui Annie Barrett intră în cabana ta, o să se împiedice de mine, o să mă trezească şi o să vorbim împreună cu ea.

— Râzi de mine?

— Nu, Mallory, încerc să ajut.

— Nu am voie să primesc musafiri peste noapte. E una dintre Regulile Casei. Adrian îşi coboară glasul, şoptind:

— Mă trezesc în fiecare dimineaţă la cinci şi jumătate. Mă pot furişa afară înainte de răsăritul soarelui. Înainte să se trezească ei. N-o să ştie.

Aș vrea să spun da, mi-ar plăcea să continui să stau de vorbă cu Adrian până noaptea târziu. De fapt, nu vreau să plece acasă.

Dar ceea ce mă oprește e tocmai adevărul. Adrian încă mai crede că o ajută pe Mallory Quinn, alergătoare de fond și studentă.

Nu-și dă seama că eu sunt Mallory Quinn, fostă dependentă și o ratată. Nu știe că sora mea a murit și că mama nu-mi vorbește, că am pierdut cele două persoane care însemnau cel mai mult pentru mine. Și nu pot să-i spun asta.

Abia dacă recunosc lucrul ăsta față de mine însămi.

— Haide, Mallory. Zi da. Îmi fac griji pentru tine.

— Nu știi nimic despre mine.

— Atunci vorbește cu mine. Spune-mi. Ce ar trebui să știu?

Dar n-o pot face acum, când am nevoie de ajutorul lui mai mult decât oricând. Pentru câteva zile, trebuie să-mi păstrez trecutul secret. După aceea jur că o să-i spun tot.

Își lasă ușor mâna pe genunchiul meu.

— Îmi place de tine, Mallory. Lasă-mă să te ajut.

Îmi dau seama că își adună tot curajul să facă o mișcare. A trecut mult timp de când nu a mai încercat cineva să mă sărute. Și *vreau* ca el să mă sărute, dar în același timp nu vreau, așa că stau acolo încremenită, în timp ce el se întoarce încet spre mine.

În acel moment, de partea cealaltă a curții se deschid ușile glisante de sticlă, iar Caroline Maxwell iese din casă, ținând în mâini o carte, o sticlă de vin și un pahar cu picior.

Adrian se retrage și își drege vocea.

— Ăăă, e târziu.

Mă ridic în picioare.

— Mda.

Traversăm curtea și ocolim casa mare, urmând poteca pavată spre alea pe care sunt parcate cele două mașini.

— Oferta mea rămâne valabilă, dacă te răzgândești, spune Adrian. Cu toate că nu cred că ai de ce să-ți faci griji.

— De ce nu?

— Păi, ai văzut vreodată chestia asta, spirit sau fantomă sau ce-o fi?

— Nu.

— Ai auzit-o vreodată? Gemete bizare sau alte sunete? Șoapte în miezul nopții?

— Niciodată.

— Îți răvășește lucrurile? Dărâmă tablourile de pe pereți, trănțește ușile, aprinde luminile?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Exact. A avut o mulțime de ocazii să te sperie. Fie nu poate, fie nu vrea. Cred că încearcă să comunice. Mă gândesc că o să mai apară niște desene, iar când le vom avea pe toate o să înțelegem ce încearcă să ne spună. Oare are dreptate? Habar n-am. Dar îi sunt recunoscătoare pentru calmul și încrederea din glasul lui. Face ca toate problemele mele să pară ușor de rezolvat.

— Mulțumesc, Adrian. Mulțumesc că mă crezi.

Când mă întorc la cabană, Caroline mă strigă din grădină.

— Văd că ți-ai făcut un prieten nou. Sper că nu l-am speriat.

Traversez curtea, ca să nu fiu nevoită să țip.

— E unul dintre peisagiștii voștri. Lucrează pentru Regele Peluzelor.

— Ah, știu, l-am cunoscut pe Adrian acum câteva săptămâni. Chiar înainte de a veni tu. Teddy era impresionat de tractorul lui.

Ia o înghițitură de vin.

— E drăguț, Mallory. Are niște ochi!

— Suntem doar prieteni.

Ea ridică din umeri.

— Nu e treaba mea. Dar de aici părea că stăteați foarte aproape unul de altul. Simt că roșesc.

— Poate *prea* aproape?

Închide cartea și o pune alături, încurajându-mă să mă așez.

— Și ce mai știm despre el?

Îi povestesc că locuiește la trei străzi distanță, că lucrează pentru tatăl lui, că studiază ingineria la Universitatea Rutgers din New Brunswick.

— Îi place să citească. Am dat peste el într-o librărie. Și pare să cunoască pe

toată lumea din Spring Brook.

— Dar cum e cu semnalele de alarmă? Are vreun defect?

— Nu sunt sigură că am observat vreunul. Poate că e fan *Războiul Stelelor*?

Adică, n-aș fi surprinsă dacă s-ar costuma și s-ar duce la convenții.

Caroline râde.

— Dacă asta e cel mai mare defect al lui, m-aș costuma în prințesa Leia și aș sări pe el. Când te mai întâlnești cu el?

— Nu sunt sigură.

— Ai putea să faci tu următoarea mișcare. Invită-l acasă. Puteți folosi piscina, organizați un picnic. Sunt convinsă că Teddy ar fi încântat să înoate cu el.

— Mulțumesc, îi spun. Poate că o s-o fac.

Stăm într-o tăcere confortabilă câteva momente, bucurându-ne de nemișcarea nopții, apoi Caroline își ia cartea – una veche, cu colțurile îndoite și plină de adnotări. Pe copertă este reprezentată Eva goală în Grădina Raiului, întinzându-se după un măr, în timp ce șarpele pândește în apropiere.

— Aia e Biblia?

— Nu, e poezie. *Paradisul pierdut*. Îmi plăcea mult când eram la facultate, dar acum nu mai pot să citesc nici măcar o pagină. Nu mai am răbdare. E ca și cum maternitatea mi-ar fi distrus capacitatea de a mă concentra.

— Am primul primul volum din *Harry Potter* în cabană. L-am luat de la bibliotecă să i-l citesc lui Teddy, dar ți-l pot împrumuta dacă vrei.

Caroline zâmbește, ca și cum aș fi spus ceva amuzant.

— Cred că o să mă întorc în casă. Se face târziu. Noapte bună, Mallory.

Ea intră în casă și eu parcurg distanța lungă prin curte către cabana mea. Aud din nou pași prin Hayden's Glen – altă căprioară, sau adolescenți beți, sau oameni morți, cine știe – dar zgomotul nu mă mai sperie.

Pentru că am hotărât că Adrian are dreptate.

Nu trebuie să-mi fie frică de Anya.

Nu încercă să-mi facă rău.

Nu încercă să mă sperie.

Încercă să-mi spună ceva.

Și cred că e timpul să renunțăm la intermediar.

În dimineața următoare îi spun lui Teddy că Adrian o să vină la prânz să facem o petrecere la piscină și că trebuie să pregătim un ospăț grozav pentru picnic: sendvișuri cu pui fript, salată de paste, salată de fructe și limonadă proaspătă. Teddy cară mândru totul pe marginea piscinei, iar eu deschid umbrelele din curte, ca să putem mânca la umbră.

I-am spus pe scurt lui Adrian care-i planul și el a fost de acord să stea cu Teddy în timp ce eu și Mitzi încercăm să folosim tabla de spiritism. Sosește prompt la prânz, în costum de baie și tricou al echipei de baschet Scarlet Knights, iar Teddy aleargă pe marginea piscinei să-l întâmpine. Chiar dacă Teddy are mai puțin de un metru douăzeci, a descoperit cumva cum să deschidă porțița de protecție. Apoi joacă rolul de *maître d'hôtel*, urându-i lui Adrian bun-venit în „restaurantul” nostru și escortându-l la masă.

Adrian se minunează de cantitatea de mâncare.

— Aș vrea să pot sta aici toată ziua să mănânc! Dar *El Jefe* nu-mi dă decât o oră de pauză. Apoi o să mă caute și asta n-ar fi bine pentru niciunul dintre noi.

— O să măncăm repede ca să putem înota, îi spune Teddy. După aia putem să ne jucăm de-a Marco Polo!

Îi dau lui Adrian o groază de instrucțiuni. Îi reamintesc în mod repetat că Teddy trebuie să poarte aripioare gonflabile, că apa e prea adâncă pentru el chiar și la capătul mic. Sunt prea agitată ca să mănânc. Mă tot uit spre cabană, unde Mitzi a lucrat ultima oră pregătind „întrunirea”. Nu e convinsă că planul va funcționa. În circumstanțe ideale, zice ea, Teddy ar sta lângă noi la masa spiritelor. Dar e de acord că a-l avea pe Teddy la douăzeci de metri distanță ar putea fi suficient, iar eu nu sunt dispusă să încerc decât o singură dată.

Teddy e nerăbdător să înoate, așa că mănâncă doar o jumătate de sendviș și spune că nu îi mai e foame. Și Adrian știe că sunt gata să încep, mănâncă și el repede, apoi se folosește de un singur braț ca să-l ridice pe Teddy de la pământ.

— Ești gata, domnu' T?

Teddy chicotește și țipă încântat.

Acum vine partea delicată.

— Teddy, te superi dacă stă Adrian o vreme cu tine? Am ceva de făcut în

cabană.

După cum mă așteptam, Teddy e înnebunit de fericire. Aleargă de la un capăt la altul al piscinei, fluturând din brațe ca un maniac, total încântat că Adrian – Adrian!!! – o să stea cu el.

— Te rog, supraveghează-l atent. Nu-l scăpa din ochi. Nicio secundă. Dacă i se întâmplă ceva...

— Noi o să ne descurcăm, promite Adrian. Pentru tine îmi fac griji. E pentru prima dată când folosești o tablă Ouija?

— Prima dată din școala generală.

— Fii atentă, da? Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Clatin din cap.

— Nu te apropia de cabană. Chiar dacă ne auzi țipând. Nu vreau să știe Teddy ce facem. Dacă le spune părinților, o să intre în panică.

— Dar dacă apare o problemă?

— Mitzi zice că a făcut asta de sute de ori. Că e ceva complet sigur.

— Și dacă Mitzi se înșală?

Îl asigur că o să fie totul bine, dar nu sunt sigură că par convingătoare. Mitzi m-a sunat deja de șase ori pe mobil, atenționându-mă în privința celor mai importante precauții și restricții. Mi-a interzis să port bijuterii sau parfum. Fără machiaj, fără eșarfe sau pălării, fără pantofi cu vârfuri decupate. Cu fiecare discuție devenea tot mai maniacă. Mi-a explicat că folosește THC ca să-și „deblocheze” căile neurale și îmi fac griji că atâta cannabis a făcut-o paranoică. Teddy vine alergând spre noi și se izbește de genunchii lui Adrian, aproape doborându-l în piscină.

— Ești gata? Mergem să înotăm?

— Distrăți-vă, băieți, le spun. Mă întorc imediat.

Când ajung în cabană, Mitzi și-a terminat deja pregătirile. Pe blatul din bucătăria mea se află un teanc de cărți și a acoperit ferestrele cu pânză neagră, greoaie, ca să oprească orice rază de lumină solară. Când deschid ușa, clipind ca să-mi adaptez ochii la întuneric, o surprind trăgând cu ochiul afară și uitându-se cum își scoate Adrian tricoul.

— Oh, mamă, mamă! Unde l-ai găsit pe cavalerul ăsta chipeș?

Nu pare să-l recunoască pe Adrian fără echipamentul de grădinărit, nu-și dă seama că e același bărbat pe care l-a descris drept violator cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Locuiește mai încolo pe stradă.

— Și ai încredere că o să aibă grijă de copil? N-o să fim deranjate?

— O să fim în regulă.

Închid ușa și e ca și cum m-aș sigila în interiorul unui mormânt. Aerul e dens de la mirosul lemnos al salviei arse; Mitzi explică că asta reduce interferența spiritelor neprietenoase. A plasat vreo șase lumânări mari în jurul camerei și ele dau destulă lumină ca să lucrăm. O pânză neagră acoperă masa din bucătărie și tabla de lemn e așezată în centru, înconjurată de un cerc de cristale mici.

— Sare de mare, explică Mitzi. O precauție excesivă, dar din moment ce e prima dată pentru tine, nu vreau să risc.

Înainte de a începe, Mitzi întreabă dacă poate să revadă toate desenele pe care le-am primit. Am adunat deja o colecție frumoasă; azi-dimineață, când m-am trezit, am găsit încă trei pe podeaua cabanei, de parcă mi-ar fi fost strecurate pe sub ușă.

Mitzi pare tulburată în special de ultimul desen, de profilul femeii. Îmi arată silueta de la orizont.

— Cine e persoana asta care vine spre ea?

— Cred că se îndepărtează de ea.

Mitzi se cutremură, străbătută de un fior, apoi își revine.

— Se pare că va trebui să întrebăm. Ești gata?

— Nu știu.

— Ai nevoie să mergi la baie?

— Nu.

— Telefonul l-ai închis?

— Da.

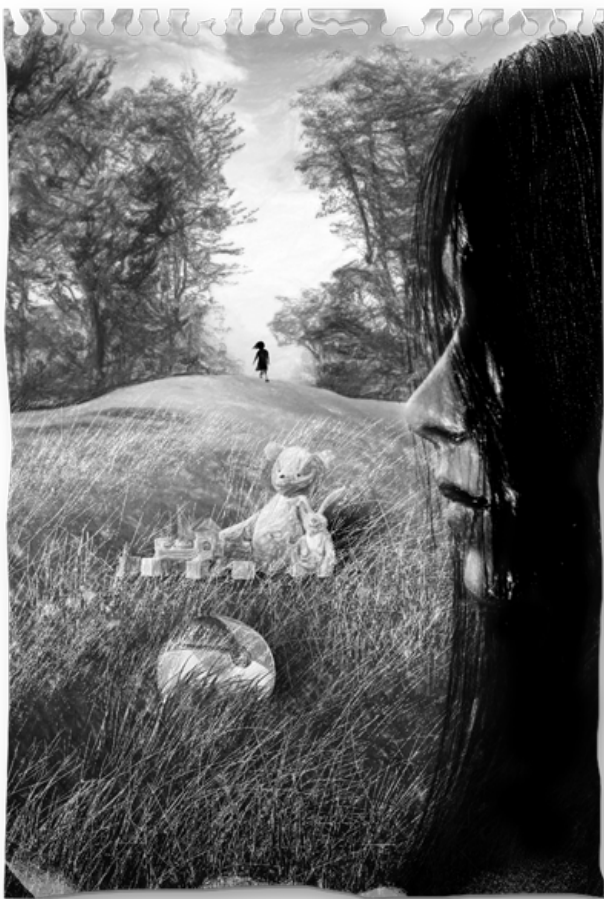
— Atunci ești gata.

Ne așezăm la capetele opuse ale mesei. Între noi mai este un al treilea scaun, lăsat liber pentru Anya. În întunericul cabanei am senzația că am lăsat în urmă Spring Brook. Sau mai degrabă că sunt în același timp atât în Spring Brook, cât

și în afara lui. Aerul e diferit; mai dens, mai greu de respirat.

Îl aud în continuare pe Teddy râzând și pe Adrian strigând „Ghiulea!“ și plescăitul apei în piscină, dar toate aceste sunete sunt vag distorsionate, ca și cum le-aș auzi printr-o conexiune telefonică proastă.

Mitzi așază o plăcuță în formă de inimă în centrul tablei și mă invită să pun degetele pe una dintre laturi. Partea de jos a plăcuței este echipată cu trei roți mici, prinse cu alamă; cea mai mică atingere o face să se deplaseze.

— Acum stai liniștită, nu trebuie să împingi, spune Mitzi. Lasă instrumentul să facă toată treaba.

Îmi mișc degetele, încercând să le relaxez.

— Scuze.

Mitzi își pune degetele pe partea opusă a plăcuței. Apoi închide ochii.

— Bun, Mallory. O să încep conversația. O să stabilesc contactul. Dar după ce o să avem o legătură bună, te las pe tine să pui întrebările. Deocamdată închide ochii și relaxează-te. Apoi respiră adânc, purificator, inspiri pe nas și expiri pe gură.

Sunt tulburată și puțin reținută, dar Mitzi e încrezătoare. Mă pomenesc că o imit, copiindu-i postura și respirația. Fumul de salvie îmi relaxează mușchii și îmi liniștește gândurile. Toate grijile și preocupările mele de zi cu zi – Teddy, soții Maxwell, alergarea, evitarea cosumului de droguri – încep să se îndepărteze.

— Bun-venit, spirite, rostește Mitzi, iar eu tresar pe scaun, speriată de volumul vocii ei. Acest spațiu este sigur. Întâmpinăm cu bucurie prezența voastră. Vă invităm să vă alăturați conversației.

Din afara cabanei se aud în continuare zgomotele de la piscină, loviturile și plescăiturile frenetice. Dar mă concentrez mai mult și reușesc să le blochez. Îmi relaxez degetele, păstrând contactul cu plăcuța fără să apăs.

— Annie Barrett, dorim să vorbim cu Annie Barrett, spune Mitzi. Ești aici, Annie? Ne poți auzi?

Cu cât stau mai mult în scaunul cu spătar de lemn tare, cu atât devin mai conștientă de punctele în care acesta face contact cu trupul meu – șezutul de sub fese, barele care îmi apasă omoplații. Studiez plăcuța, așteptând cel mai ușor semn de mișcare. Salvia care arde fâsâie și trosnește.

— Dar Anya? Anya e prezentă? Ne auzi, Anya?

Îmi simt pleoapele grele și îmi permit să le închid. Mă simt ca și cum aș fi hipnotizată sau ca în acele momente finale de la sfârșitul zilei când stau întinsă în patul cald sub o pătură comodă, gata să adorm.

— Ești aici, Anya? Vrei să vorbești cu noi?

Niciun răspuns.

Nu mai percep zgomotele din curte. Tot ce aud e respirația chinuită a lui Mitzi.

— Lasă-ne să te ajutăm, Anya. Te rog. Te ascultăm.

Și atunci ceva se atinge de ceafa mea. Ca și când cineva ar fi trecut prin spatele

scaunului. Mă întorc și nu e nimeni, dar când îmi întorc ochii la tabla Ouija simt pe cineva în spatele meu, aplecându-se peste mine. Un păr lung și moale îmi cade pe lângă obraz, atingându-mi umărul. Apoi o greutate invizibilă îmi apasă mâna – o presiune blândă, insistentă, care împinge plăcuța. Una dintre roțițele ei scârțâie puțin, ca un strigăt mic de șoricel.

— Fii binevenit, spirite!

Mitzi îmi zâmbește și îmi dau seama că habar n-are ce se întâmplă; categoric nu a văzut și n-a simțit ce se află în spatele meu.

— Mulțumim că ai răspuns chemării noastre!

O răsufare caldă îmi gădilă ceafa și mi se face pielea de găină. Presiunea crește pe mâna și încheietura mea, ghidând plăcuța peste tablă în cercuri lente.

— Ești Anya? întreabă Mitzi. Vorbim cu Anya?

Pe tablă este reprezentat alfabetul standard și cifrele de la 0 la 9, iar în colțurile de sus sunt scrise cuvintele DA și NU. Privesc pasiv, ca un spectator, cum plăcuța se oprește scurt la litera I, apoi revine la G și la E. Mitzi ține patru degete pe plăcuță, dar are un creion în mâna liberă, ca să noteze rezultatele pe un carnețel: I-G-E? Are broboane de transpirație pe frunte. Se uită la mine și clatină din cap, nemulțumită.

— Vorbește rar, spirite, spune ea. Avem destul timp. Vrem să te înțelegem. Ești Anya?

Plăcuța se mișcă la N, apoi la X și la O.

— Apeși, șoptește Mitzi iritată și îmi dau seama că mi se adresează mie.

— Ce?

— Pe tablă. Împingi, Mallory.

— N-o fac *eu*.

— Lasă-te pe spate în scaun. Stai drept.

Sunt prea speriată ca să mă cert cu ea, să-i spun adevărul. Nu vreau să întrerup ceea ce se întâmplă.

— Spirite, ne bucurăm de mesajul tău! Ne bucurăm de orice informație vrei să împărtășești cu noi.

Simt din nou presiune pe mână și plăcuța se mișcă mai repede, plimbându-se peste tablă, oprindu-se aleatoriu de la literă la literă, ca un bruiaj din lumea

spiritelor: L-V-A-J-X-S. Mitzi încă mai notează tot, dar e din ce în ce mai supărată. Rezultatul seamănă cu o supă alfabet.

Plăcuța de lemn vibrează de energie, ca pulsul accelerat al unui mic animal speriat. Zboară peste toată tabla și Mitzi abia poate ține pasul notând cu o singură mână. Aerul este atât de dens, încât e sufocant; îmi lăcrimează ochii și nu știu de ce nu se declanșează senzorul de fum. Apoi Mitzi ridică degetele și plăcuța continuă să se miște. Degetele mele o împing pe masă și zboară peste margine, căzând cu zgomot pe podea. Mitzi se ridică furioasă.

— Știam eu! Împingeai! Tu ai împins în timpul ăsta!

Greutatea se ridică de pe mâna mea și eu ies brusc din transă. Sunt din nou conștientă de locul în care mă aflu. E miercuri, ora 12:45 după-amiaza și pot să-l aud pe Adrian numărând în curte „Șase Mississippi, șapte Mississippi...“, iar Mitzi se uită urât la mine.

— Anya a făcut asta. Nu eu.

— Te-am urmărit, Mallory. Am văzut!

— Opt Mississippi!

— Anya mi-a mișcat mâna. Ea m-a ghidat.

— ăsta nu-i un lucru pe care-l faci ca distracție la o petrecere. Nu e un joc.

Din asta trăiesc, îl iau foarte în serios!

— Nouă Mississippi!

— Mi-ai irosit timpul. Ai irosit o zi întreagă!

Dintr-odată, mă orbește lumina zilei. Ușa cabanei se deschide larg și micul Teddy stă pe verandă, privind bezna dinăuntru. Duce un deget la buze, făcându-ne semn să tăcem. Afară, în curte, Adrian strigă:

— Zece Mississippi! Cine nu-i gata, îl iau cu lopata!

Teddy se strecoară înăuntru și închide ușa. Apoi privește în jur, minunându-se când observă lumânările, ferestrele acoperite și masa mea de bucătărie cu cercul de sare de mare.

— De-a ce vă jucați?

— Dragule, se numește tablă de spiritism, explică Mitzi invitându-l să se uite mai de aproape. În mâinile potrivite este un instrument de comunicare. Ca să vorbești cu morții.

Teddy se uită la mine în căutarea unei confirmări, ca și cum nu crede că Mitzi spune adevărul.

— Serios?

— Nu, nu, nu, intervin eu, ridicându-mă de pe scaun și conducându-l înapoi la ușă. E doar o jucărie. Doar un joc.

Ultimul lucru de care am nevoie e ca Teddy să le povestească părinților lui despre *séance*.

— Ne prefăceam. Nu e real.

— Ba e foarte real, zice Mitzi. Dacă îi respecti puterile. Dacă îl iei în serios. Deschid ușa și îl văd pe Adrian în curte, căutându-l pe Teddy în copacii de lângă Hayden's Glen.

— Aici, îi strig.

Aleargă spre noi, iar Teddy țâșnește printre picioarele mele, sprintând peste iarbă, prins în jocul lor de-a v-ați ascunselea.

— Îmi pare rău, spune Adrian. I-am spus să stea pe lângă piscină. Sper că nu a stricat ceva.

— Era deja stricat, zice Mitzi; își strânge lucrurile, stinge lumânările și adună tăvițele cu salvie. În cabana asta nu sunt spirite. N-au fost niciodată. E doar o poveste pe care a inventat-o ea ca să atragă atenția.

— Mitzi, nu e adevărat!

— Am mai folosit tabla asta de sute de ori. Nu s-a manifestat niciodată așa.

— Îți jur...

— Jură-i cavalerului tău, bine? N-ai decât să plângi pe umărul lui, poate băiatului o să-i pară rău de tine. Dar mie să nu-mi ceri să mai pierd timpul. Își trânteste cărțile în geantă și trece ca o furtună pe lângă mine, aproape împiedicându-se pe treptele cabanei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Adrian.

— Anya a fost aici, Adrian. Înăuntru, în cabană. Îți jur, o simțeam lângă mine. Mișcându-mi brațul. Dar literele au fost niște aiureli. N-am putut scrie nimic. Apoi, chiar în toiul ședinței, Mitzi și-a ieșit din minți. A început să țipe la mine.

Privim de pe verandă cum femeia se împleticește pe peluză, luând-o la stânga,

apoi chinuindu-se s-o ia mult la dreapta, incapabilă să meargă în linie dreaptă.

— Se simte bine? întreabă Adrian.

— Păi, e destul de drogată, dar cică asta face parte din protocol.

Teddy se apropie cu o expresie tristă. Pare să înțeleagă că s-a întâmplat ceva rău, că adulții sunt supărați. Cu glas plin de speranță întreabă:

— Vrea cineva să joace prinselea?

Adrian își cere scuze că trebuie să plece.

— Trebuie să mă întorc, altfel *El Jefe* o să mă certe.

— Te fugăresc eu, îi spun lui Teddy. Am nevoie doar un minut.

Clar nu e răspunsul pe care-l aștepta Teddy. O ia prin curte către piscină, nefericit din cauza amândurora.

— Tu o să fii bine? întreabă Adrian.

— Da. Sper doar ca Teddy să nu le spună ceva părinților...

Dar sunt sigură că o s-o facă.

16

După petrecerea de la piscină, Teddy urcă în camera lui pentru Timpul de Liniște. Eu rămân jos, în camera de zi. Poate că, de fapt, nu vreau să știu ce face el acolo sus. Poate că lucrurile vor merge mai bine pentru mine dacă nu mai pun atâtea întrebări.

După-amiaza facem o plimbare lungă prin Pădurea Fermecată. Urmăm Drumul de Cărămizi Galbene până la Trecătoarea Dragonului și Râul Regelui, iar eu încerc să inventez o nouă poveste despre Prințesa Mallory și Prințul Teddy. Dar Prințul Teddy nu vrea să vorbească decât despre table de spiritism. Au nevoie de baterii? Cum găsesc ele persoana moartă? Pot găsi *orice* persoană moartă? Îl pot găsi pe Abraham Lincoln? Eu răspund mereu „Nu știu“, în speranța că-și va pierde interesul. Însă el întreabă cât costă o tablă de spiritism și dacă e posibil să construiești una.

Caroline ajunge acasă de la serviciu la ora obișnuită și eu mă grăbesc să ies la alergat, dornică să scap și să-mi consum stresul. E aproape șapte când ajung acasă și Ted și Caroline mă așteaptă pe verandă. Imediat ce le văd fețele știu că au aflat.

— Cum a fost antrenamentul? întreabă Ted.

Tonul e lejer, ca și cum ar fi hotărât că lucrurile nu trebuie să devină neplăcute.

— Destul de bun. Am alergat aproape cincisprezece kilometri.

— Cincisprezece kilometri, serios? Remarcabil!

Dar Caroline nu e interesată de discuții de complezență.

— Ai ceva să ne spui?

Mă simt de parcă aș fi fost târâtă în biroul directorului școlii și silită să-mi golesc buzunarele. Nu-mi vine în minte altceva decât să fac pe proasta.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi îndeasă în mână o bucată de hârtie.

— Am găsit desenul ăsta înainte de cină. Teddy n-a vrut să mi-l arate. A încercat să-l ascundă. Dar eu am insistat. Acum uită-te la el și spune-mi de ce nu ar trebui să te concediem imediat.

Ted îi pune mâna pe braț.

— Hai să nu exagerăm.

— Nu mă lua de sus, Ted. O plătim pe Mallory ca să aibă grijă de copilul nostru. Iar ea l-a lăsat cu grădinarul. Ca să se joace cu o tablă Ouija. Cu drogata care locuiește alături. În ce fel exagerez?

Desenul nu seamănă deloc cu picturile sinistre care mi-au fost lăsate pe verandă și pe frigider. Sunt doar siluetele simple ale lui Teddy – eu și o femeie furioasă, care e clar Mitzi, adunate în jurul unui dreptunghi acoperit cu litere și cifre.

— *Știam* eu!

Caroline mijește ochii.

— Ce știai?

— Anya a fost acolo! La *séance*! Mitzi m-a acuzat că am mișcat indicatorul, dar a fost Anya! Ea îl mișca. Teddy a văzut-o. Dovada e desenul!

Caroline e năucită. Se întoarce spre Ted și el ridică mâinile, rugându-ne să ne liniștim.

— Hai să respirăm cu toții adânc, bine? Hai să analizăm ce auzim. Bineînțeles că sunt nedumeriți. Ei nu au văzut ce am văzut eu. Nu m-ar crede fără să vadă desenele. Deschid ușa cabanei și le zic să mă urmeze înăuntru. Scot teancul de pagini desenate și le întind pe pat.

— Uitați-vă la astea. Recunoașteți hârtia, da? Sunt din caietul de desen al lui Teddy. Lunea trecută le-am găsit pe primele trei pe verandă. L-am întrebat pe Teddy și mi-a spus că el n-are nicio legătură cu ele. În seara următoare am ieșit la masă cu Russell. Ușa cabanei era încuiată. Dar când am venit acasă, mai erau trei desene pe frigider. Așa că am ascuns o cameră de supraveghere în dormitorul lui Teddy...

— Ce-ai făcut? întreabă Caroline.

— Pentru monitorizarea copiilor. Am găsit-o în subsolul vostru. Am pus camera cât a durat Timpul de Liniște și l-am văzut desenând. M-am uitat cum

le-a făcut pe astea, spun eu, arătând spre ultimele trei desene. Folosea mâna dreaptă.

Caroline clatină din cap.

— Îmi pare rău, Mallory, dar discutăm despre un băiat de cinci ani. Suntem toți de acord că Teddy e talentat, dar în niciun caz nu e capabil...

— Nu mă înțelegeți. Nu Teddy a desenat astea. Ci Anya. Spiritul lui Annie Barrett. Îl vizitează pe Teddy în cameră. Îl folosește ca pe o marionetă. Îi controlează cumva corpul, face desenele astea și mi le aduce în cabană. Pentru că îmi spune ceva.

— Mallory, ia-o ușor, zice Ted.

— Am făcut o ședință de spiritism, ca Anya să-l lase pe Teddy în pace. Voiam să comunic cu ea. Direct. Să-l feresc pe el. Dar ceva nu a mers bine. Nu a funcționat.

Mă opresc ca să-mi torn un pahar cu apă, apoi îl dau pe gât.

— Știu că pare o nebunie. Dar aveți aici toate dovezile de care e nevoie. Uitați-vă la desenele astea. Se leagă, spun o poveste. Ajutați-mă s-o înțeleg, vă rog! Caroline se trânteste într-un scaun și își îngroapă fața în mâini. Ted reușește să-și păstreze cumpătul, ca și cum ar fi hotărât să tragă o concluzie pe baza discuției.

— Noi vrem să te ajutăm, Mallory. Mă bucur că ești deschisă și cinstită cu noi. Dar, înainte să înțelegem ceva din desenele astea, trebuie să cădem de acord cu câteva fapte, bine? Cel mai important este că fantomele nu există.

— Nu poți dovedi că nu există.

— Pentru că nu poți dovedi o negație! Privește și partea cealaltă, Mallory – nu ai nicio dovadă că fantoma lui Annie Barrett este reală.

— Desenele astea sunt dovada mea! Sunt pe caietul de desen al lui Teddy. Dacă nu le-a desenat el, dacă Annie nu mi le-a adus prin magie în cabană, cum au ajuns aici?

Observ că atenția lui Caroline s-a mutat spre măsuta de lângă patul meu, unde îmi țin telefonul, tableta, Biblia – și caietul neînceput pe care mi l-a dat Teddy cu o lună în urmă, când am venit să lucrez la familia Maxwell.

— Oh, haide, îi spun. Doar nu crezi că *eu* le desenez?

— N-am spus asta.

Dar îmi dau seama că mintea ei lucrează, că testează teoria.

La urma urmelor, nu eu sunt cea predispusă la pierderi de memorie?

Nu a dispărut săptămâna trecută o cutie cu creioane de-ale lui Teddy?

— Hai să-l întrebăm pe fiul vostru. El n-o să mintă.

Ne ia doar un minut să traversăm curtea și să urcăm în camera lui Teddy. S-a spălat deja pe dinți și s-a schimbat în pijamaua cu mașini de pompieri. Stă pe podea lângă pat, construind o casă din cuburi și umplându-i camerele cu animale din plastic. Niciodată nu l-am atacat așa, toți trei odată, supărați și neliniștiți. Își dă seama imediat că ceva nu e în regulă.

Ted se duce lângă pat și îi ciufulește părul.

— Salut, uriașule.

— Trebuie să te întrebăm ceva important, zice Caroline. Și tu trebuie să spui adevărul.

Ia desenele și le înșiră pe jos.

— Tu ai desenat astea?

El clatină din cap.

— Nu.

— Nu-și *amintește* să le fi desenat, le spun eu. Pentru că intră într-un fel de transă. Ca și cum ar adormi.

Caroline îngenunchează lângă fiul ei și începe să se joace cu o capră de plastic, încercând să-și păstreze tonul lejer.

— Te-a ajutat Anya să faci desenele astea? Ea ți-a spus ce să faci?

Mă uit fix la Teddy, încercând să-i prind privirea, dar băiatul nu se uită la mine.

— Știi că Anya nu e reală, le spune părinților lui. Anya e doar un prieten imaginar. Anya n-ar putea să facă desene reale.

— Bineînțeles că n-ar putea, aprobă Caroline. Îl cuprinde pe după umeri și îl strânge: Ai absolută dreptate, draguțule.

Simt că înnebunesc. Parcă toată lumea ignoră cu încăpățânare ceea ce e evident, parcă am fi decis toți subit să fim de acord că $2+2=5$.

— Dar simțiți mirosul din cameră, da? Uitați-vă în jur. Ferestrele sunt

deschise, aerul condiționat funcționează, așternuturile sunt curate. Le-am spălat eu astăzi. Le spăl în fiecare zi, dar mereu miroase urât aici. A sulf, a amoniac.

Caroline îmi aruncă o privire de avertizare, dar nu înțelege ideea.

— Nu e vina lui Teddy! E Anya! E mirosul ei! E miros de putreziciune, e...

— Oprește-te, îmi zice Ted. Nu mai vorbi, bine? Înțelegem că ești tulburată. Te-am auzit, da? Dar dacă e să rezolvăm problema, avem nevoie de fapte. De adevăruri absolute. Și sunt cinstit cu tine, Mallory: mie nu-mi miroase a nimic în camera asta. Mi se pare că dormitorul lui Teddy miroase perfect.

— Și mie, zice Caroline. Nu e nimic în neregulă cu mirosul din camera lui. Acum sigur înnebunesc.

Am senzația că Teddy e singura mea speranță, dar tot nu-l pot face să se uite la mine.

— Haide, Teddy, am discutat despre asta. Știi mirosul, tu mi-ai spus că e Anya. El doar clatină din cap, își mușcă buza de jos și izbucnește în plâns.

— Știu că nu e reală, îi spune mamei lui. Știu că e inventată. Știu că doar mă prefac.

Caroline îl cuprinde în brațe.

— Bineînțeles, spune încercând să-l liniștească. Apoi se întoarce spre mine: Cred că ar trebui să pleci acum.

— Stai puțin...

— Nu. Am vorbit destul. Teddy trebuie să se culce și tu trebuie să te întorci în cabana ta.

Și fiindcă Teddy plânge, îmi dau seama că probabil are dreptate, nu mai pot face nimic pentru el. Adun desenele și părăsesc camera; Ted coboară după mine la parter.

— Vă minte. Spune ce vreți să auziți, ca să nu aibă neazuri. Dar nu crede ce spune. A refuzat să se uite la mine.

— Poate i-a fost frică să se uite la tine, zice Ted. Poate i-a fost frică că o să te înfurii dacă spune adevărul.

— Ce-o să se întâmple acum? Tu și Caroline o să mă concediați?

— Nu, Mallory, bineînțeles că nu. Cred că o să profităm de noapte ca să ne

calmăm. Să încercăm să ne limpezim mintea. Ce zici, e o idee bună?

Poate? Nu știu. Nu cred că vreau să-mi limpezesc mintea. Încă sunt convinsă că am dreptate și ei se înșală, că am adunat majoritatea pieselor de puzzle și acum trebuie doar să le potrivesc în ordinea corectă.

Ted mă îmbrățișează.

— Ascultă, Mallory. Ești în siguranță aici. Nu ești în pericol. N-o să las să ți se întâmple nimic rău.

Sunt încă transpirată după alergare, sigur miros oribil, dar Ted mă trage spre el și îmi mângâie părul. În câteva clipe situația se transformă dintr-una liniștitoare într-una dubioasă; îi simt răsuflarea caldă pe gât, simt fiecare centimetru al lui lipit pe mine și nu știu cum să fac să scap din strânsoarea lui. Dar apoi Caroline se aude pe hol, pășind apăsător. Ted se îndepărtează și eu mă mișc în direcția opusă, ieșind pe ușa din spate, ca să nu mai fiu nevoită s-o văd iar pe soția lui.

Nu înțeleg ce tocmai s-a întâmplat, dar cred că Ted are dreptate.

E clar că cineva are nevoie de o noapte să se calmeze.

17

Când mă întorc în cabană, găsesc în telefon un mesaj din două cuvinte de la Adrian: *Vești bune*. Îl sun și îmi răspunde imediat.

— Am găsit ceva la bibliotecă.

— Ceva, adică o fotografie cu Annie Barrett?

— Și mai bine de-atât. Un album cu picturile ei.

Aud și alte voci în fundal, bărbați și femei râzând, de parcă Adrian s-ar afla într-un bar.

— Vrei să ne întâlnim?

— Da, dar vreau să vii aici. Acasă la părinții mei. Au organizat o cină, iar eu am promis că stau la masă cu prietenii lor. Dar dacă vii tu, o să scap.

Sunt încă în echipamentul de alergat, nici nu mi-am făcut stretchingul, iar după paisprezece kilometri de alergat îmi e teribil de foame și de sete – dar îi spun că o să ajung în treizeci de minute. N-o să mor dacă nu fac stretching într-o zi.

Dau pe gât încă un pahar cu apă, îmi pregătesc rapid un sendviș și intru sub

duș. După trei minute mă îmbrac într-una dintre hainele cele mai drăguțe primite de la Caroline – o rochie midi verde cu imprimeu cu floricele albe. Apoi mă grăbesc spre Castelul Florilor.

Adrian răspunde la ușă în locul părinților săi, iar eu mă simt ușurată. E îmbrăcat lejer, cu un tricou polo roz îndesat în pantaloni kaki cu curea.

— Te-ai sincronizat perfect, spune el. Tocmai s-a adus desertul. Apropo, părinții mei vor să știe de ce ești așa interesată de Annie Barrett, îmi șoptește el, aplecându-se către mine. Le-am zis că ai găsit niște schițe în cabană, ascunse sub parchet. Că încerci să-ți dai seama dacă le-a desenat Annie. Să spun o mică minciună nevinovată mi s-a părut mai ușor decât să zic adevărul.

— Înțeleg, îi răspund, și chiar așa e, mai mult decât își dă el seama.

Castelul Florilor e mult mai mare decât casa familiei Maxwell, dar interiorul pare mai mic, mai cald și mai intim. Toate camerele sunt decorate cu mobilier din lemn masiv; pe pereți sunt portrete de familie și hărți ale Americii Centrale și de Sud și pare că familia lui a locuit acolo mult timp. Trecem pe lângă o pianină și o vitrină plină cu vase de lut; la fiecare fereastră cresc plante cu frunze mari și verzi. Aș vrea să mă opresc și să admir totul, dar Adrian intră într-o încăpere zgomotoasă plină de oameni de vârstă mijlocie. Stau adunați în jurul unei mese pline cu pahare de vin și farfurii de desert. Au loc cel puțin cinci conversații concomitent și nimeni nu observă apariția noastră până când Adrian flutură din mână, atrăgându-le tuturor atenția.

— Toată lumea, ea e Mallory. Lucrează ca bonă pe timpul verii la o familie de pe Edgewood Street.

Din capul mesei, Ignacio închină paharul, stropindu-se cu vin roșu pe mână și încheietură.

— Atletă de top! E alergătoare de fond la Penn State!

Musafirii reacționează de parcă aș fi Serena Williams imediat după ultima victorie la Wimbledon. Mama lui Adrian, Sofia, ocolește masa ținând o sticlă de Malbec, umplând paharele, apoi îmi pune înțeleghătoare mâna pe umăr.

— Iartă-l pe soțul meu. E puțin *achispado*.

— Adică e cherchelit, traduce Adrian, apoi arată de jur împrejurul camerei, prezentându-mi-i pe toți.

Sunt prea multe nume ca să le țin minte; printre invitați se numără șeful departamentului pompierilor din Spring Brook, un cuplu de lesbiene care conduce brutăria din oraș și câțiva vecini din cartier.

— Am înțeles că ai venit pentru cartea de la bibliotecă, spune Sofia.

— Da, dar nu vreau să întrerup...

— Te rog, îi cunoaștem pe oamenii ăștia de treizeci de ani. Nu mai avem nimic să ne spunem unii altora!

Prietenii lor izbucnesc în râs, iar Sofia ia un dosar de pe o servantă.

— Hai să vorbim în curte.

Deschide o ușă glisantă de sticlă și eu o urmez pășind în cea mai extravagantă grădină pe care am văzut-o vreodată. E mijlocul lui iulie și totul e în floare: hortensii albastre, cârciumărese roșu-aprins, crini galbeni și mai multe tipuri de flori exotice de care n-am mai văzut niciodată. Sunt bănci, dale de piatră și arcade acoperite de zorele violet; bazine pentru păsări, cărări pavate cu cărămidă și șiruri de floarea-soarelui mai înaltă decât mine. În mijloc se află un pavilion din lemn de cedru cu o masă și scaune, lângă un lac în care înoată crapii japonezi și o cascadă care susură lin. Aș vrea să am timp să admir totul, am senzația că mă plimb prin Disneyland, dar îmi dau seama că pentru Adrian și Sofia e doar curtea lor, nu e mare lucru.

Intrăm în pavilion și Adrian folosește o aplicație de pe telefon ca să aprindă luminile decorative de pe tavan. Apoi ne așezăm și Sofia deschide conversația.

— E un subiect greu de cercetat. Primul lucru care ne pune bețe-n roate e vechimea poveștii, deci pe internet nu se găsește nimic. Al doilea e faptul că Annie Barrett a murit imediat după Al Doilea Război Mondial, când toate ziarele încă mai erau obsedate de situația din Europa.

— Dar ziarele locale? o întreb eu. Exista un cotidian în Spring Brook?

— *Herald*, încuviințează ea. S-a publicat din 1910 până în 1991, dar microfilmele cu edițiile ziarului s-a pierdut într-un incendiu. Totul s-a făcut scrum.

Gesticulează *puf!* și observ un tatuaj mic pe antebrațul stâng: un trandafir cu tijă lungă și subțire, elegant și de bun gust, dar tot mă surprinde.

— Am căutat în bibliotecă niște exemplare, dar n-am avut succes. Nu se

găsește nimic anterior anului 1963. Așa că mi-am dat seama că am dat de-o fundătură, însă unul dintre colegi mi-a propus să caut pe raftul cu autori locali. Ori de câte ori cineva din oraș publică o carte, noi comandăm un exemplar. Ca să fim drăguți. Majoritatea sunt biografii sau cărți polițiste, dar uneori mai dăm și peste volume de istorie locală. Și acolo am găsit asta.

Scoate din dosar un volum foarte subțire – mai bine zis o broșură, vreo treizeci de pagini cu copertă de hârtie groasă –, legat cu capse industriale grosolane, ruginite. Pagina de titlu pare să fi fost făcută cu o mașină de scris manuală de pe vremuri:

LUCRĂRILE LUI ANNE C. BARRETT
(1927–1948)

— Nu era în baza de date digitală, continuă Sofia. Cred că albumul ăsta nu a mai circulat de cincizeci de ani.

Ridic volumul în dreptul feței. Are un miros înțepător, de mucegai, de parcă i-ar putrezi paginile.

— De ce e așa de mic?

— Vărul ei l-a publicat pe cont propriu. Doar câteva volume pentru prieteni și familie, și presupun că cineva a donat un exemplar bibliotecii. Pe prima pagină e o notă din partea lui George Barrett.

Coperta pare veche și fragilă, ca o păstaie uscată gata să se sfărâme între degetele mele. O deschid cu grijă și încep să citesc:

În martie 1946, verișoara mea Anne Catherine Barrett a părăsit Europa ca să înceapă o viață nouă aici, în Statele Unite. Din milă creștină, soția mea Jean și cu mine am invitat-o pe „Annie“ să locuiască împreună cu familia noastră. Nici eu, nici Jean nu avem frați, așa că așteptam cu nerăbdare sosirea unei rude adulte în gospodăria noastră, cineva care să ne ajute să ne creștem cele trei fiice de vârste fragede.

Când a venit în Statele Unite, Annie avea doar nouăsprezece ani. Era foarte frumoasă, dar, ca multe femei tinere, era și foarte nesăbuită. Eu și Jean am făcut nenumărate eforturi s-o introducem în societatea din Spring Brook. Eu sunt consilier în Consiliul Orașenesc și servesc și la epitropia bisericii St. Mark. Soția mea, Jean, este foarte activă în Clubul Femeilor. Cei mai apropiați

prieteni ai noștri au primit-o cu bucurie în comunitate pe verișoara mea, adresându-i multe invitații amabile și binevoitoare, însă Annie le-a refuzat pe toate.

Era zăpăcită, singuratică și spunea despre sine că e artistă. Își petrecea tot timpul liber pictând în cabana ei sau plimbându-se desculță prin pădurea din spatele casei. Uneori o vedeam stând în patru labe, ca un animal, studiind omizile sau mirosind florile.

Jean a întocmit o scurtă listă cu treburile pe care trebuia să le facă Annie în fiecare zi, în schimbul unui loc în care să doarmă și a hranei zilnice. De cele mai multe ori, acele treburi rămâneau neterminate. Annie nu dădea dovadă de vreun interes să facă parte din familia noastră, din comunitatea noastră, nici măcar să se bucure de măreața experiență americană.

Am avut multe neînțelegeri cu Annie din cauza alegerilor ei. De multe ori am avertizat-o că se purta iresponsabil sau chiar imoral, că toate deciziile ei proaste vor avea consecințe. Nu-mi aduce nicio satisfacție să știu că circumstanțele ulterioare mi-au dat dreptate.

Pe 9 decembrie 1948, verișoara mea a fost atacată și răpită din micuța cabană pentru oaspeți din spatele proprietății noastre. Când scriu aceste cuvinte, un an mai târziu, poliția locală presupune că Annie este moartă și mă tem că trupul ei este îngropat undeva pe cele o sută douăzeci de hectare din spatele casei mele. În urma tragediei, mulți vecini din Spring Brook ne-au oferit rugăciunile și prietenia lor. Am creat această carte ca semn de apreciere pentru sprijinul lor. În ciuda divergențelor dintre mine și verișoara mea, am considerat întotdeauna că are o scânteie creativă, iar acest volum este o comemorare a micilor ei realizări. Aici sunt adunate toate tablourile terminate lăsate în urmă de Anne Catherine Barrett la momentul decesului ei. În măsura în care a fost posibil, am inclus titlul și data lucrării. Îmi doresc ca aceste picturi să constituie un omagiu adus unei vieți scurte, încheiate tragic.

George Barrett

Noiembrie 1949

Spring Brook, New Jersey

Încep să dau paginile. Cartea este plină de fotografii neclare alb-negru ale

pânzelor lui Annie. Picturi intitulate *Narcise* și *Lalele* reprezintă dreptunghiuri tremurate care nu seamănă deloc cu florile menționate. Iar un tablou intitulat *Vulpe* are doar niște linii diagonale trase pe pânză. Nu există nimic cât de cât realist în carte – doar forme abstracte și pete și puncte de vopsea, ca ceva provenit dintr-o mașinărie rotitoare de la un carnaval.

E o imensă dezamăgire.

— Astea nu seamănă deloc cu desenele din cabana mea.

— Dar pictura e ceva, iar desenul altceva, spune Sofia. Unii artiști folosesc stiluri diferite pentru medii diferite. Sau le place să le amestece. Unul dintre preferații mei, Gerhard Richter, și-a petrecut întreaga carieră pendulând între picturi extrem de abstracte sau teribil de realiste. Poate și lui Annie îi plăceau ambele.

— Dar dacă e adevărat, albumul nu lămurește nimic.

— A, stai. Trebuie să-ți mai arăt ceva. Am sunat ieri la tribunal, pentru că acolo se păstrează testamentele vechi. E o chestiune publică, oricine le poate vedea. Ai fi uimită ce lucruri vor oamenii să împartă după ce mor.

Deschide dosarul și scoate două fotografii încețoșate.

— Nu mă așteptam ca Annie Barrett să lase un testament, a murit mult prea tânără, dar am găsit testamentul lui George Barrett. A murit în 1974 și i-a lăsat tot soției lui, Jean. Și aici lucrurile devin interesante. Jean s-a retras în Florida și a trăit până în 1991. Când a murit, aproape toate proprietățile ei au fost moștenite de fiice. Însă i-a lăsat cincizeci de mii de dolari unei nepoate, Dolores Jean Campbell din Akron, Ohio. Știi de ce mi s-a părut surprinzător? Înțeleg imediat de ce albumul e de-a dreptul o revelație.

— Pentru că Jean și George nu aveau frați sau surori. George menționează asta în introducere.

— Exact! Deci cine este misterioasa nepoată și de unde a apărut? M-am întrebat: dacă Jean *o consideră* pe fată nepoată, dar ea e de fapt copilul unei verișoare? Dacă ea este consecința comportamentului „iresponsabil” și „imoral” al lui Annie? Încep să mă gândesc că probabil povestea e mai lungă decât lasă George să se înțeleagă. Poate Jean s-a simțit oarecum obligată să aibă grijă de fată.

Fac calculele în minte.

— Dacă Dolores s-a născut în 1948, nu ar fi chiar așa bătrână. S-ar putea să mai fie în viață.

— Da, s-ar putea.

Sofia împinge peste masă un pătrat de hârtie. Pe el este scris numele „Dolores Jean Campbell” și un număr de telefon format din zece cifre.

— Prefixul e pentru Akron, Ohio. Locuiește într-o comunitate de pensionari numită Rest Haven.

— Ai vorbit cu ea?

— Și să-ți fur bucuria de a suna la numărul ăsta? Nici vorbă, Mallory. Dar sunt foarte curioasă să aflu cine răspunde la telefon. Aș vrea să știu ce ai găsit.

— Mulțumesc. E incredibil!

Din casă se aude un zgomot de sticlă spartă, urmat de hohote puternice de râs. Sofia îi aruncă o privire fiului ei.

— Cred că taică-tău spune iar bancuri porcoase. Ar trebui să mă întorc înăuntru înainte să mă pună într-o situație jenantă.

Se ridică.

— Dar, spune-mi, de ce te interesează toate astea?

— Mallory a găsit niște desene în cabană. Ascunse sub parchet. Ți-am mai spus.

Sofia râde.

— *Mijo*⁸, la patru ani erai un mincinos nepriceput, iar acum e și mai rău. De dimineață mi-ai spus că Mallory a găsit desenele în dulap.

⁸ „Fiule“, în lb. spaniolă, în original (n. red.).

— Sub parchetul de sub dulap, insistă Adrian.

Sofia îmi aruncă o privire care spune „Îți vine să crezi?“.

— Dacă nu vreți să-mi ziceți, bine. Dar vă sugerez amândurora să fiți atenți. Dacă începeți să vă băgați nasul în secrete de familie, cineva s-ar putea să vă muște.

Sunt tentată să o sun imediat pe Dolores, dar e târziu, aproape zece seara, iar Adrian sugerează că o să obțin rezultate mai bune de dimineață.

— Probabil doarme acum.

Știu că are dreptate, dar sunt nerăbdătoare. Am nevoie de informații, și cât mai repede. Îi povestesc despre ultima confruntare cu părinții lui Teddy.

— Le-am arătat desenele Anyei. Le-am explicat cum au ajuns în cabana mea. Dar nu m-au crezut, Adrian. Bineînțeles că nu m-au crezut! Sună aiurea. Știu că sună aiurea. Caroline s-a purtat ca și cum *eu* am făcut desenele, de parcă am inventat întreaga poveste ca să primesc atenție.

— O să le dovedim noi că spui adevărul. Dar mai întâi ar trebui să intrăm să luăm niște *churros*².

² Un desert pe bază de aluat prăjit, cu formă alungită, presărat cu zahăr și, deseori, scorțișoară (n. red.).

— De ce?

— Pentru că sunt formidabili și o să te facă să uiți de toate problemele tale. Crede-mă.

Revenim în casă și constatăm că petrecerea a luat avânt. În boxe răsună muzica, toată lumea s-a mutat în living, iar Ignacio pare mai *achispado* ca oricând. Face o demonstrație de paso doble, un dans la care pretinde că se pricepea în tinerețe, și, surprinzător, Sofia îi este parteneră de dans, rotindu-și fustele și urmându-l. Invitații aplaudă și ovaționează, iar Adrian clatină din cap, jenat și

exasperat.

— Asta se întâmplă de fiecare dată când avem musafiri, zice el. Tata se dă în stambă.

Ia două doze de apă carbogazoasă din frigider. Apoi umple o farfurie cu *churros*, îi stropește cu sos de ciocolată și mă scoate în curte pentru un tur al grădinii. Spune că tatăl lui a lucrat la ea timp de treizeci de ani și că e Versailles-ul lui personal.

— Ce-i un Versailles?

— Palatul? Din Franța?

Pare surprins că nu am auzit de el, dar ce pot să zic? Oamenii din South Philly nu petrec prea mult timp discutând despre regii Franței. Totuși, nu vreau să par proastă, așa că apelez iar la minciună.

— A, *Versailles*, zic râzând. Nu te-am auzit bine.

Ne plimbăm pe alei și Adrian îmi prezintă toate secretele grădinii. Perechea de cardinali care cuibăresc în vișin. Un mic alcov intim pentru rugăciune cu un altar dedicat Fecioarei Maria. Și o bancă de lemn pe malul lacului, lângă cascadă. Ne oprim și împărțim o parte din *churros* cu peștii. Sunt probabil șapte sau opt, bolborosind cu gura căscată la suprafața apei.

— E un loc cu adevărat deosebit.

Adrian ridică din umeri.

— Aș fi mai fericit cu o piscină. Așa cum au soții Maxwell.

— Ba nu, e mai bine așa. Ești norocos.

Îi simt mâna pe talie, iar când mă întorc, mă sărută. Buzele lui au gust dulce, de ciocolată și scorțișoară și aș vrea să-l trag mai aproape, aș vrea să-l mai sărut. Dar mai întâi trebuie să-i spun adevărul.

Îi pun mâna pe piept.

— Stai.

Se oprește.

Se uită în ochii mei, așteptând.

Dar îmi pare rău, nu știu cum să-i spun. Întreaga scenă e de-a dreptul desăvârșită. Beculețele care clipesc ușor, cascada care sună ca o muzică, mirosul copleșitor al florilor – un moment perfect, pe care nu mă pot îndura să-l

distrug.

Categoric am trecut de punctul în care mai puteam da înapoi. A fost destul de rău că l-am mințit pe Adrian. Dar acum i-am mințit și pe părinții lui, ba chiar și pe prietenii acestora. Când vor afla cu toții adevărul, în niciun caz nu mă vor accepta. Relația mea cu Adrian nu are nicio șansă. Suntem ca unul dintre baloanele de săpun suflate de Teddy – magic, plutitor, mai ușor decât aerul, dar condamnat să explodeze.

Își dă seama că ceva nu e în regulă și se retrage.

— Îmi pare rău. Cred că am interpretat greșit momentul. Dar dacă vorbesc destul de mult și destul de repede ne putem preface că nu s-a întâmplat nimic, bine?

Se ridică în picioare, părând intimidat.

— Avem o masă de ping-pong în garaj. Ai chef să jucăm?

Îl apuc de mână și îl trag înapoi pe bancă. De data asta îl sărut eu. Îi pun mâna pe inimă și mă sprijin de el, ca să nu poată interpreta greșit ce-mi doresc.

— Nu, îi spun. Nu vreau să plec de aici.

Dar în cele din urmă plec.

Petrecerea se sparge pe la zece și jumătate. De pe banca noastră ascunsă sub umbrele grădinii auzim portierele trântindu-se, motoarele pornind și musafirii ieșind cu mașinile de pe marea alee circulară.

Eu și Adrian rămânem în grădină până după miezul nopții. În cele din urmă, toate luminile din casă se sting și probabil părinții lui merg la culcare, așa că decid că ar fi mai bine s-o iau din loc.

Adrian se oferă să mă conducă acasă. Îi spun că nu e nevoie, e la o distanță de câteva străzi, dar el insistă.

— Aici nu e South Philly, Mallory. Străzile din Spring Brook devin destul de periculoase pe timpul nopții.

— Am un pistol cu electroșocuri la breloc.

— N-are cum să-i facă față unei mame bete la volanul unei dube. M-aș simți mult mai bine dacă te-aș conduce eu acasă.

Cartierul e tăcut. Străzile sunt pustii, casele întunecoase. Imediat ce ieșim din grădină am senzația că s-a rupt o vrajă. Când casa familiei Maxwell îmi apare

în raza vizuală, îmi amintesc de toate vechile mele probleme, îmi amintesc cine sunt în realitate. Și din nou simt impulsul de a fi onestă. Însă nu pot să-mi adun curajul să-i spun totul – nu în seara asta, nu încă. Dar vreau să-i spun măcar un lucru adevărat.

— N-am mai avut iubit de ceva timp.

El ridică din umeri.

— Eu nu am avut *niciodată* un iubit.

— Spuneam doar că nu ar trebui să grăbim lucrurile. Până nu ne cunoaștem mai bine. Hai s-o luăm încet.

— Ce faci mâine-seară?

— Vorbesc serios, Adrian. S-ar putea să afli niște lucruri care n-o să-ți placă despre mine.

Îmi ia mâna și mi-o strânge.

— Vreau să aflu totul despre tine. Vreau să mă specializez în Mallory Quinn și să studiez cât de mult pot.

Habar n-ai tu, îmi zic în sinea mea. Chiar n-ai nici cea mai mică idee.

Mă întreabă dacă am mâncat vreodată la Bridget Foy's, restaurantul lui preferat din toată Philadelphia. Îi spun că n-am mai călcat în Philly de șase săptămâni și nu mă grăbesc să mă întorc.

— Atunci, ce zici de Princeton? Orașul, nu universitatea. Au un local bun cu tapas. Ți plac tapas? Să rezerv o masă?

Între timp am traversat curtea, oprindu-ne în fața cabanei. Bineînțeles că accept, îi spun că o să fiu gata pe la cinci și jumătate.

Apoi ne sărutăm din nou, închid ochii și mi-e ușor să mă prefac că ne aflăm tot în grădinile castelului, că eu sunt Mallory Quinn, superstar al atletismului, cu un viitor promițător și fără nicio grijă pe lume. Mă sprijin de peretele cabanei. Adrian are o mână în părul meu, cealaltă îmi urcă pe picior, alunecând pe sub rochie, și eu nu știu cum o să-i spun adevărul, chiar nu știu.

— Hai s-o luăm încet, îi zic. Acum trebuie să te duci acasă.

Își ia mâna de pe corpul meu, face un pas în spate și trage aer în piept.

— Mă întorc mâine.

— Cinci și jumătate, îi repet.

— Ne vedem atunci. Noapte bună, Mallory.

Rămân pe verandă și îl urmăresc străbătând curtea, dispărând în întunericul nopții, și știu că trebuie să-i spun adevărul. Hotărâsc că o să-i mărturisesc totul mâine, la cina din Princeton. Chiar dacă o să se supere, n-o să mă poată lăsa acolo, o să fie obligat să mă aducă înapoi acasă. Și între timp poate îl conving să-mi acorde o a doua șansă.

Apoi descui ușa cabanei, aprind lumina și îl descopăr pe Ted Maxwell întins în patul meu.

18

Se ridică, ferindu-și ochii de lumină.

— Dumnezeuule, Caroline, poți s-o stingi?

Vocea îi e cu o octavă mai joasă decât în mod normal, îngroșată de somn.

Nu mă clintesc din ușă.

— Eu sunt Mallory.

Se uită printre degete și pare surprins că e în cabana mea, în patul meu, sub pătura mea.

— O, Doamne! La dracu'! Îmi pare rău.

Își coboară picioarele din pat, se ridică și imediat își pierde echilibrul. Se prinde de perete ca să se sprijine și așteaptă să nu se mai învârtă camera. E atât de beat, încât nu pare să observe că nu poartă pantaloni, că stă ghemuit lângă perete îmbrăcat cu un tricou polo și boxeri scurți, negri. Niște pantaloni gri zac aruncați la picioarele patului, ca și când i-ar fi dezbrăcat înainte să se culce.

— Nu e ceea ce pare, spune el.

Stă cu picioarele depărtate și mâinile lipite pe perete. Ai zice e percheziționat de poliție

— S-o chem pe Caroline?

— Nu! Doamne, nu, zice el, întorcându-se către mine. Nu vreau decât... O, Doamne, nu!

Se uită din nou la perete și își regăsește echilibrul.

— Poți să-mi aduci niște apă?

Intru în cabană și închid ușa. Mă duc la chiuvetă și umplu unul dintre paharele de plastic pe care le folosește Teddy. Are desene cu urși polari și pinguini. I-l

duc lui Ted și îi simt mirosul de băutură; duhnește a scotch și a transpirație. Bea din pahar, vărsând cea mai mare parte pe gât și pe piept. I-l umplu din nou și de data asta reușește să ducă apa în gură. Dar stă în continuare ancorat de perete, ca și cum n-ar fi încă pregătit să înfrunte gravitația.

— Ted, mai bine rămâi aici. Mă duc eu în casă. Pot dormi pe canapea.

— Nu, nu, nu. Trebuie să mă întorc.

— Chiar cred că ar trebui s-o chem pe Caroline.

— Mă simt mai bine acum. M-a ajutat apa. Uite.

Se îndreaptă și face un pas spre mine. Apoi întinde brațele, fluturându-le disperat după ajutor. Îl apuc de mână și îl conduc la picioarele patului. Se prăbușește pe saltea, fără să-mi dea drumul la mână până când nu mă așez lângă el.

— Încă cinci minute, promite. O să fie mai bine.

— Mai vrei apă?

— Nu, nu vreau să vomit.

— Vrei un Paracetamol?

Am nevoie de o scuză ca să mă ridic și să plec de lângă el, așa că mă duc în baie și mă întorc cu trei aspirine pentru copii. Le pun în palma asudată a lui Ted și el le ronțăie supus.

— M-am certat cu Caroline. Aveam nevoie de spațiu, de puțin timp ca să-mi limpezesc gândurile, și am văzut că e lumina stinsă la tine. M-am gândit că-ți petreci seara în oraș. Nu intenționez să adorm.

— Înțeleg, îi spun, chiar dacă de fapt nu înțeleg, nu știu de ce s-a urcat în patul meu.

— Sigur că înțelegi. Ești o persoană empatică. De asta ești o mamă atât de minunată.

— Încă nu sunt mamă.

— *Ai fi* o mamă minunată. Ești bună, grijulie, pui copilul pe primul loc. Nu-i chiar atât de complicat. Porți rochia lui Caroline?

Ochii lui se plimbă pe trupul meu și eu mă mut după blatul din bucătărie, recunoscătoare că pot pune o barieră între noi.

— Mi-a dat niște haine luna trecută.

— Care nu-i mai trebuie. Secondhand. Meriți ceva mai bun, Mallory.

Mai mormăie ceva din care eu înțeleg doar finalul:

— Ești blocată în gaura asta și afară este o lume imensă.

— Îmi place aici. Îmi place Spring Brook.

— Pentru că nu ai fost în altă parte. Dacă ai fi călătorit, dacă ai fi fost pe Insula Whidbey, ai fi înțeles.

— Unde e asta?

Începe să-mi explice că face parte din lanțul de insule din Nord-Vestul Pacificului.

— Am petrecut o vară acolo când eram la facultate. A fost cea mai frumoasă vară din viața mea. Am lucrat la o fermă. Îmi petreceam toată ziua la soare, iar noaptea stăteam și beam vin pe plajă. Fără televizor, fără ecrane. Doar oameni de treabă, natură și cele mai frumoase peisaje pe care le-am văzut vreodată. Atunci observă pantalonii. Pare să priceapă că sunt ai lui, că ar trebui să-i poarte. Îi scutură, îi coboară spre tălpi și îi scapă imediat pe jos. Îmi dau seama că va trebui să-l ajut. Îngenunchez în fața lui, ținând pantalonii astfel încât să-i poată îmbrăca – mai întâi un picior, apoi celălalt. Îi ridică peste șolduri, apoi se uită în ochii mei.

— Îți jur, Mallory, dacă ai vedea Puget Sound ai uita de Spring Brook în cinci minute. Ți-ai da seama că Spring Brook e o groapă cu rahat, o capcană. Nu mai ascult nimic din ce spune. Când trăiești în South Philly întâlnești o mulțime de bețivi și înveți că cea mai mare parte a bolboroselilor lor nu au logică. Nimic din toate astea nu înseamnă ceva.

— Spring Brook e un loc frumos. Și tu ai o viață minunată aici. O familie grozavă, o soție frumoasă.

— Ea doarme în camera de oaspeți. Nici măcar nu vrea să mă atingă.

Ted mormăie și se uită în jos la pantalonii lui, așa că mi-e ușor să mă prefac că nu am auzit ce-a zis.

— Ai o casă frumoasă, continui.

— Ea a cumpărat-o. Nu eu. E ultimul loc de pe pământ în care aș alege să trăiesc.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl lui Caroline era foarte bogat. Ne-am fi permis să trăim oriunde. În Manhattan, San Francisco, oriunde. Dar ea a vrut Spring Brook, așa că iată-ne în Spring Brook.

Vorbește ca și cum evenimentele i-ar fi scăpat de sub control.

— Nu mă înțelege greșit, Mallory. E un om bun. Are o inimă mare. Și ar face orice pentru Teddy. Dar nu e viața pe care am vrut-o eu, nu mi-am dat acordul pentru așa ceva.

— Să-ți mai dau apă?

Clatină din cap, ca și cum mi-ar fi scăpat esențialul.

— Nu-ți cer să ai grijă de mine. Spun că *eu* ar trebui să am grijă *de tine*.

— Înțeleg. Și o să mă gândesc la asta. Dar acum ar trebui să mergi acasă. Probabil Caroline e îngrijorată.

Ted e din ce în ce mai puțin coerent – spune ceva despre lacul Seneca și ținutul podgoriilor și despre a fugi de toate. Reușește să stea în picioare fără ajutorul meu, apoi își ridică pantalonii și se încheie la nasturi.

— Ar trebui să le dăm foc.

— Măine, spun. O să le dăm foc mâine.

— Dar nu în cabană, spune el, apoi arată spre detectorul de fum de pe perete. Instalația electrică e veche și are tubulatura foarte delicată. Foarte fragilă. Să n-o repara singură. Cere-mi mie ajutorul.

Deschid ușa cabanei și Ted se împleticește afară pe verandă. Reușește cumva să coboare cele trei trepte fără să se împiedice, apoi dispare în întuneric, îndreptându-se spre casa mare.

— Noapte bună, strig după el.

— O să vedem, răspunde.

Închid ușa cabanei și o încui. Observ un șervețel mototolit pe noptieră. Îl apuc cu un prosop de hârtie și îl îndes în coșul de gunoi. Când dau la o parte pătura și cearșafurile găsesc trei dintre sutienele mele încurcate în așternuturi. Nu știu cum au ajuns în pat și nici nu vreau să știu. Măine o să pun totul la spălat și o să încerc să uit ce s-a întâmplat.

Pentru că nu am alte așternuturi, sunt nevoită să întind prosoapele de baie pe pat și să mă întind pe ele. Nu e așa de incomod pe cât pare. Nu trebuie decât să

închid ochii și îmi imaginez că sunt din nou în frumoasa grădină a castelului, cu cascada blândă și arcadele cu flori parfumate. Nimic nu-mi poate strica această noapte – nici cearta cu Caroline din cauza ședinței de spiritism, și cu siguranță nici faptul că l-am găsit pe Ted în cabana mea. Înainte să adorm, îl rog pe Dumnezeu să mă ierte pentru că l-am mințit pe Adrian. Îl rog să mă ajute să găsesc cuvintele potrivite ca să-i spun adevărul. Mă rog ca Adrian să poată vedea dincolo de lucrurile oribile pe care le-am făcut, să mă vadă așa cum sunt acum, nu dezastrul care a fost cândva viața mea.

19

Adoua zi de dimineață mă duc în casa cea mare și îi găsesc pe Caroline și pe Ted îmbrăcați să meargă la serviciu, stând la masa pentru micul-dejun.

Caroline bea ceai și Ted soarbe dintr-o cafea neagră, uitându-se unul la altul într-o tăcere împietrită. Îmi dau seama că mă așteptau pe mine.

— Poți să te așezi lângă noi, te rog? întreabă Caroline. Ted are ceva de spus. Ted arată ca naiba. Categoric e mahmur. Omul ar trebui să fie în pat. Sau în genunchi în baie, aplecat deasupra toaletei.

— Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea de seara trecută. A fost complet inacceptabil și...

— Ted, e-n regulă. Am și uitat.

Caroline clatină din cap.

— Nu, Mallory, n-o să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să conștientizăm pe de-a-ntregul ce s-a petrecut azi-noapte.

Ted dă din cap și continuă supus, ca și cum ar recita o declarație publică învățată pe dinafară.

— Acțiunile mele au fost pline de aroganță și lipsite de respect. Mi-e rușine de purtarea mea și o să caut să înțeleg de ce am ales să abuzez de privilegiile mele.

— Accept scuzele, le spun. Nu trebuie să mai spuneți nimic. M-aș simți mai bine dacă am trece peste asta, OK?

Ted se uită la Caroline și ea ridică din umeri. Bine.

— Mulțumesc pentru înțelegere, Mallory. Promit să nu se mai întâmple.

Se ridică, își ia servieta și iese clătinându-se pe hol. După câteva clipe aud ușa trântindu-se și zgomotul mașinii pe alee.

— Se teme că o să ne dai în judecată, explică Caroline. Poți, te rog, să-mi spui ce s-a întâmplat? Cu cuvintele tale?

— Caroline, serios, nu s-a întâmplat nimic. Aseară am fost la Adrian. Părinții lui au dat o petrecere. Am ajuns acasă după miezul nopții, iar Ted era în cabană. Era beat. A spus că v-ați certat și că avusese nevoie de un loc liniștit în care să se calmeze.

— Eu am crezut că e jos. Că doarme pe canapea.

— Imediat ce am ajuns acasă a spus că îi pare rău și a plecat. Asta e tot.

— Ți-a povestit despre cearta noastră?

— Nu, a spus doar că ești un om bun. Cu inimă bună. A spus că ai face orice pentru familia voastră.

— Și?

— Și atât. Nu avea prea multă logică. A vorbit despre o insulă. Unde și-a petrecut o vară când era la facultate.

— Muncind în soare și dormind sub stele, comentează Caroline și îmi dau seama că îl parodiază pe soțul ei, bătându-și cu blândețe joc de el. Vorbește despre insula Whidbey de fiecare dată când se îmbată.

— Nu m-a deranjat. I-am dat niște apă și aspirină pentru copii, i-am deschis ușa și el a plecat. Atât.

Ea mă privește cu atenție, de parcă ar căuta indicii.

— Mi-e jenă să-ți pun următoarea întrebare, dar din moment ce, teoretic, ești angajata mea, consider că trebuie s-o fac. A încercat ceva?

— Nu. În niciun caz.

Aș putea menționa că și-a dat jos pantalonii, că a scotocit prin sertarul meu cu lenjerie și a făcut Dumnezeu știe ce în patul meu înainte să ajung acasă. Dar ce rost ar avea? Biata Caroline pare și așa nenorocită, iar Ted și-a cerut scuze. Nu văd de ce aș aduce asta în discuție. Cu siguranță n-o să-mi dau demisia din cauza asta.

— Caroline, îți jur, nu a pus mâna pe mine. Nici măcar nu m-a atins.

Oftează prelung.

— Ted împlinește cincizeci și trei de ani vara asta. Sunt convinsă că ai auzit de criza vârstei mijlocii a bărbaților. Încep să pună la îndoială toate alegerile pe

care le-au făcut. În plus, afacerea lui nu merge bine. Asta îi afectează orgoliul. Spera să angajeze oameni noi la toamnă, dar acum pare puțin probabil.

— Cât de mare e firma?

Se uită ciudat la mine.

— I-ar plăcea să aibă în jur de patruzeci de angajați, dar acum e doar el. Este o afacere pe cont propriu.

Doar Ted? Impresia mea era că lucrează într-un zgârie-nori din centrul orașului, plin de secretare, calculatoare moderne și ferestre mari de sticlă cu vedere către Rittenhouse Square.

— Mi-a spus că lucrează cu Cracker Barrel. Și cu Yankee Candle. Care sunt companii mari.

— Colaborează cu ei, explică ea. Merge la diferite companii și se oferă să le administreze website-urile. Să le gestioneze comerțul online. Dar e greu să prinzi asemenea clienți mari când ești de unul singur.

— A pomenit de niște colegi. Niște tipi pe nume Mike și Ed. Spunea că iau prânzul împreună.

— Așa e, lucrează toți în același WeWork. Un birou comun în care oamenii închiriază lunar un spațiu. Pentru că Ted trebuie să aibă o adresă în oraș. O mare parte din afacerea lui se bazează pe a face o impresie bună. Pe a părea mai important decât e de fapt. A fost foarte stresat vara asta, iar noaptea trecută cred că ai văzut primele crăpături în imaginea pe care și-a construit-o.

Vocea i se frânge și îmi dau seama că e îngrijorată nu doar pentru Ted, ci și pentru căsnicia lor, pentru întreaga familie. Și, sincer, nu știu ce să-i spun. Sunt ușurată când aud pașii lui Teddy pe scări. Caroline se îndreaptă și își tamponează ochii cu un șervețel.

Teddy intră în bucătărie cu un iPad. Își trece degetul pe suprafața lui și ecranul răspunde cu o explozie puternică, zgomotoasă.

— Bună, Ursuleț! Ce-ai acolo?

Nu ridică ochii din ecran.

— Mi l-a dat mami aseară. Era al lui tati, dar acum e al meu.

Ia un pahar de plastic și îl umple cu apă de la robinet. Fără vreun alt cuvânt sau explicație, se duce cu paharul și iPad-ul în camera de zi.

— Teddy ia o pauză de desenat, mă lămurește Caroline. Cu toată confuzia creată, credem că are nevoie de interese noi. Iar magazinul de aplicații are o mulțime de programe educative. Jocuri matematice, fonetice, chiar și limbi străine.

Traversează bucătăria și deschide un dulap de deasupra frigiderului, la care Teddy nu poate ajunge.

— I-am adunat toate creioanele și cariocile și le-am pus aici. Teddy e așa de încântat de noul iPad, încât nu cred că a observat.

Știu că prima regulă a unei bone este să nu pună la îndoială părerile mamei, dar nu pot să-mi înăbuș sentimentul că greșește. Lui Teddy îi plăcea cu adevărat să deseneze și mi se pare greșit să-l privăm de asta. Mai rău, cred că e din cauza mea, fiindcă nu mi-am ținut gura în legătură cu Annie Barrett.

Caroline îmi observă dezaprobarea.

— E un experiment. Doar pentru câteva zile. S-ar putea să ne ajute să înțelegem ce se întâmplă.

Închide ușa dulapului, ca și cum problema ar fi rezolvată.

— Acum povestește-mi despre petrecerea de la Adrian. Te-ai distrat?

— Da, a fost fain.

Și se pare că sunt bucuroasă să schimb subiectul, fiindcă de când m-am ridicat din pat mă gândesc la întâlnirea noastră de la cină.

— Ieșim în seara asta. El vrea să mergem în Princeton. La un restaurant cu tapas.

— Oo, locurile alea sunt atât de romantice!

— Vine să mă ia la cinci și jumătate.

— Atunci o să încerc să ajung acasă devreme. Să-ți dau timp să te pregătești. Apoi se uită la ceas: La naiba, trebuie să plec. Mă bucur pentru tine, Mallory! O să te distrezi bine în seara asta!

După ce Caroline pleacă, îl găsesc pe Teddy în camera de zi, fascinat de un joc cu Angry Birds. Se folosește de deget ca să întindă și să tragă cu o praștie uriașă; lansează păsări viu colorate într-un șir de clădiri din lemn și oțel ocupate de porci. La fiecare nou atac se aude un amestec de scârțâituri, explozii, lovituri, bubuituri și fluierături. Mă așez în fața lui și lovesc din palme.

— Așadar, ce facem în dimineața asta? O plimbare prin Pădurea Fermecată?
Sau ne jucăm de-a cofetarii?

Ridică din umeri, mișcându-și degetele cu furie.

— Nu-mi pasă.

Una dintre păsări își ratează ținta și Teddy se încruntă, frustrat de rezultat. Se ghemuiește deasupra ecranului, de parcă ar încerca să dispară înăuntrul lui.

— Haide, Teddy. Lasă jocul.

— N-am terminat.

— Mami a zis că e pentru Timpul de Liniște. Nu vrea să te joci toată dimineața.

Se întoarce cu spatele la mine, acoperind tableta cu corpul.

— Încă un un nivel.

— Cât durează un nivel?

Se dovedește că un nivel îi ia încă jumătate de oră. După ce termină, Teddy mă roagă să-i încarc iPad-ul, ca să aibă suficientă baterie pentru mai târziu.

Ne petrecem dimineața colindând prin Pădurea Fermecată. Încerc să inventez noi aventuri pentru Prințul Teddy și Prințesa Mallory, dar Teddy nu vrea să vorbească decât despre strategiile din Angry Birds. Păsările galbene sunt cele mai bune pentru atacarea structurilor din lemn. Păsările negre pot distruge pereți de beton. Păsările albe accelerează după ce-și aruncă ouăle-bombă. Nu e chiar o conversație; el recită o serie de fapte și informații, ca și cum ar încerca să-și organizeze regulile în minte.

Observ o sclipire argintie într-un pat de frunze și îngenunchez să privesc cu atenție. E o bucată dintr-o săgeată; capătul cu pene lipsește, nu a mai rămas decât tija de aluminiu și un vârf de formă piramidală.

— E o rachetă magică, îi spun lui Teddy. Se folosește la uciderea goblinilor.

— Grozav, zice Teddy. Și pasărea verde este o pasăre-bumerang. Când atacă face de două ori mai multe pagube. Îmi place să o lansez pe ea prima.

Îi sugerez să ne cățărăm pe Vrejul Uriăș și să adăugăm săgeata arsenalului nostru. Teddy e de acord, dar e interesat doar pe jumătate. Parcă și-ar ocupa timpul, așteptând să se termine dimineața ca să se întoarcă în casă.

Mă ofer să-i prepar orice își dorește la prânz, dar Teddy spune că nu-i pasă, așa

că fac brânză pe grătar. În timp ce își înfulecă sendvișul îi reamintesc că nu e obligatoriu să se joace pe iPad în Timpul de Liniște. Îi sugerez că ar fi plăcut să se joace cu piesele LEGO, să construiască ceva folosind cuburile sau animalele de fermă. Se uită la mine de parcă aş încerca să-l înșel, să-l păcălesc să renunțe la un privilegiu pe care l-a câștigat cinstit.

— Mulțumesc, dar o să mă joc cu jocul meu.

Își ia tableta în dormitor și după câteva minute urc după el și îmi lipesc urechea de ușa lui. Nu se aud cuvinte șoptite, jumătăți de conversație. Doar râsetele ocazionale ale lui Teddy, sunetul praștiei întinse, țipete de păsări și clădiri prăbușindu-se. El pare năuc de încântare, dar ceva din fericirea lui mă întristează. Brusc, ca și cum s-ar fi apăsător un buton, simt că s-a pierdut ceva magic.

Cobor, îmi iau telefonul și sun la numărul de la comunitatea Rest Heaven. Îi spun recepționerei că doresc să vorbesc cu una dintre rezidente, Dolores Jean Campbell. Telefonul sună de câteva ori înainte să se audă un mesaj vocal prestabilit.

— Ăă, bună ziua, mă numesc Mallory Quinn. Nu ne cunoaștem, dar cred că m-ați putea ajuta.

Îmi dau seama că habar n-am cum să explic întrebarea pe care vreau s-o pun, că nu m-am gândit ce-o să zică înainte de a suna, dar acum e prea târziu și trebuie să dau înainte.

— Mă întreb dacă nu cumva mama dumneavoastră se numea Annie Barrett. Din Spring Brook, New Jersey. Dacă da, aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Mă puteți suna înapoi?

Îi las numărul și închei convorbirea, simțind că am dat deja de-o fundătură. Sunt convinsă că nu o să mai aud nimic de ea.

Spăl vasele rămase după prânz, apoi trec prin bucătărie cu un burete, curățând blaturile și încercând să mă fac utilă. Simt mai puternic ca oricând că slujba mea e în pericol. Parcă fiecare zi aduce noi motive pentru care Caroline să mă înlocuiască. Așa că mă ocup cu sarcini din afara fișei postului meu. Dau cu mătura și cu mopul, curăț interiorul cuptorului cu microunde. Deschid prăjitorul de pâine și golesc tăvița de firimituri. Mă bag sub chiuvetă și

reumplu dispenserele de săpun lichid, apoi mă urc pe un scaun și șterg praful de pe ventilatorul din tavan.

Toată munca asta mă face să mă simt mai bine, dar nu sunt sigură ca va fi observată de Caroline. Decid că am nevoie de un proiect mai mare și mai ambițios, ceva ce nu are cum să rateze. Intru în camera de zi, mă întind pe canapea și mă gândesc la diverse variante, și atunci îmi vine ideea perfectă: o să merg cu Teddy la supermarket, cumpărăm o grămadă de mâncare și pregătim o cină surpriză pentru părinții lui. O să pun totul la încălzit în cuptor ca să fie gata imediat ce ajung ei acasă. O să pun și masa, ca ei să nu trebuiască să facă nimic. Doar să intre în casă, să se așeze în fața unei mâncări delicioase și să fie recunoscători că fac parte din familia lor.

Dar înainte să-mi pot pune ideea în practică, înainte să mă ridic pentru a începe lista de cumpărături, adorm.

Nu sunt sigură cum se întâmplă. Nu sunt mai obosită ca de obicei. Voiam doar să-mi odihnesc o clipă ochii. Dar nici nu-mi dau seama că am adormit când încep să visez un loc din copilăria mea, un parc de distracții particular, micuț numit Storybook Land. A fost construit în anii 1950 ca omagiu adus tuturor basmelor clasice și cântecelelor pentru copii ale Mamei Gâscă. Copiii se urcau pe un vrej de fasole gigantic, îi vizitau pe cei trei purceluși sau făceau cu mâna printr-o fereastră Bătrânei care locuia într-un pantof, o păpușă animată scârțâitoare cu privire fixă.

În visul meu, mă plimb cu Teddy pe lângă carusel, iar el e teribil de încântat, mă roagă să-i țin toate creioanele, ca să se ducă să se dea în călușei. Golește cutia în mâinile mele, sunt mai multe decât pot ține, așa că îmi cad în jurul picioarelor. Mă străduiesc să le înghesui în buzunare, pentru că nu le pot duce altfel. Până să le adun pe toate, Teddy a dispărut. L-am pierdut în mulțime.

Visul meu se transformă în coșmar.

Încep să alerg prin parc, îmbrâncind alți părinți, strigându-l pe Teddy și căutând peste tot. Storybook Land e plin de copii de cinci ani și, din spate, toți arată la fel, oricare ar putea fi Teddy. Nu-l găsesc pe nicăieri. Trag de mânecă niște părinți și-i implor să mă ajute, vă rog, vă rog ajutați-mă, iar ei sunt oripilați. „Dar asta este responsabilitatea *ta*“, îmi spun ei. „De ce te-am ajuta

noi?”

N-am altă variantă decât să-i sun pe soții Maxwell. Nu vreau să le spun ce s-a întâmplat, dar este o urgență. Scot telefonul și apelez numărul lui Caroline, când, deodată, îl văd! E în cealaltă parte a parcului, stând pe treptele colibei Scufiței Roșii. Îmi croiesc drum cu coatele printre oameni, încercând să mă mișc cât pot de repede. Dar când ajung acolo, nu mai e Teddy. E sora mea, Beth! Poartă un tricou galben, blugi decolorați și adidași Vans în carouri alb cu negru.

Alerg s-o îmbrățișez și o ridic în brațe. Nu-mi vine să cred că e acolo, că trăiește! O strâng tare în brațe și ea începe să râdă, iar razele soarelui se reflectă în aparatul ei dentar.

„Am crezut că ești moartă! Am crezut că te-am omorât!”

„Nu fi fraieră”, zice ea, iar visul meu este atât de realist, încât îi pot simți mirosul. Miroase a cocos și ananas, ca spuma de baie piña colada pe care ea și prietenele ei o cumpărau din Lush, magazinul cu prețuri exagerate de la mallul King of Prussia.

Îmi explică că accidentul a fost doar o mare neînțelegere și că în tot acest timp eu m-am învinovățit degeaba.

„Sigur ești bine?”

„Da, Mal, pentru a o mia oară îți spun că sunt bine. Acum ne putem plimba cu Balonul?”

„Da, Beth, da! Orice! Orice vrei tu!”

Apoi Teddy se întoarce și mă trage de braț, scuturându-mă ușor ca să mă trezească. Deschid ochii și îmi dau seama că sunt întinsă pe canapeaua din camera de zi, iar Teddy îmi întinde iPadul.

— Iar s-a descărcat.

Sunt convinsă că se înșală. Abia i l-am încărcat la prânz și bateria era la 100%. Însă când mă ridic îmi dau seama că în cameră este mult mai întuneric; soarele nu mai intră prin ferestrele orientate spre nord. Ceasul de pe poliță arată ora 5:17, dar nu poate fi adevărat, e imposibil.

Mă uit la telefonul meu și mi se confirmă că de fapt e 5:23.

Am dormit patru ore.

Iar părinții lui pot ajunge acasă în orice clipă.

— Teddy, ce s-a întâmplat? De ce nu m-ai trezit?

— Am ajuns la nivelul 30, spune el mândru. Am deblocat încă opt carduri noi cu pene!

Am mâinile murdare. Degetele și palmele mele au pete negre, ca și cum aș fi săpat în grădină. În poala mea e un ciot de creion, iar pe podea sunt împrăștiate și mai multe creioane și carioci, toate ustensilele artistice pe care Caroline le-a ascuns în bucătărie.

Teddy se uită de jur împrejurul camerei, făcând ochii mari.

— Mami o să fie foarte supărată.

Îi urmăresc privirea și văd că pereții sunt acoperiți cu desene – multe, multe desene, dese, detaliate, de la podea până la tavan.

— Teddy, de ce ai făcut asta?

— Eu? *Eu* nu am făcut nimic!

Bineînțeles că nu a făcut-o el. N-ar fi putut! Nu e suficient de înalt! Nu el are pete de cărbune și grafit peste tot pe mâini. Traversez camera să privesc mai de aproape. Sunt desenele Anyei, fără îndoială. Sunt peste tot pe pereți, desenate în porțiunile albe dintre ferestre, termostate și întrerupătoare.

— Mallory? Te simți bine?

Mă trage de tricou, dar eu nu mă simt bine.

Categoric *nu* mă simt bine.

— Teddy, ascultă-mă. Trebuie să reparăm asta înainte să ajungă acasă mami și tati. Ai vreo gumă în camera ta? Din acelea mari, roz, din cauciuc?

Se uită la creioanele și cariocile de pe podea.

— Asta e tot ce am. Dar n-ar mai trebui să le folosesc. Nu înainte să ne lămurim care-i treaba.

Oricum e prea târziu. Aud o mașină intrând pe alee. Mă uit afară și îi văd nu numai pe Ted și pe Caroline, ci și pe Adrian. Își parchează camioneta în fața casei. În acest moment eu ar trebui să îmbrac una dintre rochiile de vară primite de la Caroline și să mă pregătesc pentru marea întâlnire din Princeton.

— Mergi sus, Teddy.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să fi aici.

— De ce?

— Mergi sus, te rog. Te rog.

Pe măsuta de cafea este un cablu USB și i-l întind.

— Du-te și încarcă-ți iPad-ul în camera ta.

— OK, super.

Teddy ia tableta și cablul, apoi iese alergând din camera de zi, de parcă ar fugi de ceva. Piciorușele îi tropăie pe scări.

Apoi se aude ușa de la intrare deschizându-se, foșnetul ușor al ușii peste dalele din hol. O aud pe Caroline vorbind cu Adrian, poftindu-l în casă.

— Unde mergeți la masă?

— La un restaurant foarte bun cu *tapas*, zice el. Fac niște *patatas bravas* de milioane.

— Mmm, ce e aia? întreabă Ted.

— Domnule Maxwell, sunt cei mai buni cartofi prăjiți pe care i-ați mâncat vreodată, vă garantez.

Știu că trebuie să le ies în întâmpinare și să îi pregătesc cumva pentru ce-am făcut. Intru în bucătărie; Caroline îl întreabă pe Adrian dacă vrea să bea ceva. Dulapul de deasupra frigiderului e în continuare larg deschis, cu conținutul răvășit, dar Caroline încă nu a observat.

Iar Adrian arată atât de bine, încât aproape că îmi taie răsuflarea. Pare că tocmai a ieșit de sub duș. Are părul puțin umed și e îmbrăcat frumos, cu blugi închiși la culoare și o cămașă cu nasturi, de un alb imaculat. Nu mă vede nimeni intrând în bucătărie decât când îmi anunț prezența.

— S-a întâmplat ceva.

Caroline se holbează la mine.

— Mallory?

— Ce ai pe mâini? întreabă Ted.

Adrian vine în grabă lângă mine.

— Te simți bine?

Știu că el este singura mea speranță.

El e singurul care *ar putea* să mă creadă.

— O să sune aiurea, dar jur că spun adevărul. După ce Teddy a urcat în camera lui pentru Timpul de Liniște, eu am început să mă simt obosită. M-am întins pe canapea să mă odihnesc. Am zis să închid ochii pentru câteva minute. Apoi, cumva, nu știu cum, corpul mi-a fost posedat de spiritul Anyei.

Caroline mă privește cu ochii mari.

— Poftim?

— Știu. Știu că pare o nebunie. Dar în timp ce dormeam m-a făcut să iau toate creioanele și cariocile, povestesc eu mai departe, arătând spre dulăpiorul gol de deasupra frigiderului. Și pentru că ați luat toată hârtia, ea m-a făcut să desenez pe pereți. Nu a putut intra în corpul lui Teddy, așa că s-a folosit de mine.

Adrian îmi înconjoară talia cu brațul.

— Hei, e în regulă. Acum ești în siguranță. O să lămurim ce s-a întâmplat.

Caroline trece pe lângă mine, năvălește în camera de zi și noi o urmărim. Trage aer în piept, fixând desenele cu privirea, nevenindu-i să creadă.

— Unde e Teddy?

— În camera lui. E bine.

Caroline se uită la soțul ei. Ted urcă la etaj.

Încerc să-i povestesc lui Caroline cum s-a desfășurat după-amiaza.

— S-a dus în camera lui la ora unu. Pentru Timpul de Liniște. L-am lăsat să ia iPad-ul, așa cum ai spus. Nu a coborât decât acum zece minute. Exact când ați ajuns voi acasă.

— După patru ore? întreabă ea.

Îi arăt lui Adrian mâna mea dreaptă, acoperită toată cu grafit, cărbune și bășici.

— Eu sunt stângace, la fel ca Teddy. Nu puteam face asta singură. Sunt la fel ca desenele din cabana mea.

— Da, exact! Stilul e identic!

Își scoate telefonul și se plimbă de jur împrejurul camerei, fotografiind diferite scene.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să le comparăm cu celelalte desene. Să vedem dacă se potrivesc în serie.

— Ba nu, zice Caroline. Primul lucru pe care îl facem este un examen toxicologic. Chiar acum. Altfel chem poliția.

Adrian se holbează la ea.

— Examen toxicologic?

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat singură cu fiul nostru. Nu-mi vine să cred că am avut încredere în tine! Unde dracului mi-a fost capul?

— Nu iau droguri, îi spun.

Încerc să vorbesc calm, de parcă am putea avea conversația asta fără să fim auzite. Ca și cum Adrian nu ar fi acolo, ascultând.

— Îți jur, Caroline, sunt curată.

— Atunci n-o să ai o problemă cu testul. Când ai început să lucrezi aici, ai fost de acord să te testăm aleatoriu în fiecare săptămână. Te-ai oferit voluntar. În zile pe care le alegem noi.

Mă apucă de încheietura mâinii, să vadă dacă am semne pe braț.

— Probabil că ar fi trebuit s-o facem mult mai devreme.

Ted se întoarce de la etaj și, cu o singură privire, o asigură pe Caroline că Teddy e în regulă. Între timp, Adrian încearcă s-o convingă pe Caroline că a înțeles totul greșit.

— Doamnă Maxwell, nu știu despre ce vorbiți, dar Mallory nu ia droguri.

Chiar credeți că ar avea bursă de atletism dacă ar lua heroină? Penn State ar da-o afară într-o secundă din echipă.

În cameră se lasă o tăcere stânjenitoare și îmi dau seama că mi se dă ocazia să mă explic. Simt că mi se umplu ochii de lacrimi, pentru că nu așa îmi imaginasem că se va întâmpla.

— OK, stai puțin, îi spun. Adevărul e că nu am fost complet sinceră cu tine.

Adrian încă are brațul în jurul meu, dar strânsoarea lui slăbește.

— Ce înseamnă asta?

— Aveam de gând să-ți spun adevărul în seara asta.

— Despre ce vorbești?

Și tot nu pot s-o fac.

Tot nu știu de unde să încep.

— Mallory nu e studentă la Penn State, explică Ted. Și-a petrecut ultimele optsprezece luni la reabilitare. Într-un azil. Folosea sedative și heroină.

— Pe lângă alte droguri pe care nici nu și le mai amintește, adaugă Caroline. Creierul are nevoie de timp ca să se vindece, Mallory.

Acum Adrian nu mă mai atinge deloc. Doar eu atârî de trupul lui ca un monstru trist și patetic, ca un parazit. Mă îndepărtează, ca să mă privească în ochi.

— E adevărat? întreabă el.

— Nu iau droguri. Îți jur, Adrian. Marțea viitoare se împlinesc douăzeci de luni de când sunt curată.

El face un pas înapoi, ca și când l-aș fi lovit. Caroline îi pune blând o mână pe umăr.

— Probabil e dificil pentru tine să auzi asta. Noi am presupus că Mallory a fost cinstită în legătură cu trecutul ei. Că ți-a spus adevărul.

— Nu, deloc.

— Adrian, lucrez cu mulți dependenți la Spitalul Veteranilor. Sunt oameni buni și scopul nostru principal este să-i reintegrăm în societate. Dar uneori n-o facem în momentul potrivit. Uneori le dăm drumul înainte ca ei să fie pregătiți.

Ridic ochii la Caroline, furioasă.

— NU asta se întâmplă aici! Nu iau droguri. Și, la naiba, nu sunt pictoriță! Îți jur, Caroline. Ceva nu e în regulă cu casa asta. Fantoma lui Annie Barrett îl bântuie pe fiul tău, iar acum mă bântuie și pe mine. Țsta este mesajul ei, continui, arătând de jur împrejurul camerei, spre pereți. E povestea ei! Știu că probabil arăt ca o nebună și vorbesc ca o nebună, pentru că Adrian mă privește uluit. De parcă m-ar vedea pentru prima oară.

— Dar restul e adevărat? întreabă. Ai locuit într-un azil? Ai folosit *heroină*? Mi-e prea rușine să răspund, dar poate citi adevărul pe fața mea. Adrian iese din cameră, iar eu vreau să-l urmez, dar Caroline îmi blochează calea.

— Lasă-l să plece, Mallory. Nu complica și mai mult lucrurile pentru el. Mă uit pe fereastră și îl văd pe Adrian traversând aleea pietruită, iar fața lui e contorsionată de durere. La mijlocul drumului grăbește pasul, ca și cum abia așteaptă să fie cât mai departe de mine. Urcă în camioneta neagră și se îndepărtează de bordură.

Când întorc ochii spre Caroline, văd că are în mână un pahar de plastic.

— Hai. Să terminăm cu asta.

Mă conduce în toaleta de serviciu. Intru și vreau să închid ușa, dar ea mă oprește, clătinând din cap. Ca și când și-ar face griji că o să manipulez cumva proba, de parcă aș umbla cu fiole de urină curată după mine, pentru orice eventualitate. Caroline are amabilitatea să-și ferească privirea când îmi dau pantalonii jos și mă așez pe toaletă. Fiind testată de sute de ori, am antrenament în colectarea de probe. Umplu paharul de o sută de mililitri fără să vărs o picătură. Îl așez pe marginea chiuvetei, apoi îmi ridic pantalonii și mă spăl pe mâini. Apa care se scurge e neagră și lasă în urmă reziduuri nisipoase. Folosesc săpunul ca să îmi curăț degetele și palmele, dar grafitul se lipește de piele ca cerneala, ca niște pete care nu vor ieși vreodată.

— Te aștept în camera de zi, spune Caroline. Nu începem până nu vii și tu. După ce termin să mă spăl pe mâini observ un inel gri de murdărie pe albul chiuvetei. Încă un lucru pentru care să mă simt vinovată. Încerc să-l curăț cu niște hârtie igienică, apoi îmi șterg mâinile de pantaloni.

Când ajung în cameră, Ted și Caroline stau pe canapea și proba mea e pe măsuța de cafea, pe un șervețel de hârtie. Caroline îmi arată un card încă învelit în celofan, ca să demonstreze că nu a umblat la el. Apoi îl desface, arată cele cinci fâșii de test și le cufundă în pahar.

— Uite, înțeleg de ce faceți asta, dar nu va ieși pozitiv. Vă jur. Sunt curată de douăzeci de luni.

— Iar noi vrem să te credem, spune Caroline, apoi se uită la desenele de pe pereți. Dar trebuie să înțelegem ce s-a petrecut azi aici.

— V-am spus deja ce s-a întâmplat. Anya mi-a acaparat corpul. M-a folosit ca pe o marionetă. Nu eu am făcut desenele astea! Sunt ale ei!

— Dacă vrem să vorbim despre asta, trebuie să ne păstrăm calmul. Nu se poate

să țipăm unii la alții.

Trag aer în piept.

— Da. Așa e.

— Înainte să vii să lucrezi aici, am discutat îndelung cu Russell despre trecutul tău. El ne-a povestit despre necazurile tale – amintiri false, pierderi de memorie...

— În cazul ăsta e diferit. Nu mai am problemele alea.

— Știi că acum câteva zile Teddy și-a pierdut cutia cu creioane. A venit plângând la mine. Era necăjit că nu le găsea nicăieri. Și la puțin timp după aceea, desenele au început să apară ca prin minune în cabana ta. Nu ți se pare o coincidență extraordinară?

Mă uit la pahar. A trecut abia un minut. E prea devreme pentru rezultate.

— Caroline, eu abia dacă pot să trag o linie dreaptă. Am făcut un curs de desen în liceu. Am terminat cu nota șapte. N-aveam cum să fac eu desenele alea. Nu sunt așa de bună.

— Pacienții mei spun mereu același lucru: „N-aș putea să desenez nici dacă ar fi o chestiune de viață și de moarte!” Apoi încearcă terapia prin artă și rezultatele sunt extraordinare. Desenează imagini incredibile ca să își depășească traumele. Ca să proceseze adevăruri pe care nu sunt pregătiți să le înfrunte.

— Nu despre asta e vorba.

— Uită-te la femeia din desene. E tânără, înaltă. Are o constituție athletică. Ba chiar *aleargă*, Mallory. Ți aduce aminte de cineva?

Îmi dau seama încotro se îndreaptă, dar greșește.

— Nu e un autoportret.

— E o reprezentare simbolică. O metaforă vizuală. Tu ți-ai pierdut sora mai mică. Ești supărată, panicată, disperată s-o aduci înapoi, dar e prea târziu. Ea a căzut într-o vale a morții.

Se plimbă prin cameră, atrăgându-mi atenția când la un desen, când la altul.

— Și atunci vine un înger să o ajute – nu e o metaforă prea subtilă, nu? Îngerul o conduce pe Beth spre lumină și tu nu îi poți opri. Beth a traversat granița și nu se mai întoarce niciodată. Știi asta, Mallory. E chiar acolo, pe perete. Nu e

povestea Anyei. E povestea *ta*. E povestea lui *Beth*.

Scutur din cap. Nu vreau s-o bag pe Beth în chestia asta. Nici măcar nu vreau s-o aud pe Caroline rostindu-i numele.

— Știm ce s-a întâmplat, continuă Caroline. Russell ne-a spus povestea și e îngrozitor, Mallory. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a petrecut. Știi că simți multă vinovăție, multă suferință. Dar dacă nu accepți aceste sentimente, dacă le îngropi tot mai adânc... E la fel ca la aburii sub presiune, Mallory, spune ea, gesticulând spre desenele mele. Caută crăpături și găsesc o cale să evadeze.

— Dar celelalte imagini? Femeia strangulată?

— Un concept abstract exprimat literal, spune Caroline. Poate durerea sau dependența. Presiunea pe care o pun drogurile pe corpul tău.

— Și femeia târâtă prin pădure?

— Poate cineva care te-a salvat dintr-o primejdie? Un sponsor sau un mentor? Russell, de exemplu?

— Atunci de ce mă îngroapă?

— Nu te îngroapă, Mallory. Te *eliberează*. Te scoate de sub un munte de heroină și te aduce înapoi în societate. Și acum uită-te la tine!

Caroline întoarce cardul, ca să pot vedea rezultatele. Toate cele cinci fâșii – indicatorii pentru THC, opiacee, cocaină, amfetamine și metamfetamină – afișează rezultate negative.

— Curată de douăzeci de luni, spune Ted. Ia te uită!

— Suntem mândri de tine. Dar este evident că mai ai mult de lucru, nu-i așa? Iar eu nu știu ce să spun.

Sunt de acord că există niște paralele năucitoare între desenele Anyei și propriul meu trecut.

Da, m-am luptat cu amintiri false, goluri de memorie și toate celelalte urmări psihologice ale dependenței de droguri.

Dar mai am douăsprezece desene în cabană, care duhnesc a moarte, și o singură persoană poate fi responsabilă pentru crearea lor.

— Anya le-a desenat. Nu eu.

— Anya e un prieten imaginar. Teddy știe că e inventată. Înțelege că ea nu există cu adevărat.

— Teddy e speriat și confuz și repetă ceea ce îl învățați voi. Știu că ați fost la școli de elită și credeți că înțelegeți complet lumea. Dar vă înșelați în privința acestor desene, vă înșelați în privința casei și vă înșelați în privința lui Teddy. Se întâmplă ceva foarte dubios chiar sub nasul vostru, iar voi trăiți în negare!

Deja am început să țip, nu mă pot abține, dar Ted și Caroline sunt de neclintit. Îmi dau seama că nu mă mai ascultă, sunt gata să treacă mai departe.

— Cred că trebuie să acceptăm că nu ne putem pune de acord, îmi spune Caroline. Poate că e o fantomă sau poate e doar sentimentul de vinovăție. Nu contează, Mallory. Ideea este că l-ai lăsat pe fiul nostru nesupravegheat timp de patru ore, iar eu nu mai am încredere să-l las în grija ta.

Ted e de acord că „e nevoie de o schimbare” și Caroline adaugă că e bine să privim momentul de față ca pe un punct de cotitură, o oportunitate de a îmbunătăți lucrurile pentru toată lumea.

Vorbesc amândoi în termeni atât de pozitivi, sunt atât de înțelegători și de încurajatori, încât îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că sunt concediată.

20

Sunt în cabană de zece minute când sună telefonul.

E Russell. Mă apelează dintr-un mic motel de pe Route 66, de undeva, în deșert, între Las Vegas și Marele Canion. Legătura e proastă, se aud fâșâieli și trosnituri.

— Quinn! Ce s-a întâmplat?

— Cred că mi-am pierdut slujba.

— Nu, *sigur* ți-ai pierdut slujba! Caroline mi-a trimis poze cu tâmpenia aia de proiect artistic. Ce dracu' se întâmplă acolo?

— E ceva în casa asta, Russell. Un fel de prezență. Întâi s-a folosit de Teddy, iar acum a venit după mine.

— O prezență?

Russell este mai tot timpul un izvor nesecat de energie și entuziasm, dar, dintr-odată, glasul lui sună obosit și puțin dezamăgit.

— Vrei să spui că e o fantomă?

— Nu iau droguri. Caroline m-a testat.

— Știu.

— Mai e ceva. E...

Suntem întrerupți de un fâsâit static și pentru o clipă mă tem că l-am pierdut. Apoi vocea lui revine.

— Ar trebui să te duci la o întâlnire. Ce oră e acolo? Șase jumătate? Vineri seara? Încearcă la Holy Redeemer. Ei încep la șapte, cred.

— Nu am nevoie să merg la o întâlnire.

— Poți suna vreun prieten? Pe cineva care să stea cu tine? Nu vreau să fii singură noaptea asta.

Bănuiesc că din tăcerea mea deduce că nu există nimeni aici care să mă ajute.

— Bun, uite ce e. Vin acasă.

— Nu!

— E-n regulă. Oricum nu-mi place aici. Vremea e groaznică. Trebuie să alerg în interior, pe bandă, pentru că dacă ieși afară zece minute, căldura îți oprește inima.

Îmi spune că o să-i ia două, trei zile ca să ajungă la mine. În acest moment se află pe drumul spre Marele Canion, așa că va trebui să se întoarcă cu mașina în Las Vegas ca să ia un avion.

— Așadar, poate ajung duminică, dar cu siguranță o să fiu acolo luni. Trebuie să reziști până luni, bine? Eu și Doreen o să venim să te luăm. Poți să stai câteva săptămâni la mine, să te vadă un doctor. Să punem la cale un plan B.

— Mulțumesc, Russell.

Las telefonul să cadă pe podea și închid ochii. Știu că ar trebui să mă ridic din pat, să merg la o întâlnire sau cel puțin să mă silesc să mănânc ceva. Dar afară a început să plouă, una din acele furtuni de vară iscate de nicăieri. Vântul scutură acoperișul și apa curge în cascade pe ferestre. Sunt blocată în cabană și mi-aș dori să existe o persoană pe care s-o pot suna. Mi-e groază de weekendul lung care urmează, de așteptarea interminabilă în singurătate până când ajunge Russell să mă ia. Singurii mei prieteni sunt la Safe Harbor, dar îmi e prea rușine să le spun ce am pățit.

Bineînțeles, mai sunt și prietenii pe care-i aveam *înainte* de Safe Harbor. Le-am șters numele și numerele de telefon din agendă, dar nu ar fi greu să dau de ei. Philadelphia e la o jumătate de oră de mers cu trenul de la Spring Brook. Dacă

aș ajunge pe Kensington Avenue știu că aș recunoaște o mulțime de fețe, vechi prieteni fericiți să mă vadă, gata să mă întâmpine la întoarcerea acasă. Am o mie două sute de dolari în cont. Pot să-i scot și să plec, și nimeni de aici nu-mi va simți vreodată lipsa.

Cu excepția lui Teddy.

Lui Teddy *i-ar fi* dor de mine, asta o știu.

Nu-l pot părăsi fără să-mi iau rămas-bun.

Trebuie să mai rămân aici suficient timp cât să-i pot explica ce se întâmplă, să înțeleagă că nimic nu este din vina lui.

Așa că stau în căbănuța mea perfectă, cel mai plăcut loc în care am locuit vreodată, o aducere aminte frumos mobilată a ceea ce tocmai am pierdut.

Plouă întruna și bâzâitul din creierul meu este mai puternic ca oricând, ca și cum capul mi-ar fi plin de țânțari. Îmi apăs o pernă pe față și țin, dar nimic nu poate acoperi zgomotul.

Dorm zece, douăsprezece, paisprezece ore. De fiecare dată când mă trezesc îmi amintesc ce s-a întâmplat, apoi mă îngrop sub pătură până adorm din nou.

Sâmbătă dimineața la ora zece mă ridic și mă târăsc la duș. Cred că mă face să mă simt un pic mai bine. Apoi ies afară și pe verandă găsesc o hârtie fixată sub o piatră.

O, Dumnezeuule, îmi zic în sinea mea. Chiar o iau razna.

Dar nu e decât un bilet de la Caroline.

Dragă Mallory,

Eu și Ted îl ducem pe Teddy la mare. I-am spus că tu o să te muți și, bineînțeles, a fost supărat. Sperăm că o zi de plajă și plimbări pe faleză o să-i ia gândul de la toate. Vom fi plecați până târziu, așa că ai curtea și piscina doar pentru tine.

Încă ceva: Russell a sunat dimineață cu un update. A găsit bilet la un zbor de noapte pentru mâine și o să ajungă aici luni dimineața între orele 10 și 11.

Noi ne-am dori să-ți petreci după-amiaza de mâine sărbătorind timpul petrecut cu familia noastră – cu înot, cină, desert etc. Începând cu ora 15, dacă e bine și pentru tine. Te rog, sună-ne dacă ai nevoie de ceva sau vrei să vorbim. Sunt aici să-ți ofer sprijin pe perioada tranziției.

Cu drag, Caroline

Mă duc la casa cea mare după un suc de portocale, dar când încerc să introduc codul, nu funcționează. Evident. Poate că Ted și Caroline au încredere să-mi lase curtea pe mână, dar în niciun caz nu m-ar lăsa să intru iar în casă, după ce le-am desenat pereții.

Știu că ar trebui să mă duc să alerg. Știu că m-aș simți mai bine dacă aș ieși și aș parcurge câțiva kilometri. Dar îmi este prea rușine să părăsesc curtea, prea rușine să-mi arăt fața în cartier. Îmi imaginez că veștile despre înșelătoria mea s-au răspândit rapid și acum toată lumea din Spring Brook îmi cunoaște secretul. Mă întorc în cabana mea, îmi pun cereale în castron și apoi îmi amintesc că nu mai am lapte. Le mănânc goale, cu degetele. Mă întind în pat cu tableta și intru pe Hallmark Channel, căutând filme, dar dintr-odată toate mi se par false, oribile și urâte – pline de promisiuni mincinoase și finaluri fericite fără rost.

După zece minute în care m-am uitat la ceva intitulat *A Shoe Addict's Christmas* aud pași pe verandă și o bătaie ușoară în ușă. Îmi închipui că e Mitzi, care-a venit să-și ceară scuze pentru comportamentul ei. Strig „Sunt ocupată” și dau mai tare volumul tabletei.

Fața lui Adrian apare la fereastră.

— Trebuie să vorbim.

Sar din pat și deschid ușa.

— Da, chiar trebuie, pentru că...

— Nu aici, zice. Am camioneta afară. Hai să facem o plimbare.

Nu spune unde mergem, dar imediat ce intrăm pe banda către drumul 295 îmi dau seama. Ne alăturăm traficului rapid, facem legătura cu 76 West și traversăm podul Walt Whitman, avântându-ne pe deasupra șantierelor navale și a porturilor de pe fluviul Delaware. Mergem în South Philadelphia. Adrian mă duce acasă.

— Nu trebuie să faci asta. Întoarce mașina.

— Aproape am ajuns, zice el. Încă cinci minute.

E prea devreme pentru fotbal și probabil Phils nu joacă în oraș, pentru că autostrada e liberă, nu e trafic. Adrian iese pe Oregon Avenue. Se uită mereu la

GPS, dar de aici eu l-aș putea dirija și legată la ochi. Cunoscut fiecare drum, semn rutier și semafor. Toate prăvăliile sunt încă aici: restaurantele de fast-food, localurile, supermarketurile asiatice, magazinele de telefoane mobile și barul de striptease care le-a recrutat pe două dintre colegele mele imediat după liceu. Nimeni n-o să poată confunda vreodată fostul meu cartier cu Spring Brook. Străzile sunt pline de gropi; pe trotuare sunt împrăștiate sticle sparte și oase de pui. Dar multe case au pereți noi și arată mai bine decât îmi aminteam, ca și cum oamenii ar face eforturi să păstreze totul frumos.

Adrian oprește la intersecția dintre Eighth și Shunk. Presupun că mi-a găsit adresa online, pentru că ne aflăm exact în fața clădirii scunde și îndesate pe care o numeam cândva acasă. Cărămizile au fost curățate, obloanele au un strat nou de vopsea, iar acolo unde era „curtea” noastră din spate cu pietriș alb, acum crește iarbă verde strălucitoare. Lângă ușa principală e un bărbat pe o scară; poartă mănuși de lucru și scoate frunzele moarte din jgheaburi.

Adrian parchează și aprinde avariile. Nu mi-am mai văzut niciun vecin de pe vremea liceului și mi-e teamă c-o să fiu remarcată. Casele sunt înghesuie una în alta și mi-e ușor să-mi imaginez oameni deschizând ușile și ieșind afară să caște gura la mine.

— Te rog, mergi mai departe.

— Aici ai crescut tu?

— Știi deja că da.

— Cine e bărbatul de pe scară?

— Nu știu. Pleacă, OK?

Bărbatul se întoarce să se uite la noi. E de vârstă mijlocie, are chelie, nu e prea înalt și poartă un tricou cu Eagles.

— Aveți nevoie de ceva?

Nu l-am mai văzut înainte. Probabil mama a angajat un meșter. Și mai probabil e că a vândut casa și s-a mutat, iar omul ăsta este noul proprietar. Fac un gest în semn de scuze, și mă întorc spre Adrian.

— Dacă nu plecăm acum, eu cobor din camion și merg pe jos până în Spring Brook.

El bagă în viteză și pornim când semaforul se face verde. Îl direcționez prin

trafic către Parcul FDR, locul preferat din South Philly pentru picnicuri, zile de naștere și fotografii de nuntă. Toată lumea îl numește „Lacurile“, pentru că e presărat cu iazuri și lagune. Cel mai mare este Meadow Lake; găsim o bancă cu vedere spre apă. Departe, la orizont, profilate pe cerul gri, se văd arcurile ridicate ale autostrăzii interstatale 95, cu șase benzi pentru mașinile care se îndreaptă spre și dinspre aeroport. Mult timp nu spunem nimic, pentru că niciunul dintre noi nu știe de unde să înceapă.

— N-am mințit în legătură cu bursa, îi spun. În clasa a zecea am alergat cinci kilometri în cincisprezece minute și douăzeci și trei de secunde. Am fost a șasea cea mai rapidă fată din Pennsylvania. Poți să cauți pe Google.

— Am căutat deja, Mallory. În prima zi când ne-am întâlnit am fugit acasă și am cercetat fiecare Mallory Quinn din Philadelphia. Ți-am găsit toate clasamentele din liceu. Suficient cât să facă povestea ta credibilă, spune el, apoi râde. Însă nu era nimic pe Twitter, nimic pe rețelele de socializare. M-am gândit, ce tare e – aura asta de mister. Fetele de la Rutgers sunt pe Instagram zi de zi, oră de oră, pun poze mișto și vânează complimente. Dar tu erai altfel. Am crezut că ai încredere în tine. Nu mi-am imaginat niciodată că ai ascunde ceva.

— Am fost în general cinstită.

— *În general?* Ce înseamnă asta?

— Am mințit doar în legătură cu trecutul meu. Nimic altceva. Nu despre desenele de la Anya. Și categoric nu despre sentimentele mele față de tine. Aveam de gând să-ți spun adevărul seara trecută, la cină, ți-o jur.

Nu spune nimic. Doar se uită spre lac. În apropiere, niște puști se joacă cu o dronă; pare un OZN miniatural cu opt elice, rotindu-se furios, și de fiecare dată când trece pe lângă noi bâzâie ca un roi de albine. Îmi dau seama că Adrian așteaptă ca eu să continui, că îmi oferă șansa să mărturisesc totul. Inspir adânc.

— Așadar...

21

Toate problemele mele au început cu o fractură a osului sacru, o mică crăpătură în osul triunghiular de la baza coloanei vertebrale. Era septembrie, în

ultimul meu an de liceu, și mi s-au recomandat opt săptămâni de odihnă – chiar la începutul sezonului de cros. Erau vești proaste, dar nu dezastruoase. Rana era una obișnuită la alergătoarele tinere, ușor de tratat și nu influența cu nimic oferta celor de la Penn State. Doctorii mi-au prescris OxyContin pentru dureri – câte o tabletă de 40 de miligrame de două ori pe zi. Toată lumea spunea că voi fi bine pentru cursele de iarnă din noiembrie.

Încă mai participam la toate antrenamentele, căram echipamentul și notam punctajele, dar era greu să-mi privesc colegile de pe margine, când știam că ar trebui să alerg alături de ele. Pe lângă asta, pentru că aveam mai mult timp liber, mama se aștepta să fac mai multă treabă prin casă. Să gătesc, să fac curat, să merg la cumpărături și să am grijă de sora mea.

Mama ne-a crescut singură. Era scundă, supraponderală, fuma un pachet de țigări pe zi, chiar dacă lucra la Mercy Hospital ca economist, deci cunoștea toate riscurile. Eu și Beth ne țineam de capul ei să se lase, îi ascundeam pachetele de Newport sub canapea și în alte locuri în care n-ar fi căutat. Așa că pur și simplu ieșea și își cumpăra altele. Spunea că asta e metoda ei de a face față, că avea nevoie de ele ca s-o distragă. Ne amintea mereu că noi nu avem bunici, mătuși sau unchi și categoric nu se întâlneau un al doilea soț, așa că noi trei trebuia să ne sprijinim una pe alta. Acesta a fost marele refren al copilăriei noastre: să ne sprijinim una pe alta.

Trei, patru săptămâni pe an cei de la spital o chemau pe mama pentru „ore suplimentare surpriză obligatorii”, ca să sape printre facturile pe baza cărora existau dispute și pe care nu le înțelegea nimeni. Într-o vineri după-amiază, mama a primit un astfel de apel și ne-a anunțat că va trebui să se ducă la serviciu a doua zi. Apoi mi-a spus că va trebui să-mi duc sora la Storybook Land.

— Eu? De ce eu?

— Pentru că i-am promis că o duc.

— Du-o duminică. Ești liberă duminică.

— Pentru că Beth vrea s-o ia și pe Chenguang, iar Chenguang nu poate merge decât sâmbăta.

Chenguang era cea mai bună prietenă a surorii mele, o ciudată cu păr roz care

își desena mustăți de pisică pe obraz. Ea și Beth făceau parte dintr-un club de anime.

— E concurs mâine! În Valley Forge. Nu mă întorc până la trei.

— Nu te duce, a spus mama. Tu nu alergi. Echipa nu are nevoie de tine.

Am încercat să-i explic că prezența mea reprezenta un uriaș sprijin psihologic pentru colegele mele de echipă, dar nu m-a crezut.

— Le duci pe Beth și pe Chenguang.

— Sunt prea mari pentru Storybook Land! E un parc pentru copii!

— Se duc în mod ironic.

Mama a deschis ușa din spate, a aprins o țigară și a suflat fumul prin plasă.

— Sunt *conștiente* că sunt prea mari, de asta și vor să meargă.

A ridicat din umeri, ca și cum ar fi fost un lucru perfect rațional, pe care îl face toată lumea.

A doua zi de dimineață – sâmbătă, 7 octombrie –, Chenguang a venit la noi acasă îmbrăcată într-un tricou galben cu un unicorn alb sclipitor și blugi uzați. Mânca dintr-o pungă jeleuri acre în formă de spaghetti și mi-a oferit și mie. Am scuturat din cap și am zis că mai degrabă mor. Beth a coborât și am văzut că purta același tricou cu unicorn și blugi identici. Se pare că își planificaseră dinainte să se îmbrace la fel, totul făcea parte din aventura noastră dubioasă. Am insistat să plecăm de acasă la ora 9 fix. Planul era să fiu pe autostradă în timp ce colegele mele alergau, apoi să sun ca să aflu rezultatele imediat ce ajungeam la Storybook Land. Însă Chenguang avea o mușcătură de păianjen care o tot mânca și a trebuit să ne oprim la un Walgreens ca să cumpărăm Benadryl. Asta ne-a întârziat o jumătate de oră și n-am putut traversa podul Walt Whitman decât la nouă și jumătate, așa că am intrat pe Atlantic City Expressway abia la 9:45. Erau trei benzi pline de mașini care mergeau spre plaja din Jersey cu o sută treizeci la oră. Am coborât geamul și am dat tare radioul pe Q102, ca să nu fiu nevoită să le aud pe Beth și Chenguang chicotind în spate. Pălăvrăgeau nonstop, se întrerupeau mereu și vorbeau una peste alta. Telefonul meu era pe consola dintre scaunele din față. Îl pusesem la încărcat în mufa pentru brichetă. Peste muzică am auzit ciripitul unui mesaj – apoi încă unul și încă unul. Știam că cel mai probabil era prietena mea Lacey,

care nu-mi trimitea niciodată un singur SMS când îi era mai simplu să trimită cinci. În fața mea, banda era liberă. Am coborât ochii la telefon și la mesajele care se derulau pe ecran:

LA NAIBA

DUMNEZEULE MARE

!!!!

n-o să-ți vină să crezi cine-a ieșit pe locul 3

Ceasul de pe bord arăta 9:58. Mi-am dat seama că se încheiase cursa fetelor și Lacey îmi trimitea conștiincioasă rezultatele. M-am uitat din nou la drum, apoi am ridicat telefonul cu o mână, am introdus parola și am tastat cu grijă:

Spune-mi

Pe laterala ecranului clipeau trei puncte, semnalând că Lacey tasta răspunsul. Îmi amintesc că la radio Ed Sheeran cânta despre castelul de pe deal. Și îmi amintesc că m-am uitat în oglinda retrovizoare. În spatele meu era un SUV și tipul stătea lipit de bara mea, așa că, fără să gândesc, am accelerat ca să las spațiu între noi. În oglindă le-am văzut pe Beth și Chenguang împărțind un singur fir de jeleu în forma de spaghetti. Mâncau de la capetele opuse, ca în *Doamna și Vagabondul*. Chicoteau ca nebunele și îmi aduc aminte că m-am gândit: *Ce naiba le-a apucat? Țsta e comportament normal de adolescente?* Apoi telefonul mi-a pulsat în palmă; promisem răspunsul lui Lacey.

Deodată, s-a făcut miercuri și m-am trezit într-un spital din Vineland, New Jersey. Piciorul stâng era fracturat, aveam trei coaste crăpate și corpul meu era legat la vreo șase monitoare și mașinării. Mama stătea lângă patul meu, strângând în mână un caiet cu spirală. Am încercat să mă ridic, dar nu am putut. Eram foarte confuză. Ea a început să spună lucruri care nu aveau niciun sens. Pe șosea era o bicicletă. O familie avea în spatele SUV-ului echipament de vacanță, apoi o bicicletă s-a desprins și toate mașinile au cotit ca s-o evite. Am rostit, „Unde e Beth?” și fața ei s-a prăbușit. Atunci am știut.

Șoferul din fața mea își rupsesse clavicula. Toți cei din SUV-ul din spate suferiseră răni minore. Chenguang scăpase din accident fără nicio zgârietură. Sora mea era singura victimă, dar doctorii au spus că eu am fost la un pas de moarte. Toată lumea s-a grăbit să mă liniștească, spunându-mi că nu a fost vina

mea, că n-am făcut nimic greșit. Toți au acuzat familia cu bicicleta. Câțiva polițiști au venit să mă vadă la spital, dar nu s-a desfășurat vreo anchetă oficială. La un moment dat, în timpul rostogolirii, mobilul meu a zburat pe fereastră. Fie a fost zdrobit în accident, fie a dispărut printre florile înalte, violete, care creșteau pe marginea autostrăzii. N-am aflat niciodată cine a ieșit pe locul trei.

După două săptămâni am ieșit din spital cu o rețetă nouă pentru OxyContin, pe care să le iau „când simt durere“, dar eu simțeam durere continuu, în fiecare zi, din clipa în care mă trezeam, până în clipa când mă prăbușeam în pat. Pastilele o mai domoleau puțin și eu îi imploram pe medici să-mi prelungească rețeta – doar cât să trec de Halloween, de Ziua Recunoștinței, de Crăciun –, dar până în februarie puteam să merg bine și nu mi-au mai dat o rețetă nouă. Durerea era mai puternică decât orice cunoscusem eu. Asta nu înțeleg oamenii despre OxyContin – sau, cel puțin, nu înțelegeau prea bine pe atunci. După câteva luni, medicamentul îmi transformase complet creierul, deturnându-mi din ce în ce mai mulți receptori ai durerii, iar acum aveam nevoie de OxyContin doar ca să exist. Nu puteam dormi sau mânca, nu mă puteam concentra la ore. Și nimeni nu m-a avertizat ce urmează să se întâmple. Nimeni nu mi-a spus că mă așteaptă o luptă.

Atunci am început să apelez la colegii mei, să-i rog să cotrobăie prin băi, prin dormitoarele părinților. E de-a dreptul șocant câți oameni au în casă OxyContin. Iar când aceste surse au secat, am avut un prieten care avea un prieten care cunoștea pe cineva. Să cumpăr Oxy de la un dealer a fost ușor de acceptat. La urma urmei, erau aceleași pastile pe care mi le recomandaseră doctorii. Cumpăram medicamente, nu droguri. Însă prețul era scandalos de mare și într-o lună mi-am terminat toate economiile. Am petrecut trei zile mizerabile cu transpirații reci și greață, înainte ca unul dintre noii mei prieteni căutători de pastile să-mi prezinte o variantă mai ieftină și mai practică.

„Heroină“ este un cuvânt mare și înspăimântător, dar e ca Oxy la un preț mult mai mic. Trebuie doar să treci peste repulsia provocată de ace. Din fericire, pe YouTube existau o mulțime de filmulețe care să mă ajute, tutoriale (chipurile pentru diabetici) care arătau cum să găsești o venă și cum să tragi pistonul la

momentul potrivit, ca să fi sigur că ai ajuns în fluxul sanguin. Odată ce m-am prins cum se face, totul a mers din rău în oribil.

Abia am terminat liceul, datorită profesorilor îngăduitori care mă compătimeau. Însă antrenorii au înțeles ce se întâmplă și Penn State și-a retras oferta. Au dat vina pe accidentul de mașină și pe rănilor mele; au susținut că niciun fel de terapie nu mă va readuce în formă până toamna viitoare, iar eu nu-mi amintesc să fi fost dezamăgită. Nici măcar nu-mi amintesc să fi primit vestea. Când a aflat mama, eu deja îmi petreceam nopțile în Northern Liberties, prăbușită pe canapeaua noului meu prieten, Isaac, care, întâmplător, avea treizeci și opt de ani.

După liceu a urmat o perioadă lungă în care am trăit în primul rând pentru a lua droguri și pentru a face rost de bani pentru alte droguri, orice fel de droguri. Dacă nu se găsea Oxy sau heroină, experimentam orice din meniu. Mama a cheltuit mulți bani și a irosit mult timp încercând să mă ajute, dar eu eram tânără și frumoasă, iar ea era bătrână, falită și grasă; nu avea nicio șansă. Într-o zi a urcat în autobuzul numărul 17 și a făcut atac de cord; aproape a murit până s-o ducă ambulanța la spital. Iar eu am aflat abia șase luni mai târziu, când ajunsesem la reabilitare și am încercat s-o sun să-i dau veștile bune. Ea a presupus că voiam bani și a închis.

Am mai sunat-o de câteva ori, dar nu mi-a răspuns, așa că am i-am lăsat mesaje vocale lungi și întortocheate în care mărturiseam că accidentul s-a produs din cauza mea și îmi ceream iertare pentru tot. Pe atunci locuiam deja la Safe Harbor și eram complet curată, dar bineînțeles că ea nu mă credea. Nici *eu* nu m-aș fi crezut, în locul ei. În cele din urmă, la telefon a răspuns un bărbat. A spus că îl cheamă Tony și că e prieten cu mama, iar ea nu mai vrea să audă de mine. Data următoare când am sunat, numărul era nealocat.

Nu am mai vorbit cu mama de doi ani. N-am idee ce s-a întâmplat cu ea. Însă știu că am multe, foarte multe motive pentru a fi recunoscătoare. Sunt recunoscătoare că nu am luat HIV sau hepatită. Că nu am fost violată. Îi sunt recunoscătoare șoferiței de Uber care m-a readus în simțiri cu Narcan după ce am leșinat pe bancheta din spate a Prius-ului ei. Îi sunt recunoscătoare judecătorului care m-a trimis la reabilitare, nu la închisoare. Și sunt

recunoscătoare că l-am întâlnit pe Russell, că a fost de acord să mă sponsorizeze și m-a motivat să încep din nou să alerg. N-aș fi ajuns niciodată atât de departe fără ajutorul lui.

Adrian nu îmi întrerupe povestea cu întrebări. Mă lasă să vorbesc, să tot vorbesc până ajung la punctul cel mai important.

— O să mă simt întotdeauna vinovată pentru ce s-a întâmplat. Toată lumea a dat vina pe șoferul cu bicicleta. Dar dacă eu aș fi fost atentă...

— N-ai de unde să știi, Mallory. Poate ai fi putut vira, poate nu.

Dar eu știu că am dreptate.

Întotdeauna o să știu că am dreptate.

Dacă m-aș întoarce în timp și aș lua totul de la capăt, aș schimba banda sau aș trage de volan, ori aș apăsa pe frână și totul ar fi bine.

— Împărțeam aceeași cameră, ți-am spus? Dormeam în paturi suprapuse și uram asta, ne plângeam mereu mamei. Îi spuneam că suntem singurii copii din cartier care împart camera, și nici măcar nu era adevărat! După accident, în ziua în care am ieșit din spital, mama m-a adus acasă, am urcat și...

Nu pot descrie restul. Nu-i pot spune cât de tăcută era camera fără Beth, cum nu puteam să dorm fără sunetul respirației ei și a foșnetului așternuturilor sale.

— Trebuie să fi fost greu, zice Adrian.

— Îmi e atât de dor de ea. În fiecare zi. Poate de asta te-am mințit, Adrian, nu știu. Dar îți jur că nu te-am mințit în legătură cu nimic altceva. N-am mințit în privința sentimentelor mele și nici în privința desenelor. Nu-mi amintesc să le fi desenat eu. Dar trebuie s-o fi făcut. Știu că e singura explicație logică. Luni dimineață plec din Spring Brook. O să locuiesc la sponsorul meu câteva săptămâni. Să-mi limpezesc mintea. Îmi pare rău că am fost așa nebună.

Ajungem într-un moment al discuției în care sper că Adrian va spune ceva – poate nu chiar „Te iert“, știu că aș cere prea mult, dar măcar un fel de acceptare a faptului că mi-am deschis sufletul, că am împărtășit cu el o poveste pe care nu am împărtășit-o nimănui în afara întâlnirilor Narcomanilor Anonimi.

Însă el se ridică și spune:

— Ar trebui să mergem.

Traversăm pajiștea spre parcare. Lângă camioneta lui Adrian se joacă trei băieți,

trăgând cu degetele făcute pistol niște gloanțe imagine. Când ne apropiem, o rup la fugă pe asfaltul parării, chiuind, țipând și fluturând din brațe ca niște nebuni. Îmi amintesc de băieții de la locul de joacă. Au în jur de cinci sau șase ani și nu seamănă deloc cu tăcutul și introvertitul Teddy, care mereu își căuta cărțile cu poze și caietele de desen.

Adrian nu mai zice nimic până urcăm în mașină. Pornește motorul și aerul condiționat, dar nu bagă în viteză.

— Știi, când am plecat ieri de la voi eram foarte supărat. Nu din cauză că m-ai mințit, asta a fost destul de rău. Dar i-ai mințit pe părinții mei și pe toți prietenii lor. E foarte jenant, Mallory. Nu știu dacă o să le pot spune vreodată.

— Știu, Adrian. Îmi pare rău.

— Dar mai e ceva. Ieri, după ce am plecat de la voi, n-am putut să mă duc acasă. Părinții mei știau despre întâlnirea noastră și nu voiam să dau ochii cu ei, nu voiam să le spun că s-a dus totul naibii. M-am dus la cinema. Rula un film nou din universul Marvel și mi s-a părut un mod bun de a-mi omorî timpul. Am rămas și l-am văzut de două ori, ca să pot ajunge acasă după miezul nopții. Când am urcat în sfârșit în camera mea, am găsit asta pe birou.

Întinde mâna și deschide torpedoul, arătându-mi o foaie de hârtie acoperită cu creion negru.

— Vrei să vorbim despre cum e să te simți nebun? Poate că există posibilitatea ca tu să te fi strecurat în casa mea, să-mi fi găsit dormitorul, apoi să-mi fi lăsat desenul pe birou, iar părinții mei să fi fost acasă în tot acest timp. De asemenea, presupun că e posibil ca Teddy, care are cinci ani, să se fi strecurat în casă. Sau părinții lui. Dar nu cred asta, Mallory, zice el, apoi clatină din cap. Cred că explicația cea mai probabilă este că tu ai avut dreptate tot timpul. *Any*a desenează astea. Și vrea ca *eu* să știu că spui adevărul.

22

Ne întoarcem în Spring Brook și trecem imediat la treabă. Iau toate desenele pe care le-am găsit în cabană, plus cele trei din camera lui Teddy. Adrian îl are pe cel găsit pe biroul lui și fotografiile din camera de zi a familiei Maxwell.

Deja le-a scos la imprimantă, ca să le putem adăuga seriei. Avem mai puțin de patruzeci și opt de ore până când Russell o să vină să mă ia, iar mai întâi sunt hotărâtă să le demonstrez soților Maxwell că spun adevărul.

Aranjăm toate desenele în curtea cu piscina, folosindu-ne de pietre sau grămăjoare de pietriș ca să le fixăm. Apoi petrecem o jumătate de oră mutându-le de colo-colo, încercând să le aranjăm în ordine și căutând un fir narativ care să aibă sens.

După multe încercări și greșeli, ajungem aici:

— Prima imagine este cea cu balonul cu aer cald, încep eu. Suntem într-un parc sau pe un câmp. E o zonă cu mult spațiu liber. Mult cer.

— Categorie nu e Spring Brook, zice Adrian. Aici e prea mult trafic aerian dinspre Philly.

— Vedem o femeie pictând un tablou cu balonul. Să presupunem, deocamdată, că e Anya. Judecând după rochia fără mâneci, bănuiesc că e vară sau poate e un loc unde clima e mai caldă.

Alături e o fetiță care se joacă cu niște jucării. Poate că e fiica Anyei. Teddy a menționat că Anya are o fiică. Copilul nu pare să fie supravegheat atent de Anya.

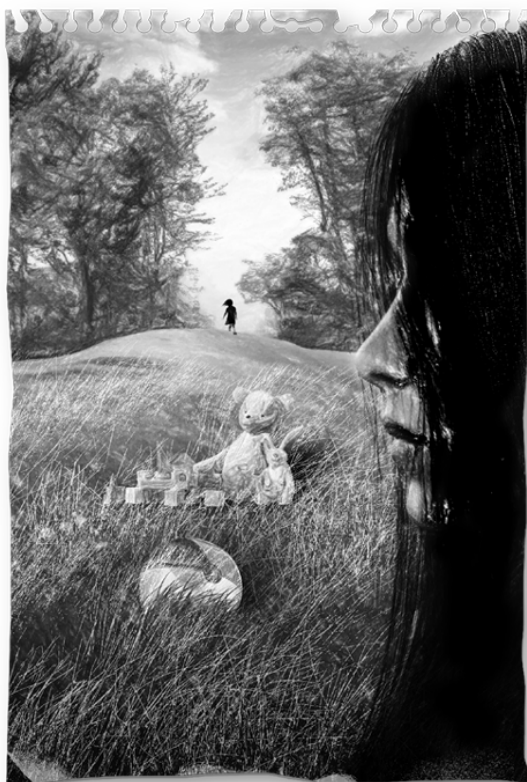
Apoi apare un iepuraş alb.

Fetița e curioasă. Se joacă ea cu un iepure de pluș, dar iată unul adevărat.

Aşa că urmăreşte iepurele într-o vale...

...însă Anya nu observă că fetița pleacă. E prea absorbită de muncă. Dar vedem fetița în depărtare. Și-a lăsat jucăriile în urmă. Are sens până acum?

— Cred că da, spune Adrian.

— Bun, pentru că de-aici devine neclar. Ceva nu merge bine. Iepurele a dispărut, fetița pare rătăcită. Ar putea fi rănită. Poate chiar moartă, pentru că în desenul următor...

De ea se apropie un înger.
Și îngerul o conduce pe fetiță către lumină.

Dar cineva încearcă să-i oprească. Cineva fuge după ei.

— E Anya, spune Adrian. Poartă aceeași rochie albă.

— Exact. Aleargă să-și salveze fetița, să nu-i fie luată.

- Însă Anya ajunge prea târziu. Îngerul nu i-o dă înapoi.
- Sau *nu poate* să i-o dea înapoi, sugerează Adrian.
- Exact. Acum avem un spațiu gol.

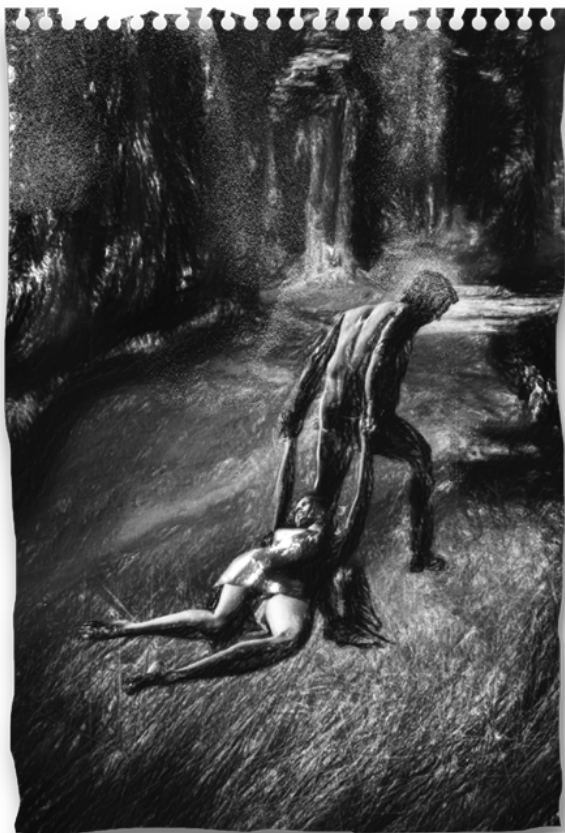
— Îngerul și copilul au dispărut. Nu-i mai vedem. Acum cineva o strangulează pe Anya. Ne lipsește o piesă din puzzle.

— Timpul trece. E noapte. Șevaletul Anyei e abandonat.

— În pădure apare un bărbat cărând niște unelte. Par să fie un târnăcop și o lopată.

— Bărbatul târăște trupul Anyei prin pădure...

— Se folosește de lopată ca să sape o groapă...

Și apoi îngroapă cadavrul.

— Deci bărbatul a strangulat-o pe Anya, spune Adrian.

— Nu neapărat.

— Îi mută cadavrul. O îngroapă.

— Dar povestea începe în timpul zilei. Bărbatul nu apare decât mai târziu, după lăsarea întunericului.

Adrian începe din nou să mute desenele, aranjându-le într-o ordine diferită, dar eu am încercat deja toate secvențele posibile și asta este singura care să aibă logică.

Numai că ceva încă lipsește. E ca și cum ai lucra la un puzzle, ai asambla întreaga scenă, apoi descoperi că din cutie lipsesc trei sau patru piese exact de la mijloc.

Adrian ridică brațele.

— De ce nu ne spune clar? Să lase desenele astea stupide și să se folosească de cuvinte? „Mă numesc Rumpelstiltskin. Am fost ucis de arhiduce.“ Sau cine-o fi. De ce e atât de criptică?

Doar își varsă amarul, dar îmi dau seama că și eu mi-am pus mereu întrebarea asta: de ce *este* Anya atât de criptică?

În loc să se folosească de Teddy ca să deseneze, de ce nu se exprimă prin cuvinte? De ce nu scrie o scrisoare? Doar dacă...

Mă gândesc la monologurile pe care le-am auzit în camera lui Teddy – toate ghicitorile pe care le juca în Timpul de Liniște.

— Teddy spunea că Anya vorbește ciudat. Că e greu de înțeles. Dacă nu vorbește engleza?

Adrian pare pe punctul de a respinge ideea, apoi ia *Lucrările lui Anne C. Barrett*, volumul de la bibliotecă.

— Bun, hai să ne gândim la asta. Știm că Annie a venit din Europa după Al Doilea Război Mondial. Poate că nu vorbea engleza. Poate că Barrett nici nu e numele ei real. Poate e o versiune occidentalizată a unui nume gen Barîșnikov sau un altul la fel de lung și imposibil de pronunțat din Europa de Est. Iar familia l-a schimbat, ca să se integreze.

— Exact, spun, intrând în joc. George îi scrie că se află în Statele Unite de mult timp. E deja parte din comunitate. E diacon la biserică, face parte din consiliul orașenesc. Dar, dintr-odată, în Spring Brook apare această verișoară boemă a lui. E o amintire a originii lui și îi e rușine cu ea. Textul scris de el în carte are un aer plin de superioritate, toate chestiile alea despre micile ei realizări și nesăbuiința fetei.

Adrian pocnește din degete.

— Asta explică tabla de spiritism! Ai spus că răspunsurile au fost o aiureală! O supă alfabet. Dar dacă ea scria într-o altă limbă?

Mă întorc cu gândul la întrunire – la senzația că sunt înmormântată în interiorul cabanei, cu plăcuța vibrându-mi între degete.

Am *știut* că nu suntem singure.

Am *știut* că cineva îmi mișcă mâna și alege intenționat fiecare literă.

— Mitzi a scris totul, îi spun.

Traversăm curtea până la casa lui Mitzi. Bat în ușa din față, dar nu răspunde nimeni. Apoi ocolim până în spatele casei, ajungând la intrarea folosită de clienții ei. Ușa este deschisă și prin plasă vedem în bucătărie, până la masa de plastic pe care mi-a servit cafeaua. Scutur plasa și ceasul-pisică se holbează la mine, dând din coadă. Aud televizorul în interiorul casei, o reclamă la monede comemorative din aur: „Astfel de monede sunt foarte prețuite de colecționari, își păstrează garantat valoarea...”

O strig pe Mitzi, dar nu are cum să mă audă de zgomotul reclamei.

Adrian apasă pe clanță și ne dăm seama că ușa nu e încuiată.

— Ce zici?

— Zic că e paranoică și are pistol. Dacă o luăm prin surprindere, sunt șanse să ne zboare creierii.

— Dar e posibil și să fi pățit ceva. Poate a alunecat la duș. Dacă o persoană în vârstă nu răspunde la ușă, ar trebui să verifici.

Mai bat o dată, dar tot fără răspuns.

— Hai să ne întoarcem mai târziu.

Dar Adrian insistă să deschidă ușa și s-o strige.

— Mitzi, ești bine?

Intră, iar eu ce pot să fac? E deja trecut de ora trei și ziua se scurge prea repede. Dacă Mitzi are informații care ne pot ajuta, avem nevoie de ele cât mai repede posibil. Las ușa deschisă și îl urmez înăuntru.

Bucătăria pute. Miroase a gunoi care trebuie scos afară sau poate e din cauza vaselor murdare stivuite în chiuvetă. Pe plită e o tigaie plină cu grăsime închegată. Pe suprafața ei se văd mici urme și nu vreau să mă gândesc la toți gândacii care ar putea trăi dincolo de pereți.

Îl urmez pe Adrian în living. Televizorul rulează pe Fox News, iar moderatorii se ceartă cu un invitat pe tema ultimelor amenințări la adresa securității Americii. Strigă unul la altul, unul peste altul, așa că iau telecomanda și opresc sonorul.

— Mitzi? Sunt Mallory. Mă auzi?

Tot niciun răspuns.

— Poate că a ieșit, își dă Adrian cu părerea.

Și să lase deschisă ușa din spate? În niciun caz, Mitzi n-ar face așa ceva. Mă îndrept spre partea din spate a casei și verific baia – nimic. În cele din urmă, ajung la ușa dormitorului. Bat de câteva ori, o strig pe nume și o deschid. În dormitor storurile sunt trase, patul e nefăcut și peste tot pe jos sunt împrăștiate haine. Aerul e stătut și acru și mi-e frică să ating ceva. Ușa se lovește de un coș din răchită, răsturnându-l, și din el se revarsă ghemotoace de vată și șervețele mototolite.

— Ai găsit ceva? întreabă Adrian.

Îngenunchez și mă uit sub pat, doar ca să fiu sigură. Acolo e tot lenjerie murdară, dar nici urmă de Mitzi.

— Nu e aici.

Când mă ridic, mă uit pe noptieră. Alături de veioză și telefon văd câteva ghemotoace de vată, o sticlută cu spirt și un garou din cauciuc.

— Ce e? întreabă Adrian.

— Nu știu. Probabil nimic. Să mergem.

Ne întoarcem în living și Adrian găsește carnetul pe canapea, înghesuit sub tabla de spiritism făcută din lemn greu.

— Ăsta e, zic.

Trec prin pagini pline cu liste de cumpărături și sarcini de îndeplinit și ajung la ultima – notițele ei de la *séance*. Smulg foaia și i-o arăt lui Adrian.

IGENXO
VAKODI
KXTOLV
AJXSEG
ITSXFL
ORA

Eu am studiat spaniola în liceu și am avut prietenii care au ales franceza sau mandarina, dar cuvintele astea nu seamănă cu nicio limbă pe care am întâlnit-o.

— Numele Anya sună rusesc, spune Adrian. Dar sunt destul de sigur că asta nu-i rusă.

Scot telefonul și caut pe google IGENXO doar ca să mă asigur, și probabil e prima dată când caut ceva fără să obțin vreun rezultat.

— Dacă nu-l știe Google, atunci clar nu-i un cuvânt.

— Poate e o criptogramă. Unul dintre jocurile unde fiecare literă este înlocuită cu o alta.

— Tocmai am ajuns la concluzia că ea nu știe engleză, îi spun. Chiar crezi că inventează jocuri?

— Nu sunt complicate, dacă știi șmecheria. Lasă-mă un minut.

Ia un creion și se așază pe canapeaua lui Mitzi, hotărât să spargă codul.

Încep să mă uit prin living, căutând ceva care să mă ajute să-mi dau seama de ce a ieșit Mitzi din casă lăsând televizorul pornit și ușa din spate deschisă, când ceva îmi trosnește sub picior. Parcă aș fi călcat un cărăbuș sau vreo altă insectă cu carapace dură. Ridic piciorul și văd că de fapt este un tub subțire din plastic, portocaliu și cilindric, cam de șapte centimetri lungime.

Îl iau de jos și Adrian ridică ochii.

— Ce e aia?

— Un capac pentru un ac hipodermic. Cred că își face singură injecții. Să sperăm că sunt cu insulină, dar, fiind vorba de Mitzi, cine știe.

Plimbându-mă prin cameră mai descopăr încă trei capace – pe un raft cu cărți, într-un coș de gunoi, pe pervazul ferestrei. Dacă luăm în calcul și garoul de cauciuc, sunt destul de sigură că putem scoate diabetul din calcul.

— N-ai terminat?

Mă uit la carnetul lui Adrian și nu mi se pare că a făcut progrese.

— E dificil, recunoaște el. În mod normal cauți litera care apare cel mai des și o înlocuiești cu E. În cazul ăsta avem patru X-uri, dar dacă le transform în E, nu ajută la nimic.

Cred că-și pierde timpul. Dacă am dreptate în privința barierei lingvistice a

Anyei – și sunt sigură că am –, atunci comunicarea în engleză ar fi în sine o provocare. N-ar încerca să scrie codificat. Ar vrea să facă lucrurile mai ușoare pentru noi, nu mai grele. Ar încerca să facă mesajul mai clar.

— Mai lasă-mă un minut, zice Adrian.

Deodată, se aude o bătaie la ușa din spate.

— Hei? E cineva acasă?

E vocea unui bărbat necunoscut.

Poate unul dintre clienții lui Mitzi o vizitează ca să-i citească energia.

Adrian îndeasă foaia de hârtie în buzunar. Când intrăm în bucătărie, văd că bărbatul de la ușa poartă uniformă de poliție.

— Vreau să ieșiți din casă.

23

Polițistul e tânăr, nu poate avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, e tuns scurt, are ochelari de soare și brațe enorme, acoperite cu tatuaje. Nu există niciun petic de piele curată între încheieturile mâinilor și mânecile cămășii lui – peste tot sunt steaguri, vulturi pleșuvi și pasaje din Constituție.

— O căutam pe Mitzi, explică Adrian. Ușa era deschisă, dar ea nu-i aici.

— Și ce? Ați intrat pur și simplu înăuntru? Ca să aruncați o privire?

Spune lucrul ăsta ca și cum ar fi o idee ridicolă, deși fix așa s-a întâmplat.

— Vreau să deschideți ușa și să ieșiți afară încet, ați înțeles?

Îmi dau seama că mai sunt doi polițiști la marginea grădinii, întinzând panglici lungi și galbene de la un copac la altul. Mai departe, în pădure, observ mișcările unor persoane purtând haine cu suprafețe reflectorizante. Aud voci de bărbați care fac schimb de informații.

— Ce se întâmplă? întreabă Adrian.

— Măinile la perete, zice polițistul.

— Vorbești serios?

Adrian e șocat; clar e prima dată când e percheziționat de poliție.

— Fă-o, îi spun.

— E o porcărie, Mallory. Porți pantaloni scurți de sală! Nu ascunzi o armă.

Dar pomenirea cuvântului „armă” pare să exacerbeze situația. Acum cei doi polițiști cu banda galbenă se îndreaptă spre noi cu fețe îngrijorate. Eu urmez

instrucțiunile și fac ce mi se spune. Îmi lipsesc palmele de zidul de cărămidă, las capul în jos și privesc iarba în timp ce polițistul îmi pipăie talia cu mâinile.

Adrian stă morocănos lângă mine și își lipește și el palmele de perete.

— E de-a dreptul stupid.

— Gura, îi spune polițistul.

Dacă nu mi-ar fi frică să vorbesc, i-aș spune lui Adrian că polițistul este de fapt amabil – am cunoscut polițiști în Philadelphia care ne-ar fi imobilizat, ne-ar fi pus cătușele și ne-ar fi trântit cu fața în iarbă cât ai zice pește. Adrian pare să creadă că el nu trebuie să-i asculte, că e cumva deasupra legii.

Apoi, de după casă apar un bărbat și o femeie. Bărbatul e înalt și alb, femeia e scundă, de culoare și amândoi sunt puțin rotunjiți și nu prea în formă. Îmi amintesc de consilierii din liceu. Poartă costume oficiale luate de la Marshalls sau TJMaxx și amândoi au legitimații de detectivi la gât.

— Of, Darnowsky, ce naiba! strigă bărbatul. Ce faci cu fata aia?

— Era în casă! Ați spus că victima locuia singură.

— Victima? face Adrian. Mitzi e teafără?

În loc să răspundă la întrebările noastre, ne separă. Bărbatul îl conduce pe Adrian în partea opusă a curții, iar femeia mă invită să mă așez la o masă de fier ruginită. Își deschide geanta, scoate o cutie de metal cu bomboane mentolate și își aruncă una în gură. Apoi îmi întinde cutia, dar o refuz.

— Sunt detectivul Briggs, iar partenerul meu este detectivul Kohr. Tânărul nostru coleg cu o mulțime de tatuaje este agentul Darnowsky. Îmi cer scuze pentru exuberanța lui. E primul nostru cadavru de ceva timp, așa că toată lumea e încordată.

— Mitzi e moartă?

— Mă tem că da. Au găsit-o niște puști acum o oră. Zăcea printre copaci. Ați fi putut s-o vedeți de aici, dacă nu ar fi copacii ăia în cale, spune ea, arătând spre pădure.

— Ce s-a întâmplat?

— Să începem cu numele tău. Cine ești, unde locuiești și de unde o cunoști pe Mitzi?

Îi spun numele pe litere, îi arăt permisul de conducere, apoi fac semn spre

cabana mea. Îi explic că lucrez la familia de alături.

— Ted și Caroline Maxwell. Sunt bona lor și locuiesc în căsuța de oaspeți.

— Noaptea trecută ai dormit în cabană?

— Dorm acolo în fiecare noapte.

— Ai auzit ceva neobișnuit? Zgomote?

— Nu, dar m-am culcat devreme. Și ploua tare, asta îmi amintesc. Era vânt puternic și tuna, așa că n-am auzit nimic. Când credeți că a...

Nu pot să rostesc cuvintele „a murit”; încă nu-mi vine să cred că Mitzi nu mai e.

— Suntem abia la început, spune Briggs. Când ai văzut-o ultima oară?

— Nu ieri, alaltăieri. Joi dimineața. A venit în cabana mea în jur de unsprezece și jumătate.

— Din ce motiv?

Sună penibil când o spun cu voce tare, dar îi mărturisesc oricum adevărul.

— Mitzi era medium. Avea o teorie conform căreia cabana mea e bântuită. A adus tabla ei de spiritism – e ca o tablă Ouija. Și am încercat să stabilem un contact.

Briggs pare amuzată.

— A funcționat?

— Nu sunt sigură. Am obținut niște litere, dar nu prea au sens.

— Ți-a luat bani?

— Nu, s-a oferit să mă ajute pe gratis.

— Și la ce oră ați terminat?

— La unu. Sunt sigură de asta, pentru că era și Adrian acolo. În pauza lui de prânz. A trebuit să se întoarcă la lucru. Atunci a fost ultima dată când am văzut-o.

— Îți amintești cu ce era îmbrăcată?

— Pantaloni gri, bluză violet. Cu mâneci lungi. Haine largi, vapoase. Și avea multe bijuterii – inele, coliere, brățări. Mitzi poartă mereu o mulțime de bijuterii.

— Asta e interesant.

— De ce?

Briggs ridică din umeri.

— Acum nu mai are niciuna. Nici măcar pantofi nu are. Doar cămașa de noapte. Mitzi era genul de femeie care să iasă la plimbare în cămașă de noapte?

— Nu, aș zice chiar din contră. Depunea mult efort în ceea ce privea felul cum arăta. Poate că avea un stil ciudat, dar era *al ei*, dacă mă înțelegeți.

— E posibil să fi avut Alzheimer?

— Nu. Mitzi își făcea griji pentru o mulțime de probleme, dar mintea ei era teafără.

— Și voi de ce erați acum în casa ei?

— Păi, probabil o să pară o prostie, dar aveam o întrebare despre *séance*. Ne întrebam dacă spiritul ar putea folosi o limbă străină, iar literele să nu aibă sens din cauza asta. Voiam s-o întrebăm pe Mitzi dacă așa ceva e posibil. Ușa din spate era deschisă, așa că eram convinsă că e în casă. Adrian s-a gândit că poate a pățit ceva, așa că am intrat să vedem dacă e bine.

— Ați atins ceva? Ați pus mâna pe lucrurile ei?

— Am deschis ușa de la dormitor. Ca să văd dacă doarme. Și cred că am oprit televizorul. Îl dăduse atât de tare, încât nu mai auzeam nimic altceva.

Briggs se uită în jos la talia mea și îmi dau seama că îmi analizează buzunarele.

— Ai luat ceva din casă?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci ai vrea să-ți golești buzunarele? Eu cred că spui adevărul, dar e mai bine pentru toată lumea să verific.

Mă bucur că Adrian a păstrat notița de la *séance*, ca să nu fiu eu nevoită să mint.

— Astea sunt toate întrebările mele deocamdată, zice ea. Mai ai vreo informație care m-ar putea ajuta?

— Aș vrea să fi avut. Știți ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Nu sunt semne de lovituri. Nu cred că i-a făcut cineva ceva. Știi, când găsești cadavrul unei bătrâne afară, îmbrăcată în cămașa de noapte, de obicei e vorba de o greșală în ce privește medicamentele. Încurcă pastilele sau iau o doză dublă. A pomenit vreodată de vreo rețetă?

— Nu, îi răspund, ceea ce este adevărat.

Sunt tentată să-i spun despre ace, despre garoul de cauciuc și mirosul puternic de iarbă arsă care o urma pe Mitzi ca un nor. Dar cu siguranță Briggs va descoperi toate astea și singură, după un scurt tur al casei.

— Bun, apreciez timpul oferit. Vrei să îi chemi aici pe soții Maxwell? Ted și Caroline? Vreau să stau de vorbă cu toți vecinii.

Îi explic că sunt plecați la plajă toată ziua, dar le dau numerele de telefon.

— Nu o cunoșteau prea bine pe Mitzi, dar sunt sigură că o să vă ajute dacă pot.

E pe punctul de a pleca, apoi se răzgândește și se întoarce.

— Ultima întrebare n-are nicio treabă cu discuția noastră, dar trebuie să știu. Ce spirit încercați să invocați?

— O chema Annie Barrett. Se spune că a locuit în cabana mea. Prin anii '40. Lumea zice...

Briggs începe să dea din cap.

— Of, știu totul despre Annie Barrett. Sunt din partea locului, am crescut în Corrigan, de partea cealaltă a pădurii. Dar tata spunea mereu că e o poveste pescărească. Așa numea el o poveste inventată, o minciună.

— Annie Barrett a existat. Am o carte cu picturile ei. Toată lumea din Spring Brook știe despre ea.

Detectivul Briggs pare să nu fie de acord, dar își ține gura.

— N-o să stric eu o poveste bună. Mai ales că în momentul ăsta avem un mister și mai mare în pădure. Dacă îți mai amintești ceva, sună-mă, adaugă ea, întinzându-mi o carte de vizită.

Eu și Adrian ne petrecem următoarea oră stând pe marginea piscinei, urmărind circul din curtea din spate a lui Mitzi și așteptând vești. E clar ceva deosebit pentru Spring Brook, fiindcă spațiul mișună de polițiști, pompieri, paramedici și un bărbat despre care Adrian spune că e primarul. Nimeni nu pare să facă mare lucru; sunt doar o mulțime de oameni care stau de vorbă și se învârt de colo-colo. În cele din urmă, patru paramedici cu fețe serioase ies din pădure, ducând un sac de plastic pe o targă; curând după aceea mulțimea începe să se subțieze.

Caroline sună ca să vadă ce fac. Spune că a aflat deja vestea de la detectivul Briggs și că este absolut „devastată“.

— Da, clar nu-mi plăcea prea mult femeia. Dar nu-i doresc nimănui o asemenea moarte. Au idee ce s-a întâmplat?

— Ei zic că e posibil să fi fost o greșeală de medicație.

— Știi ce e ciudat? Noi am auzit-o pe Mitzi țipând joi seara. Stăteam cu Ted la piscină. Ne certam, ceea ce bănuiesc că știi deja. Apoi am auzit-o dintr-odată pe Mitzi țipând la cineva de la ea din casă. Îi spunea să plece, că musafirul nu e binevenit. Am auzit tot ce spunea.

— Și ce-ați făcut?

— Eram hotărâtă să sun la poliție. Chiar am format numărul pentru urgențe și telefonul a început să sune. Dar Mitzi a ieșit afară. Era îmbrăcată în cămașă de noapte și avea vocea schimbată. Striga după cealaltă persoană, rugând-o s-o aștepte. „Vreau să vin cu tine“, a zis. Părea că totul e din nou în regulă, așa că am închis telefonul și am uitat de problemă.

— Ați văzut cu cine vorbea?

— Nu, am presupus că e un client.

Mi se pare puțin probabil. Nu cred că Mitzi primea clienți în casă după lăsarea întinericului. Prima dată când m-am dus la ea era doar șapte seara și m-a întrebat de ce îi bat la ușă așa de târziu.

— Mallory, vrei să venim acasă mai devreme? Mă simt prost că ești singură, că trebuie să faci față la asta fără vreun sprijin.

Decid să nu-i spun că Adrian stă lângă mine pe marginea piscinei, studiind notițele luate din casa lui Mitzi, încă hotărât să le descifreze.

— Mă descurc, îi spun.

— Sigur?

— Stați cât de mult vreți. Teddy se distrează?

— E trist că pleci, dar oceanul e o distragere bună.

Pot să-l aud pe Teddy în fundal, foarte entuziasmat, țipând despre ce-a prins cu găletușa.

— Stai puțin, dragule. Vorbesc cu Mallory...

Îi spun să se distreze și să nu-și facă griji pentru mine, apoi închid telefonul. Îi

povestesc întreaga discuție lui Adrian – în special partea despre misteriosul vizitator nocturn al lui Mitzi.

Îmi dau seama după reacția lui că amândoi ne învârtim în jurul aceleiași concluzii, dar suntem prea tulburați ca s-o spunem cu voce tare.

— Crezi că a fost Anya? întreabă el.

— Mitzi nu și-ar fi întâmpinat un client în cămașa de noapte. Fără bijuterii. Ținea prea mult la felul cum se prezenta.

Adrian se uită la polițiștii și paramedicii care încă mai umblă prin pădure.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Mi-am tot zis că Anya nu e violentă, că e un fel de spirit binevoitor, dar nu e decât o presupunere. Tot ce știu cu adevărat e că a fost ucisă cu brutalitate. Cineva i-a târât trupul în pădure și l-a aruncat într-o groapă. Poate e furioasă și vrea să se răzbune pe toți cei care locuiesc în Spring Brook. Iar Mitzi e prima persoană pe care a prins-o.

— Bun, dar de ce acum? Mitzi a trăit aici șaptezeci de ani. De ce a așteptat Anya atâta timp ca să se dezlănțuie?

E o întrebare cât se poate de îndreptățită. Nu știu. Adrian roade vârful creionului și își îndreaptă din nou atenția către litere, de parcă ar reprezenta răspunsul la toate întrebările noastre. Alături, zarva se domolește. Pompierii au plecat și toți vecinii s-au împrăștiat. Au rămas doar câțiva polițiști și ultimul lucru pe care îl sigilează este ușa din spate, lipind două fâșii lungi, galbene pe care scrie NU TRECETI. Se intersectează la mijloc, formând un X gigantic, o barieră între casă și restul lumii.

Apoi mă uit la foaia din carnetelul lui Mitzi și soluția pare deodată evidentă.

IGENXO
VAKODI
KXTOLV
AJXSEG
ITSXFL
ORA

— X-urile, îi spun lui Adrian. Nu sunt X-uri.

— Despre ce vorbești?

— Anya știe că noi nu vorbim limba ei. A pus X-uri între cuvinte. Ca niște bariere. Sunt spații, nu litere.

— Unde?

Iau creionul de la el și rescriu literele, plasând fiecare cuvânt pe câte un rând.

— *Asta* seamănă cu o limbă. Una slavă. Rusă? Poate poloneză?

Adrian deschide telefonul și pune primul cuvânt în Google Translate.

Rezultatul apare imediat: *Igen* înseamnă „da“ în maghiară. De aici e ușor de tradus întregul mesaj:

DA X ATENȚIE X HOȚ X AJUTĂ X FLOARE

— Ajută floare? întreabă Adrian. Ce înseamnă asta?

— Nu știu.

Mă gândesc la desenele pe care le-am scos din containerul cu reciclabile – nu era printre ele și o pagină cu flori?

IGEN

X

OVAKODIK

X

TOLVAJ

X

SEGITS

X

FLORA

— Însă asta explică limpede de ce se exprimă prin desene. Limba ei maternă e maghiara.

Adrian face o poză cu telefonul.

— Trebuie să-i trimiți asta lui Caroline. E dovada că nu ai inventat totul.

Aș vrea să am încrederea lui.

— Nu dovedește nimic. E doar un șir de litere pe care le-ar fi putut scrie oricine. O să mă acuze că am cumpărat un dicționar de limba maghiară. Dar Adrian e nu se descurajează. Recitește cuvintele, ca și când ar spera să descopere un înțeles secundar mai profund.

— Trebuie să ai grijă, să fii atentă la hoț. Dar cine e hoțul? Ce a furat?

Sunt atât de multe piese de puzzle, că începe să mă doară capul. Mă simt de parcă am încerca să înfigem un lemn pătrat într-o gaură rotundă – sau să forțăm o soluție foarte simplă să se potrivească unei probleme foarte complicate. Încerc din greu să mă concentrez și să mă gândesc și mă deranjează când telefonul meu începe să sune, întrerupându-mi concentrarea.

Dar apoi văd numele apelantului.

Comunitatea Pensionarilor Rest Haven din Akron, Ohio.

24

— Vorbesc cu Mallory?

— Da.

— Bună ziua, sunt Jalissa Bell de la Rest Haven din Akron. Ați încercat ieri să o contactați pe doamna Campbell?

— Da, aș putea vorbi cu ea?

— Sincer, e cam complicat. V-o pot da pe doamna Campbell la telefon, dar nu o să puteți discuta mare lucru. Este într-un stadiu avansat al bolii Alzheimer. Sunt îngrijitoarea ei de cinci ani și de cele mai multe ori nici nu mă recunoaște dimineața. Mă îndoiesc că ar putea răspunde la întrebări.

— Am nevoie doar de niște informații simple. Știți din întâmplare care era numele mamei ei?

— Îmi pare rău, nu. Și chiar dacă l-aș ști, nu vi l-aș putea spune.

— A pomenit vreodată de o moștenire? O sumă mare de bani primită de la o mătușă pe nume Jean?

— Asta este ceva ce *categoric* nu v-aș putea spune, râde ea. Există legi referitoare la protecția datelor personale! Mi-aș pierde slujba.

— Desigur. Iertați-mă.

Probabil că îmi simte disperarea din voce, pentru că îmi propune un compromis.

— Mâine avem ore de vizită de la prânz până la patru după-amiaza. Dacă doriți să vorbiți cu doamna Campbell, puteți trece pe aici, iar eu o să vă prezint. Vizitatorii le fac bine pacienților. Le țin creierul activ, pun neuronii la treabă. Dar să nu aveți așteptări prea mari, bine?

Îi mulțumesc pentru timpul acordat și închid. Akron e la o distanță de șase ore, iar eu am la dispoziție doar seara asta și ziua de mâine ca să-i conving pe soții Maxwell că spun adevărul. Îi explic totul lui Adrian și el e de acord că nu trebuie să pierdem vremea urmărind piste cu bătaie lungă.

Dacă există o soluție la problema mea, trebuie să o găsesc aici, în Spring Brook. La finalul zilei mergem în oraș la Bistro, un restaurant mic care servește aceleași mâncăruri ca un local bun din Jersey, însă interiorul e luminat discret, are un bar bine dotat și un trio care cântă jazz, așa că totul costă de două ori mai mult decât te-ai aștepta. După cină ne plimbăm fără țință prin cartier, pentru că niciunul dintre noi nu vrea să încheie seara. Adrian insistă că o să vină să mă viziteze în Norristown și că, bineînțeles, sunt binevenită să rămân în Spring Brook cât de mult timp îmi doresc. Dar eu știu că fără slujbă ar fi altfel, m-aș simți ca un outsider, ca și cum locul meu n-ar mai fi aici. Mi-aș dori să existe o cale să-i conving pe părinții lui Teddy că spun adevărul.

Adrian mă strânge de mână.

— Poate găsim desene noi când ne întoarcem la cabană, spune el. Indicii noi care să ne ajute să descifrăm totul.

Dar din moment ce Teddy a fost plecat toată ziua la plajă, nu cred că e probabil.

— Anya nu poate desena singură, îi reamintesc. Are nevoie de mâini. Trebuie să lucreze printr-un intermediar.

— Atunci ar trebui să te oferi voluntar. Să-i dai posibilitatea să termine secvența.

— Și cum să fac asta?

— Ne întoarcem în cabană, tu închizi ochii și o inviți să preia controlul. Ieri a funcționat, nu-i așa?

Numai gândul la episodul din camera de zi mă face să mă înfior.

— Nu e ceva ce-mi doresc cu nerăbdare să încerc din nou.

— O să fiu în apropiere, să mă asigur că ești în siguranță.

— Vrei să te uiți la mine cum dorm?

El râde.

— Dacă o spui așa, sună dubios. Mă ofer să rămân, ca să mă asigur că ești în siguranță.

Nu prea îmi place ideea, dar se face târziu și nu mai am opțiuni. Adrian pare convins că din secvență lipsesc unul sau două desene – iar cum Teddy e plecat toată ziua, cineva trebuie să-și ofere timpul și mâinile, ca Anya să-și poată termina de spus povestea.

— Dacă adorm și nu se întâmplă nimic?

— Pot să aștept o oră și pe urmă plec. Sau, dacă preferi, aș putea să... Aș putea sta până dimineața, adaugă el, ridicând din umeri.

— Nu vreau să dorm cu tine în noaptea asta. E prea devreme.

— Știu, Mallory. Vreau doar să-ți fiu de ajutor. O să dorm pe podea.

— În plus, nu am voie să primesc musafiri peste noapte. E una dintre Regulile Casei.

— Dar ai fost deja concediată, îmi amintește Adrian. Nu cred că mai e nevoie să jucăm după regulile lor.

Oprim la Walgreens ca să-și cumpere o periută de dinți. Magazinul are și un raion cu articole de papetărie, așa că luăm și un caiet de desen, o cutie de creioane și o cariocă groasă Sharpie. Poate că nu sunt preferatele Anyei, dar va trebui să se descurce.

Ajungem la cabană și mă simt obligată să-i prezint interiorul lui Adrian, chestie care durează trei secunde.

— E drăguță, zice el.

— Știu. O să-mi lipsească.

— Nu renunța încă la speranță. Cred că planul ăsta are o șansă bună să

funcționeze.

Pun niște muzică și petrecem o oră discutând, pentru că ceea ce avem de gând să încercăm pare atât de bizar. Dacă l-aș fi adus pe Adrian aici ca să facem sex aș fi știut exact cum să procedez. Însă noi ne pregătim pentru ceva ce pare mult mai intim și mai personal.

Pe la miezul nopții mi-am adunat deja curajul să mă bag în pat. Mă duc la baie și mă schimb în pantaloni scurți și un tricou vechi cu logoul Liceului Central. Mă spăl pe dinți și pe față și mă dau cu cremă hidratantă. Apoi ezit înainte de a deschide ușa, fiindcă mă simt puțin aiurea, parcă mi-aș etala lenjeria. Îmi doresc să fi avut o pijama mai drăguță, ceva mai frumos decât un tricou uzat din liceu, cu găuri mici de jur împrejurul gulerului.

Când ies din baie văd că Adrian a tras deja jaluzelele. Toate luminile sunt stinse, cu excepția veiozei de lângă pat. Caietul și creioanele sunt pe noptieră – îmi stau la dispoziție în caz că sunt cuprinsă de inspirație sau de altceva. Adrian stă în bucătărie cu spatele la mine, căutând în frigider niște apă carbogazoasă. Nu mă observă decât când ajung lângă el.

— Cred că sunt pregătită.

El se întoarce și zâmbește.

— Pari pregătită.

— Sper să nu fie prea plictisitor pentru tine.

Îmi arată telefonul.

— Am jocul Call of Duty pe mobil. O să salvez ostatici în Uzbekistan.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut.

— Noapte bună.

— Succes.

Mă urc în pat și mă bag sub pătură, iar Adrian se așază pe un scaun în capătul opus al cabanei. Auzind ventilatorul din tavan și scârțâitul zgomotos al greierilor afară, lângă fereastră, abia dacă sunt conștientă de prezența lui Adrian. Mă întorc pe o parte, cu fața la perete. După două zile lungi și obositoare, îmi dau seama că n-o să-mi fie greu să adorm. Imediat ce pun capul pe pernă simt cum stresul se îndepărtează; mușchii se relaxează, trupul cedează. Și chiar dacă Adrian e la câțiva metri distanță, este prima noapte în care nu mă

simt urmărită.

Îmi amintesc doar unul dintre vise. Mă aflu în Pădurea Fermecată, întinsă pe o potecă de pământ bătătorit, privind în sus la cerul negru al nopții. Am picioarele ridicate. O siluetă neclară mă trage de glezne, târându-mi corpul printr-un strat de frunze uscate. Brațele mi se ridică deasupra capului. Simt cum degetele mele ating pietre și rădăcini, dar nu sunt în stare să le apuc; parcă aș fi paralizată și nu pot opri ceea ce se întâmplă.

Apoi privesc în sus din fundul unei gropi; parcă aș fi căzut într-o fântână.

Corpul mi s-a răsucit ca un covrig. Am brațul stâng prins sub spate și picioarele desfăcute. Știu că ar trebui să doară mai mult decât simt acum, dar cumva sunt în același timp și în trupul meu, și în afara lui. Sus, deasupra mea, un bărbat se uită în groapă. Ceva mic și moale îmi lovește pieptul. Cade într-o parte și văd că e o jucărie, un iepuraș de pluș. Îl urmează un ursuleț de pluș și o minge mică din plastic. „Îmi pare rău“, spune bărbatul, iar vocea lui sună înfundat, ca și cum ar vorbi sub apă. „Îmi pare atât de rău.“

Apoi fața îmi e lovită de un bulgăre de țărână. Pot auzi foșnetul ușor al lopeții intrând într-o movilă de pământ, apoi cad din nou peste mine țărână și pietre. Îl aud pe bărbat mormăind; simt greutatea acumulându-mi-se pe piept, o presiune crescândă deasupra corpului, apoi nu mai văd nimic. E doar întuneric.

Atunci încerc să deschid ochii și sunt din nou în cabană. Luminile s-au stins și ceasul mic de pe noptieră arată ora 3:03. Zac în pat, strângând în mână un creion cu vârful rupt. Chiar dacă e întuneric, văd că scaunele de la bucătărie sunt goale; nu pot decât să presupun că Adrian a obosit să aștepte să se întâmple ceva și s-a dus acasă.

Mă ridic să mă asigur că ușa e încuiată. Dau pătura la o parte, îmi cobor picioarele peste marginea patului și abia atunci îl văd pe Adrian, cu pieptul gol, dormind pe podea, așezat paralel cu patul meu, folosindu-și brațul îndoit și cămașa făcută ghem drept pernă.

Mă aplec și îl scutur ușor de umăr.

— Hei.

Se ridică imediat.

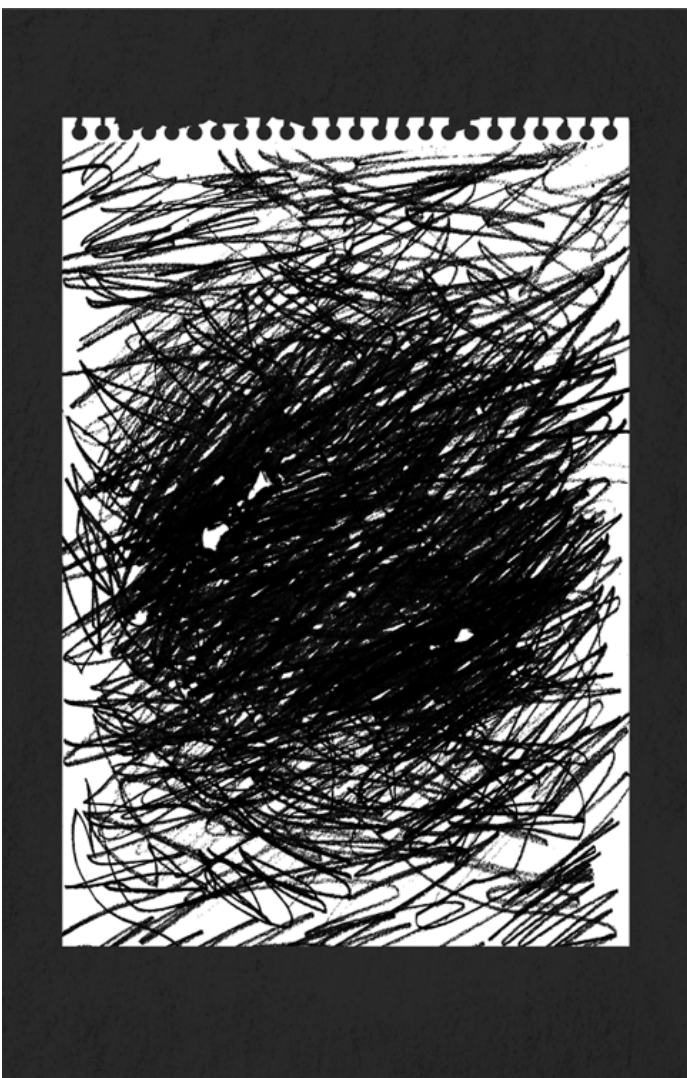
— Ce e?

— A funcționat? Am desenat ceva?

— Păi, și da, și nu.

Aprinde veioza, apoi deschide caietul și îmi arată prima pagină. E acoperită aproape complet cu mâzgălituri; suprafața hârtiei a fost ascunsă sub liniile creionului. Au mai rămas doar două petice albe – două locuri unde vârful creionului a găurit hârtia, dezvăluind foaia goală de dedesubt.

— Abia trecuse de ora unu, explică Adrian. Dormeai cam de o oră. Mă pregăteam să mă ridic și să mă culc. Am stins lumina și m-am întins pe podea. Și atunci te-am auzit mișcându-te și întinzându-te spre caiet. Nici măcar nu te-ai ridicat. Ai desenat stând întinsă în întuneric.

— Nu e cine știe ce desen.

— Poate Anya ne spune că a terminat. Că nu mai sunt desene. Avem deja tot ce ne trebuie.

Dar n-are cum să fie așa. Ceva încă lipsește. Sunt sigură.

— Am visat că eram pe fundul unei gropi. Un bărbat arunca pământ cu lopata peste mine. Poate desenul ăsta este pământul.

— Posibil, dar cu ce ne ajută asta? Ce înțelegem dintr-un desen reprezentând pământ?

Mă ridic să iau celelalte desene. Vreau să le întind pe podea, să văd cum s-ar putea potrivi mângăliturile negre în secvență. Adrian se roagă de mine să dorm.

— Trebuie să te odihnești, Mallory. Măine e ultima noastră șansă să-i dăm de cap. Urcă-te în pat.

Își rearanjează cămașa în cea mai tristă pernă din lume și se întinde din nou pe podeaua tare. Închide ochii și eu încetez să mă mai gândesc la Anya destul cât să-i remarc bustul. E bronzat și tonifiat, așa cum te-ai aștepta să fie un băiat care muncește în aer liber o vară întreagă. Probabil o monedă ar ricoșa de pe pătrățelele lui. A fost bun cu mine, m-a sprijinit și cred are cel mai frumos fizic pe care l-am văzut la un bărbat, iar eu, ca o proastă, l-am pus să doarmă pe podea.

Adrian deschide ochii și își dă seama că încă mă holbez la el.

— Stingi lumina, te rog?

Mă aplec, îi ating pieptul cu degetele și îl iau de mână.

— Bine, spun. Dar mai întâi vreau să vii aici.

25

Mă trezește mirosul de unt și scorțișoară. Adrian e deja îmbrăcat și umblă prin bucătărie. A găsit merele Granny Smith în cămară și stă lângă aragaz cu o spatulă, întorcând niște de clătite. Mă uit la ceas: e abia 7:30.

— De ce te-ai trezit?

— Mă duc la Akron. Să mă întâlnesc cu Dolores Campbell. Dacă plec acum, Google zice că o să ajung la două.

— E o pierdere de timp. O să conduci peste șase sute de kilometri ca să te întâlnești cu o femeie care nu-și recunoaște nici măcar infirmiera.

— E ultima noastră pistă. Lasă-mă să iau desenele și cartea de la bibliotecă. O să i le arăt, să văd dacă îi provoacă vreo reacție.

— Nu cred.

— Probabil ai dreptate. O să încerc, oricum.

E atât de hotărât, încât mă simt obligată să merg cu el; însă am promis deja că îmi voi petrece după-amiaza cu Teddy.

— Trebuie să rămân aici. Au pregătit o petrecere pentru mine.

— Mă descurc. Am descărcat un audiobook nou, *Heir to the Jedi*. O să mă țină ocupat pe drumul până la Akron și înapoi.

Îmi aduce o cană cu ceai și o farfurie cu clătite cu mere și scorțișoară și mă îndeamnă să mă ridic în capul oaselor.

— Acum să-mi spui ce crezi despre astea. E rețeta lui tata.

Mă ridic, gust și da, chiar sunt remarcabile – dulci-acrișoare, untoase și delicioase, chiar mai bune decât *churros*.

— Sunt incredibile

Se apleacă și mă sărută!

— Mai sunt pe aragaz. Te sun de pe drum și îți zic ce aflu.

Sunt puțin tristă că pleacă. Am o zi întreagă de omorât înainte să începă petrecerea de la piscină, la ora trei. Dar îmi dau seama că nu-l pot face pe Adrian să se răzgândească și că va urma orice pistă, până la capătul pământului, doar ca să mă împiedice să plec din Spring Brook.

Îmi petrec dimineața strângându-mi lucrurile. Nu-mi ia mult. În urmă cu șase săptămâni am venit în Spring Brook cu un geamantan găsit într-un secondhand și câteva haine. Acum, mulțumită generozității lui Caroline, am o garderobă mult mai bogată, dar nimic în care să-mi pun noile haine. Așa că împăturesc cu multă grijă rochiile ei de cinci sute de dolari și le pun într-un sac de gunoi de patruzeci de litri – pe care prietenele mele de la Safe Harbor îl numesc valiza unei vieți curate.

Apoi încălț adidașii și fac o ultimă alergare în jurul cartierului. Încerc să nu mă gândesc cât îmi va lipsi Spring Brook – toate micile magazine și restaurantele, casele cu ornamente bogate, peluzele și grădinile frumoase. Am fost în apartamentul lui Russell din Norristown și împrejurimile nu sunt nici pe

departe atât de frumoase. El locuiește la etajul zece într-un bloc-turn, alături de un complex de birouri și un depozit Amazon. De jur împrejur sunt autostrăzi, kilometri întregi de asfalt încins și beton. În niciun caz nu este un loc drăguț, dar se pare că acolo e locul meu.

Petrecerea de la piscină e un gest amabil, cred. Caroline atârână niște stegulețe blegite în jurul curții din spate și, împreună cu Teddy, întinde un banner făcut manual pe care scrie *Mulțumesc, Mallory*. Ted și Caroline se prefac cât se poate de bine că nu am fost concediată. Ne purtăm cu toții ca și cum aș pleca de bunăvoie, ceea ce face după-amiaza mai puțin jenantă. Caroline stă în bucătărie, făcând de mâncare, în timp ce eu înot în piscină cu Ted și Teddy. Facem niște întreceri amuzante pe care Teddy reușește întotdeauna să le câștige. Strig, întrebând dacă nu cumva Caroline are nevoie de ajutor, dacă nu i-ar plăcea și ei să înoate – și atunci îmi dau seama că nu am văzut-o niciodată în piscină.

— Apa îi dă mâncărimi, explică Teddy.

— E din cauza clorului, spune Ted. Am încercat să reglez pH-ul, dar nu merge. Are pielea foarte sensibilă.

La ora patru n-am încă nicio veste de la Adrian. Mă gândesc să-i trimit un SMS, dar Caroline strigă că e gata cina. A pus pe masă carafe de apă cu gheață și limonadă proaspătă și mâncare sănătoasă din abundență – frigărui cu creveți, salaată de fructe de mare și citrice, castroane cu dovleac la abur, spanac și știuleți de porumb. E clar că a depus efort și grijă și am senzația că se simte vinovată că mă dă afară. Încep să mă gândesc dacă nu cumva s-a răzgândit în privința viitorului meu, dacă nu există o șansă să-mi permită să rămân. Teddy povestește plin de entuziasm despre excursia la plajă și despre plimbări. Îmi spune despre parcurile de distracții, despre mașinuțe și despre crabul din ocean care l-a pișcat de degetelele de la picioare. Părinții lui intervin cu propriile povești și pare că avem cu toții o conversație minunată în familie, că totul a revenit la normal.

La desert, Caroline aduce *lava cake* – un pandișpan umplut cu cremă lipicioasă caldă, cu o cupă de înghețată de vanilie deasupra. Prăjiturile astea sunt perfecte, iar când iau prima înghițitură suspin de plăcere.

Toată lumea râde de reacția mea.

— Îmi pare rău, le spun. Dar e cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

— O, minunat! zice Caroline. Mă bucur că putem încheia vara într-un mod plăcut.

Și atunci îmi dau seama că nu s-a schimbat nimic.

Mă ofer să ajut la spălatul vaselor, dar Ted și Caroline insistă să se ocupe ei de curățenie. Îmi reamintesc că sunt oaspetele de onoare. Mă îndeamnă să mă joc cu Teddy. Așa că mă întorc la piscină și reluăm pentru ultima oară jocurile noastre favorite. Ne jucăm de-a naufragiul, Titanicul și Vrajitorul din Oz. Apoi stăm unul lângă altul pe plută.

— Cât de departe e Norristown? întreabă Teddy.

— Nu-i departe. La mai puțin de o oră.

— Deci o să mai poți veni la petreceri?

— Sper că da, îi spun. Nu sunt sigură.

Dar adevărul e că mă îndoiesc că o să-l mai văd vreodată. Ted și Caroline o să găsească ușor o nouă bonă și bineînțeles că va fi drăguță, deșteaptă și fermecătoare, iar Teddy se va distra bine cu ea. O să fiu doar o ciudată notă de subsol în istoria familiei lor – bona care a rezistat doar șapte săptămâni.

Asta e partea cu adevărat dureroasă: știu că peste mulți ani, în viitor, când Teddy își va aduce acasă de Ziua Recunoștinței prietena de la liceu, numele meu va fi doar o glumă spusă la masă. O să mă țină minte drept bona nebună care a desenat pe pereți, cea care credea că prietena imaginară a lui Teddy este reală.

Stăm întinși pe spate pe plută și admirăm apusul superb. Toți norii sunt pătați de roz și violet; cerul pare o pictură dintr-un muzeu.

— Cu siguranță o să ne putem scrie, îi promit. Tu poți să-mi trimiți desene și eu o să-ți scriu scrisori.

— Mi-ar plăcea.

Îmi arată un avion la orizont, urmat de dâre lungi de vapori.

— La Norristown vin oamenii cu avioanele?

— Nu, dragule, nu are aeroport.

E dezamăgit.

— Într-o zi o să zbor cu un avion. Tata spune că cele mari zboară cu opt sute de kilometri pe oră.

Râd și îi reamintesc lui Teddy că a zburat deja cu avionul.

— Când v-ați întors de la Barcelona.

El scutură din cap.

— De la Barcelona am venit cu mașina.

— Ba nu, cu mașina ați mers până la aeroport. Dar pe urmă v-ați urcat în avion. Nimeni nu merge cu mașina din Barcelona la New Jersey.

— Noi da. A durat toată noaptea.

— E pe un continent diferit. Între ele este un ocean uriaș.

— Au construit un tunel subacvatic, spune el. Cu pereți foarte groși, care să te apere de monștrii din mare.

— Acum chiar spui prostioare.

— Întreabă-l pe tata, Mallory! E adevărat!

Și atunci aud telefonul sunând pe marginea piscinei. I-am setat volumul la maximum, ca să nu ratez apelul lui Adrian.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Teddy.

Sar de pe plută și înot spre marginea piscinei, dar nu sunt suficient de rapidă. Până să ajung la telefon, a intrat deja căsuța vocală.

Văd că Adrian mi-a trimis o fotografie. E o bătrână de culoare, îmbrăcată în pulover roșu, stând într-un scaun cu rotile. Ochii ei privesc în gol, dar are părul curat și tuns frumos. Pare bine îngrijită.

Apoi sosește o a doua fotografie – aceeași femeie lângă un bărbat de vreo cincizeci de ani. O înconjoară pe femeie cu brațul și îi atrage atenția spre aparatul de fotografiat, îndemnând-o să privească la cameră.

Adrian sună din nou.

— Ai primit pozele?

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Dolores Jean Campbell și fiul ei, Curtis. Fiica și nepotul lui Annie Barrett. Am petrecut două ore cu ei. Curtis vine în fiecare duminică să-și viziteze mama. Iar noi am înțeles totul greșit.

Pare imposibil.

— Annie Barrett era de culoare?

— Nu, dar categoric nu era unguroaică. S-a născut în Anglia.

— E britanică?

— Nepotul ei e lângă mine. Ți-l dau la telefon ca să-ți povestească totul, bine?

Teddy se uită la mine din piscină, plictisit, nerăbdător să mă întorc să ne jucăm. Mimez cuvintele „cinci minute“, așa că se urcă pe plută și începe să dea din piciorușe, învârtindu-se pe apă.

— Bună, Mallory, sunt Curtis. Chiar locuiești în cabana bunicii Annie?

— Cred... că da.

— Spring Brook, New Jersey. În spatele vâlceleii Hayden's Glen, nu-i așa? Adrian, prietenul tău, mi-a arătat niște poze. Dar nu e cazul să-ți faci griji, bunica nu te bântuie.

Sunt foarte nedumerită.

— De unde știi?

— Uite ce s-a întâmplat. S-a mutat din Anglia în Spring Brook după război, da? Să locuiască la vărul ei George. Se aflau pe malul estic al Hayden's Glen, care pe atunci era un loc plin de oameni albi, foarte avuți. Bunicul Willie locuia în partea de vest, într-un cartier numit Corrigan. Partea celor de culoare. Lucra la o benzinărie Texaco și după muncă se ducea la pârâu să-și prindă cina. Bunicului îi plăcea să pescuiască. Mânca păstrăv și biban zilnic, dacă mușcau. Într-o zi a văzut o fată albă frumoasă plimbându-se desculță. Avea în mână un caiet de desen. L-a salutat, iar bunicul ne-a zis că i-a fost frică și să se uite la ea. Pentru că era 1948, ții minte? Ce faci dacă ești un bărbat negru și o fată albă îți zâmbește? Te uiți în altă parte. Dar bunica Annie venea din Cresscombe, din Marea Britanie. Un oraș-port plin de imigranți din Caraibe. Nu se temea de negri. L-a salutat pe bunicul meu în fiecare după-amiază. Pe parcursul următorului an s-au împrietenit și curând au devenit mai mult decât prieteni. Bunicul se furișa prin pădure în puterea nopții ca s-o viziteze în cabană.

Înțelegi ce spun?

— Cred că da.

Mă uit spre piscină să-l verific pe Teddy. Continuă să facă ture pe plută și eu mă simt vinovată că îl ignor în ultima mea zi, dar trebuie să aud și restul.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, într-o zi, Annie s-a dus la vărul George și i-a spus că e însărcinată. Numai că pe atunci nu se folosea cuvântul ăsta. Probabil a spus că „a rămas grea“. I-a spus lui George că Willie e tatăl, că are de gând să fugă cu el. Și că o să se mute în vest, în Ohio, să trăiască la ferma familiei lui Willie, unde probabil n-o să-i deranjeze nimeni. Iar Annie era încăpățânată, George știa că nu avea cum s-o oprească.

— Și ce s-a întâmplat?

— George s-a infuriat, evident. I-a spus că pruncul e un lucru îngrozitor. A spus că în ochii lui Dumnezeu căsătoria lor nu o să conteze. Că Annie o să fie moartă pentru el și familia n-o să mai vrea să audă de existența ei. Iar ea a zis că e-n regulă, că oricum nu i-a plăcut niciodată de ei. Apoi și-a împachetat lucrurile și a dispărut. Ceea ce l-a pus pe George într-o situație foarte neplăcută. El era un stâlp al comunității. Era diacon la biserică. Nu le putea spune oamenilor că verișoara lui a fugit cu un bărbat de culoare. Mai degrabă ar fi murit decât să se afle adevărul. Așa că a inventat o poveste. S-a dus la un măcelar și a cumpărat două găleți de sânge de porc. Pe atunci nu exista ideea de expertiză medico-legală, sângele era sânge. L-a împrăștiat prin cabană, a doborât mobilierul, a făcut să pară că cineva a răscolit locul. Apoi a anunțat poliția. Orașul a organizat o căutare și au dragat pârâul, dar nu au găsit niciun cadavru, pentru că nu a existat unul. Bunica o numea Marea Evadare. Și-a petrecut următorii șaiszeci de ani la o fermă de lângă Akron. A născut-o pe mama mea, Dolores, în 1949, și pe unchiul meu Tyler în 1950. Când a murit, avea patru nepoți și trei strănepoți. A trăit până la optzeci și unu de ani. Curtis îmi spune povestea cu încredere și convingere, dar mie tot nu-mi vine să cred.

— Și nu a aflat nimeni adevărul? Oamenii din Spring Brook încă mai cred că a fost omorâtă. E un fel de baubau local. Puștii spun că bântuie pădurea.

— Nu cred că Spring Brook nu s-a schimbat prea mult din anii '40. Pe atunci era avut, dar pariez că acum i se spune „prosper“. Cuvinte diferite care înseamnă același lucru. Dar dacă te duci în Corrigan, o să găsești destul de mulți oameni care știu adevărul.

Îmi amintesc de conversația cu detectivul Briggs.

— Cred că am întâlnit deja pe cineva. Doar că n-am crezut-o.

— Ei bine, sper că acum te-ai liniștit, zice Curtis. Mă așteaptă soția în mașină, așa că ți-l dau pe prietenul tău.

Îi mulțumesc lui Curtis pentru timpul acordat, iar el îl dă telefonul lui Adrian.

— Incredibil, nu?

— Adică ne-am înșelat complet?

— Annie Barrett nu a fost ucisă. Nu ea e fantoma noastră, Mallory. Toate desenele vin de la altcineva.

— Teddy?

Ridic ochii și o văd pe Caroline Maxwell pe marginea piscinei, strigându-și fiul.

— Se face târziu, iubitele. E timpul să te clătești.

— Încă cinci minute? o roagă el.

Îi fac cu mâna lui Caroline, dându-i de înțeles că am eu grijă de el.

— Trebuie să închid. Vrei să treci pe la mine când ajungi acasă? Dacă tot e ultima mea noapte aici.

— Dacă nu te deranjează să aștepti până târziu. GPS-ul spune că n-o să ajung înainte de miezul nopții.

— O să te aștept. Condu prudent.

Mintea mi se învârte. Mă simt de parcă aș fi intrat într-un zid de cărămidă. Îmi dau seama că mi-am pierdut ultimele săptămâni urmărind o pistă falsă, iar acum trebuie să reconsider tot ce știu despre Anya.

Dar mai întâi trebuie să-l scot pe Teddy din piscină.

— Haide, Ursulețule. Vino să ne clătim.

Ne luăm prosoapele și traversăm curtea până la cabina exterioară de duș. Lângă ea se află o băncuță pe care Caroline a pregătit pijamaua cu mașini de pompieri a lui Teddy și lenjerie curată. Întind mâna prin ușă și dau drumul la apă, ajustând robinetele până când apa e potrivit de caldă. Teddy intră și încuie ușa, iar eu rămân afară, cu prosopul la îndemână. Costumul de baie cade cu un plescăit pe podeaua de beton, apoi mi-l împinge cu piciorul. Storc în mâini pantalonașii de poliester, scurgând apa. Arunc o privire spre casa lui Mitzi.

Sunt aprinse luminile în bucătărie și detectivul Briggs s-a întors la scena crimei. Se plimbă prin curtea din spate cu un fel de prăjină de metal, înfigând-o în pământ, pentru măsurători. Îi fac cu mâna și vine la mine.

— Mallory Quinn. Aud că o să pleci mâine din Spring Brook.

— Lucrurile n-au mers prea bine.

— Așa a spus și Caroline. Totuși, am fost puțin surprinsă că nu ai pomenit de asta.

— N-a venit vorba.

Așteaptă să detaliez, dar ce-ar vrea să spun? Nu mă mândresc că am fost concediată. Încerc să schimb subiectul.

— Tocmai am vorbit la telefon cu nepotul lui Annie Barrett. Un bărbat pe nume Curtis Campbell. Locuiește în Akron, Ohio. Zice că bunica Annie a trăit până la optzeci și unu de ani.

Briggs zâmbește.

— Ți-am spus că povestea aia e o minciună. Bunicul meu a crescut alături de Willie. Mergeau împreună la pescuit.

Teddy ne întrerupe, strigând din interiorul cabinei de duș:

— Hei, Mallory?

— Aici sunt.

Pare speriat.

— E un gândac pe săpun.

— Ce fel de gândac?

— Unul mare. Cu o mie de picioare.

— Aruncă niște apă pe el.

— Nu pot. Trebuie s-o faci tu.

Deschide ușa și se retrage în colțul îndepărtat, ca să nu-mi stea în drum. Mă întind spre bucata de săpun Dove, așteptându-mă să zăresc vreun miriapod scârbos, dar nu e nimic acolo.

— Unde e?

Teddy clatină din cap și îmi dau seama că gândacul nu era decât un pretext, o scuză ca să mă facă să deschid ușa.

— Ne arestează? Îmi șoptește el.

— Cine?

— Doamna de la poliție. E supărată pe noi?

Mă uit la Teddy, uluită. Nimic din discuția asta nu are sens.

— Nu, dragule, totul e în regulă. Nu e nimeni arestat. Tu termină aici, bine?

Închid ușa și el o zăvorăște în urma mea.

Detectivul Briggs așteaptă.

— E totul în regulă?

— N-are nimic.

— Mă refeream la tine, Mallory. Arăți ca și cum ai fi văzut o stafie.

Mă așez pe un scaun ca să-mi adun gândurile și-i spun că sunt încă tulburată în urma apelului primit.

— Eram convinsă că Annie Barrett a fost ucisă. Nu-mi vine să cred că oamenii au răspândit povestea asta timp de șaptezeci de ani.

— Păi, adevărul nu pune Spring Brook într-o lumină favorabilă. Dacă orașul ar fi fost puțin mai tolerant, poate Willie și Annie ar fi rămas aici. Poate George nu s-ar fi simțit obligat să însceneze o crimă. Știi, în departamentul meu încă mai sunt tipi care cred că asasinatul chiar a avut loc! râde ea. Eu le spun adevărul, iar ei se poartă ca și cum aș încerca să agit apele, că-s o polițistă de culoare care mizează pe cartea rasismului.

Ridică din umeri.

— Oricum, nu te mai rețin. Am doar o întrebare scurtă. Am găsit telefonul mobil al lui Mitzi în bucătărie. Bateria se consumase, dar am găsit un încărcător și l-am aprins. Se pare că tocmai îți trimitea un mesaj. Pentru mine nu are nicio logică, dar poate pentru tine înseamnă ceva.

Se uită în carnețel, privind peste ochelarii de citit.

— Uite ce spune: „Trebuie să vorbim. M-am înșelat mai înainte. Anya nu e un nume, e...” Briggs se oprește și se uită la mine: Doar până aici a ajuns.

Cuvintele astea înseamnă ceva pentru tine?

— Nu.

— Dar *Anya*? Să fie o greșeală de scriere?

Fac semn cu capul în direcția cabinei de duș.

— Anya este numele prietenei invizibile a lui Teddy.

— Prietenă invizibilă?

— Are cinci ani. Are o imaginație activă.

— Știu că nu e reală, strigă el. Știu că e o invenție.

Briggs se încruntă, nedumerită de mesajul criptic. Apoi mai dă o pagină din carnet.

— Am vorbit ieri cu Caroline Maxwell și a spus că a auzit-o pe Mitzi certându-se cu cineva joi seara. A văzut-o pe Mitzi ieșind din casă în cămașă de noapte pe la zece și jumătate. Ai auzit cumva ceva?

— Nu, dar nu eram aici. Eram acasă la Adrian. La trei străzi distanță. Părinții lui dădeau o petrecere.

Joi seară la zece și jumătate eu stăteam în grădina Castelului Florilor, pierzându-mi timpul cu *Lucrările lui Anne C. Barrett*.

— Legistul a aflat cum a murit Mitzi?

Briggs coboară glasul ca să nu audă Teddy.

— Din nefericire, se pare că are legătură cu drogurile. O criză acută de plămâni ca urmare a unei supradoze. În perioada cuprinsă între sfârșitul zilei de joi și vineri dimineța devreme. Dar nu te apuca să discuți asta pe Facebook. Ține-o pentru tine câteva zile.

— A folosit heroină?

E surprinsă.

— De unde știi?

— E doar o bănuială. Am văzut niște chestii la ea în casă. Erau capace de ace prin tot livingul.

— Da, ai bănuț bine, spune Briggs. Nu prea auzi de persoane în vârstă care să folosească droguri tari, dar în spitalele din Philly sunt săptămânal astfel de cazuri. E mai des întâlnit decât ai crede. Poate vizitatorul ei era un dealer. Poate s-au certat. Încă mai punem lucrurile cap la cap.

Îmi mai oferă o carte de vizită, dar eu îi spun că încă o am pe prima.

— Dacă îți vine ceva în minte sună-mă, bine?

După ce pleacă Briggs, Teddy deschide ușa cabinei de duș, curat lună și îmbrăcat în pijamaua cu mașini de pompieri. Îl îmbrățișez și îi spun că o să ne vedem de dimineată ca să ne luăm rămas-bun. Apoi îl conduc prin curte și îl

trimit în casă.

Încerc să-mi păstrez calmul până intru în cabană și încui ușa. Apoi mă prăbușesc pe pat și îmi îngrop fața în pernă. În ultimele treizeci de minute am avut parte de atâtea surprize-bombă, că nici nu pot să mă gândesc la toate. E copleșitor. Piese din puzzle par acum mai împrăștiate ca oricând.

Dar un lucru e sigur.

Soții Maxwell m-au mințit.

26

Aștept până se întunecă, când sunt sigură că Teddy a adormit în patul lui, înainte să intru în casă să vorbesc cu Ted și Caroline. Îi găsesc în camera de zi, așezați la capetele opuse ale canapelei, înconjurați de schițele mele nebunești cu păduri întunecoase, copii pierduți și îngeri înaripați. Într-un colț al camerei este un sul de folie de protecție și niște materiale de zugrăvit – trafaleti, amorsă, două cutii de vopsea albă Benjamin Moore Atrium. De parcă ar plănuși să zugrăvească de dimineată, după ce mă ia Russell.

Caroline soarbe dintr-un pahar de vin; în apropiere se află o sticlă de merlot Kendall-Jackson. Ted ține o cană de ceai fierbinte, suflând atent ca să-l răcească, și ascultă un post de radio la boxe. Par bucuroși să mă vadă.

— Speram să treci pe aici, zice Caroline. Ai împachetat tot?

— Aproape.

Ted întinde cana, îndemnându-mă s-o miros.

— Tocmai am fiert niște apă. Pentru ceaiul de ginkgo biloba. Să-ți torn și ție?

— Nu, nu e nevoie.

— Cred că ți-ar plăcea, Mallory. E bun pentru inflamații. După un antrenament îndelungat. Hai să-ți dau un pic.

Nu prea mai am de ales. Aleargă în bucătărie și jur că văd o sclipire de iritare în ochii lui Caroline.

Dar nu spune decât:

— Sper că te-ai simțit bine la cină.

— Da. A fost drăguț. Mulțumesc.

— Mă bucur că am reușit să ne luăm rămas-bun într-un mod plăcut. Și cred că a fost bine și pentru Teddy. Să aibă parte de un fel de încheiere. E important

pentru copii.

Urmează o pauză stânjenitoare. Știu ce trebuie să întreb, dar vreau să aștept până se întoarce Ted, ca să pot vedea reacțiile amândurora. Îmi plimb ochii prin cameră și privirea îmi cade pe două desene pe care le-am trecut cumva cu vederea – sunt mici și foarte aproape de podea. Nu e de mirare că nu le-am văzut nici eu, nici Adrian. Desenele sunt lângă o priză, de fapt, unul dintre ele este realizat *în jurul* prizei, ca și cum electricitatea ar trece din ea în desen.

Îngerul agită un fel de baghetă magică, apăsând-o de pieptul Anyei, înconjurând-o cu un câmp de energie, paralizând-o.

— Ăla e un pistol cu electroșocuri Vipertek?

Caroline zâmbește deasupra marginii paharului cu vin.

— Poftim?

— În desenele alea. Nu le-am observat vineri. Bagheta ei nu seamănă cu Viperul tău?

Caroline se întinde după sticla de vin și își umple paharul.

— Dacă încercăm să interpretăm toate simbolurile din desenele astea, o să avem o noapte lungă.

Dar eu știu că desenele nu sunt simboluri. Sunt parte din secvență, piesele lipsă. Adrian a avut dreptate în privința mâzgăliturilor criptice. *Anyă ne spune că a terminat. Nu mai sunt desene. Avem deja tot ce ne trebuie.*

Ted revine în mai puțin de un minut cu o cană aburindă de lichid cenușiu. Arată ca apa murdară după ce ai spălat podelele și miroase ca într-un magazin de animale. Mă întind după un suport de pahare și îl pun pe măsută. — Nu trebuie să stea la infuzat, spune Ted. Îl poți bea oricând, dacă s-a răcit suficient.

Se așază lângă soția lui și butonează laptopul, schimbând o melodie de Marvin Gaye cu una de Joni Mitchell, cântecul acela despre șuvițe de păr de înger și castele de înghețată în aer¹⁰.

¹⁰ Este vorba despre cântecul „Both sides now“ (n.red.).

— Am aflat ceva interesant despre Mitzi, le spun. Chiar înainte să moară îmi trimitea un mesaj. Voia să știu că Anya nu e un nume. Că înseamnă altceva. Detectivul Briggs nu i-a dat de cap.

— Cu siguranță e un nume, spune Ted. E diminutivul rusesc de la Anna. E popular în toată Europa de Est.

— Corect, dar eu am încercat să-l pun în Google Translate. Se pare că este un cuvânt în maghiară. Înseamnă „mămică“. Nu mamă, ci mămică. Așa cum ar spune un copil. Nu e ciudat?

— Nu știu, zice Caroline. Așa o fi?

— Ceaiul e mai bun dacă e calduț, intervine Ted. Ți subțiază mucusul din sinusuri.

— Și știți ce altceva mai e ciudat? Teddy spune că nu a zburat niciodată cu avionul. Chiar dacă acum trei luni v-ați întors de la Barcelona. Conform liniei aeriene American Airlines, e un zbor de opt ore. Am verificat. Cum să uite un copil mic de cea mai grozavă călătorie cu avionul din viața lui?

Caroline e gata să răspundă, dar Ted intervine repede.

— De fapt, e o poveste amuzantă. Teddy era agitat din cauza drumului, așa că m-am hotărât să-i dau un Benadryl. Se spune că îi ajută pe copii să adoarmă. Numai că nu mi-am dat seama că îi dăduse *deja* și Caroline unul. Deci a primit o doză dublă. A dormit toată ziua. Nu s-a trezit decât când eram în mașină.

— Serios, Ted? Asta este explicația ta?

— E adevărul.

— O doză dublă de Benadryl?

— Ce vrei să insinuezi, Mallory?

Se forțează să zâmbească și ochii lui mă imploră să nu mai pun întrebări.

Dar nu mă pot opri acum.

Încă mai trebuie să pun întrebarea cea mare.

Cea care ar explica totul.

— De ce nu mi-ați spus că Teddy e fată?

Urmăresc cu atenție reacția lui Caroline, iar dacă observ ceva, acel ceva e un fel de indignare plină de sine.

— În primul rând, considerăm că modul în care ai pus întrebarea e ofensator.

Înțelegi de ce?

— L-am văzut la duș. După înot. Credeați că n-o să aflu niciodată?

— Era cât pe ce, spune Ted trist.

— Nu e un secret, continuă Caroline. Noi categoric nu ne rușinăm cu identitatea lui. Doar că nu știam dacă tu o să faci față. Evident, Teddy s-a născut fată. Timp de trei ani l-am crescut ca pe o fată. Dar pe urmă ne-a arătat clar că se identifică drept băiat. Da, Mallory, îl lăsăm să-și exprime identitatea de gen prin îmbrăcăminte și tunsoare. Și bineînțeles că l-am lăsat să-și aleagă un nume mai masculin. A vrut să-l cheme ca pe tatăl lui.

— Sunt multe studii interesante despre copiii transgender, spune Ted, iar ochii lui încă mă mai roagă, te rog, te rog, *te rog*, taci dracului din gură. Am niște cărți în birou, dacă ești interesată.

E de-a dreptul o nebunie faptul că ei se așteaptă ca eu să pretind că totul e normal.

— Vreți să-mi spuneți că fiul vostru de cinci ani e transgender și cumva *nu a venit niciodată vorba* despre asta?

— Știam că o să reacționezi așa, spune Caroline. Știam că tu ai convingeri religioase puternice...

— Nu am nicio problemă cu persoanele transgender...

— Atunci de ce faci atâta caz?

N-o mai ascult. Mintea îmi galopează deja. Fiindcă acum îmi dau seama că toate ciudățeniile și comportamentele stranii ale lui Teddy au dintr-odată sens. Faptul că îi evita pe băiețiii de la locul de joacă. Scandalurile și plânsetele când Ted îl târa cu forța la frizer. Obsesia pentru același tricou cu dungi mov. Un mov foarte deschis, aproape de culoarea lavandei, cea mai feminină culoare din garderoba lui.

Și toate acele întrebări agasante din partea școlii privind fișa de la grădiniță...

— Nu aveți înregistrarea vaccinărilor, realizez eu. Poate că aveți un certificat de naștere. Sunt sigură că există posibilități de a cumpăra unul fals, dacă aveți suficienți bani. Dar școlile din Spring Brook sunt foarte serioase în privința vaccinurilor. Vor formulare trimise direct de la un doctor. Iar voi nu le puteți obține. De asta vă tot sună școala.

Ted clatină din cap.

— Nu e adevărat. Am avut un pediatru excelent la Barcelona...

— Nu mai vorbi de Barcelona, Ted. N-ai fost niciodată la Barcelona. Spaniola

ta e oribilă. Nu știi nici măcar cum se spune la cartof! N-am idee unde v-ați ascuns timp de trei ani, dar sigur nu la Barcelona.

Dacă nu aș fi fost atât de tulburată, poate aș fi observat tăcerea lui Caroline.

Încetase subit să mai vorbească și acum doar se uita cu atenție și asculta.

— Ați furat fetița cuiva. Ați îmbrăcat-o ca pe un băiat. Ați crescut-o făcând-o să creadă că e băiat. Și ați scăpat basma curată, pentru că are doar cinci ani. Pentru că lumea ei e atât de mică. Dar ce o să se întâmple când o să meargă la școală? Când o să-și facă prieteni? Când o să crească și hormonii o să-și facă de cap? Cum v-ați imaginat voi, oameni cu diplome, că o să funcționeze treaba asta? Trebuie să fiți...

Las propoziția în aer, deoarece cuvântul pe care vreau să-l folosesc ar fi „nebuni“.

Îmi dau seama că trebuie să tac, îmi împărtășesc concluziile oamenilor nepotriviți. Chiar mă aștept ca ei să fie de acord cu mine? Să mărturisească și să spună că tot ce au făcut a fost greșit? Trebuie să plec imediat, s-o găsesc pe Briggs, detectivul, și să-i povestesc totul.

— Ar trebui să revin la împachetat, le spun prosteste.

Mă ridic de parcă o să mă lase pur și simplu să plec de acolo.

— Ted, rostește Caroline cu voce calmă.

Sunt la jumătatea drumului spre ușă când sticla se sparge de tâmpla mea. Cad, scăpând telefonul din mână. Ceva ud îmi curge pe față și pe gât. Ridic mâna să opresc sângerarea și palma mi se înroșește. Sunt plină de merlot Kendall-Jackson.

În spatele meu îi aud pe soții Maxwell certându-se.

— E-n bucătărie.

— Am verificat bucătăria.

— În sertarul mare. Unde țin timbrele!

Ieșind din camera de zi, Ted pășește delicat peste trupul meu, foarte atent să nu calce pe mine, chiar dacă tocmai mi-a dat cu o sticlă în cap. Trece pe lângă mobilul meu, care stă cu fața în jos pe covor. Există un buton pentru cazuri de urgență pe ecranul principal – o aplicație care la o singură atingere ar trimite adresa lor către un dispecerat pentru situații de urgență. Dar nu sunt destul de

aproape ca să ajung la el și mă doare prea rău ca să mă ridic în picioare. Tot ce pot face este să-mi încordez degetele de la picioare în adidași și să împing, târându-mă puțin câte puțin pe burtă.

— Se mișcă, spune Caroline. Sau cel puțin încearcă.

— O secundă, strigă Ted.

Mă întind spre telefon și îmi dau seama că nu mai percep corect distanțele. Mobilul nu se mai află la câțiva centimetri de mine, dintr-odată e la mijlocul holului, la o distanță cât un teren de fotbal. O aud pe Caroline în spatele meu, aud cum pantofii ei strivesc cioburile de sticlă. N-o mai recunosc. Nu mai este mama amabilă și grijulie care m-a primit în casa ei și m-a încurajat să am încredere în mine. S-a transformat în... în altceva. Are ochi reci și calculați. Se uită la mine ca la o pată de pe covor, un lucru murdar care trebuie înlăturat.

— Caroline, te rog, încerc eu să rostesc, dar cuvintele nu ies imediat; vorbesc împiedicat.

Ridic glasul și încerc din nou, dar buzele nu mi se mișcă așa cum trebuie. Parcă sunt o jucărie căreia i s-a terminat bateria.

— Shhh, mă îndeamnă ea, ducând un deget la buze. Să nu-l trezim pe Teddy. Mă rostogolesc pe-o parte și simt cioburi ascuțite apăsându-mi șoldul. Caroline încearcă să mă ocolească fără să se apropie prea mult, dar pentru că zac lată pe hol, îi blochez drumul. Îmi îndoi genunchiul drept și-i mulțumesc lui Dumnezeu că se mișcă așa cum trebuie. Ridic coapsa dreaptă până aproape de corp. Iar când Caroline își adună în sfârșit curajul ca să pășească peste mine, întind piciorul, lovind-o cu călcâiul în tibie. Se aude un pocnet puternic și ea se prăbușește greoi peste mine.

Știu c-o pot învinge. Știu că sunt mai puternică decât ea și Ted la un loc. Mi-am petrecut ultimele douăzeci de luni pregătindu-mă pentru clipa asta. Am alergat, am înotat și am mâncat sănătos. Fac câte cincizeci de flotări o dată la două zile, în timp ce Ted și Caroline stau degeaba și beau vin. Așa că n-o să cedez. Brațul lui Caroline aterizează lângă fața mea și eu îmi înfig dinții în el, mușcând cu forță. Ea țipă surprinsă, își smulge brațul și bâjbâie după telefon. O apuc de spatele rochiei, trag, iar bumbacul subțire se sfâșie ca o hârtie, dezgolindu-i gâtul și umerii. Și în acel moment îi observ regretatul tatuaj făcut

în facultate, cel din perioada ei artistică, de când era obsedată de John Milton și *Paradisul pierdut*.

Are o pereche mare de aripi desenată chiar între omoplați.

Aripi de înger.

Ted revine din bucătărie. Are în mână Viper-ul și strigă la Caroline să se dea la o parte. Strâng din nou piciorul, știu că e ultima mea șansă, dacă îl lovesc poate o să scape Viper-ul, poate că...

27

Clipesc de câteva ori și mă trezesc în întuneric.

În beznă recunosc forme familiare: patul meu, noptiera, un ventilator de tavan nemișcat, rafturile de scândură groasă de deasupra capului.

Sunt în cabană.

Stau în șezut pe un scaun cu spătarul tare, iar sinusurile-mi ard. Parcă le-aș fi spălat cu clor.

Încerc să mă ridic în picioare, dar descopăr că nu-mi pot folosi brațele; am mâinile încrucișate la spate, răsucite în unghiuri dureroase și legate strâns de scaun.

Mișc buzele ca să strig după ajutor, dar am un fel de bandă bine înfășurată în jurul capului. Gura mi-a fost înfundată cu o cârpă, un ghem ud de mărimea unui măr. Presiunea pe fălci e cumplită.

Mi se încordează mușchii și inima începe să-mi galopeze când îmi dau seama de toate lucrurile pe care nu le pot face: nu pot să mă mișc, nu pot vorbi, nu pot țipa, nici măcar nu-mi pot da părul la o parte de pe față. Dacă dispare instinctul care-ți dictează dacă să fugi sau să lupți, tot ce mai rămâne e panica. Mi-e așa de frică, încât aproape că vomit – și e bine că n-o fac, altfel probabil m-aș sufoca.

Închid ochii și spun repede o rugăciune. *Tè rog, Doamne, ajută-mă! Ajută-mă să-mi dau seama ce să fac.* Apoi inspir adânc și controlat pe nas, umplându-mi plămânii la capacitate maximă înainte de a expira. E un exercițiu de relaxare pe care l-am învățat la reabilitare și ajută să țin în frâu anxietatea. Îmi încetinește pulsul și îmi calmează nervii.

Repet exercițiul de trei ori.

Apoi mă străduiesc să gândesc.

Încă mai am opțiuni. Picioarele nu-mi sunt legate. Există posibilitatea să reușesc să mă ridic – dar dacă o fac, scaunul va rămâne legat de spatele meu, ca o carapace de broască-țestoasă. M-aș deplasa încet și greu, dar poate n-ar fi complet inutil.

Pot să întorc capul la stânga și la dreapta. Văd suficient de departe în bucătărie, până la ceasul cu leduri de pe cuptorul cu microunde: e 23:07. Adrian ar trebui să se întoarcă pe la miezul nopții. A promis că vine să mă vadă. Dar ce-o să se întâmple dacă bate la ușa cabanei și nu răspunde nimeni? E vreo șansă să încerc să întreb?

Nu, nu cred.

O să întreb doar dacă îmi dau un semn.

Nu pot ajunge la buzunare, dar sunt sigură că sunt goale. Nu am telefon. Nici chei. Nici pistolul cu electroșocuri. Dar în bucătărie e un sertar plin de cuțite. Dacă aș putea cumva să ajung la unul și să-mi tai legăturile, m-aș ridica de pe scaun și aș fi înarmată.

Înfig picioarele în podea și mă aplec în față, încercând să mă ridic, dar centrul de greutate mă trage înapoi. Îmi dau seama că singura mea speranță e să mă arunc înainte, ca să produc suficientă inerție ca să mă ridic. Mi-e frică doar să nu mă răstorn în față și să cad pe podea.

Încă îmi fac curaj să încerc, când aud pași în afara cabanei, urcând treptele tocite de lemn. Apoi ușa se deschide și Caroline aprinde lumina.

Poartă aceeași rochie decoltată de mai înainte, dar acum are și mănuși de latex albastre. Cară una dintre sacoșele ei frumoase de pânză – cele cu care mergi la cumpărături ca să previi ca plasticul să sufocă oceanele. Pare surprinsă să mă găsească trează. Pune sacoșa pe blatul din bucătărie și începe să-i golească conținutul: o brichetă cu capăt lung pentru grătar, o linguriță de metal, o seringă mică și un ac cu capac de plastic portocaliu.

În tot acest timp eu o implor, dar nu pot forma cuvinte, scot doar niște sunete. Ea încearcă să mă ignore și să se concentreze asupra lucrului, dar îmi dau seama că o irit. În cele din urmă, întinde o mână și-mi slăbește legătura de pe cap; scuip cârpa udă, care mi se rostogolește din poală, aterizând cu un plescăit pe

podea.

— Nu țipa, zice ea. Folosește vocea de interior.

— De ce-mi faci asta?

— Am încercat să-ți ofer o despărțire frumoasă, Mallory. Am făcut salată de fructe de mare. Am atârnat stegulețe. Eu și Ted ți-am oferit o compensație pentru concediere. Plata pe o lună. Mâine-dimineață intenționez să te surprindem cu un cec.

Clatină cu tristețe din cap, apoi bagă mâna în sacoșă și scoate o punguță de plastic plină cu o pulbere albă.

— Ce e aia?

— E heroina pe care ai furat-o din casa lui Mitzi. Ai luat-o ieri după-amiază, după ce i-ai cotrobăit prin dormitor.

— Nu-i adevărat...

— Ba sigur că e, Mallory. Ai o mulțime de probleme nerezolvate. Te-ai dat drept studentă și atletă de top, ceea ce ți-a provocat multă anxietate. La asta s-a adăugat presiunea pierderii slujbei, a salariului și a locuinței. Tot stresul ăsta te-a împins să recidivezi.

Îmi dau seama că nici ea nu crede ce spune, doar recită o poveste.

— Erai disperată după o doză și știai că Mitzi e consumatoare de droguri, așa că te-ai strecurat la ea în casă și i-ai găsit ascunzătoarea, continuă ea. Numai că nu ți-ai dat seama că heroina ei e îndoită cu fentanil. Două miligrame, suficient ca să doboare un cal. Receptorii opioizi au fost suprasolicitați și tu nu ai mai putut să respiri.

— Asta ai de gând să le spui celor de la poliție?

— Asta o să deducă ei. Pe baza trecutului tău. Și a autopsiei. Mâine-dimineață eu o să bat la ușa ta, să te întreb dacă ai nevoie de ajutor la împachetat. Cum n-o să răspunzi, o să folosesc cheia mea ca să intru. O să te găsesc zăcând în pat cu un ac înfipt în braț. O să țip și o să-l chem pe Ted. El o să te apese pe piept, o să încerce să-ți acorde primul ajutor. O să chemăm ambulanța, dar paramedicii vor spune că ești moartă de câteva ore. Și că oricum nu mai aveam ce să facem. Iar pentru că suntem niște oameni cumsecade, o să avem grijă să ai parte de o înmormântare frumoasă și de o piatră funerară. Alături de sora ta.

Altfel, ar trebui să plătească Russell pentru tot și nu ar fi corect.

Caroline desigilează punga și o ține deasupra linguriței, umplând-o atent cu pudra albă. Se apleacă peste blat, concentrată la ceea ce face, și îi văd din nou tatuajul care începe fix de sub gât.

— Tu ești îngerul din desene. Ai atacat-o pe Anya cu Viper-ul și apoi ai strangulat-o.

— Am fost în legitimă apărare.

— Nu strângi de gât pe cineva ca să te aperi. Ai ucis-o. I-ai furat fetița. Câți ani avea? Doi? Doi și jumătate?

Lingura alunecă dintre degetele lui Caroline și aterizează zdrăgănind pe blat. Pudra se împrăștie peste tot și ea clatină din cap iritată.

— Nu te prefac că înțelegi situația. Habar n-ai prin ce-am trecut.

Ia o spatulă de plastic și o trage ușor peste blat, adunând pulberea într-o moviliță.

— Știu că te-a ajutat Ted. Știu că el e bărbatul din desene. Tu ai omorât-o pe Anya și i-ai luat fiica. Apoi l-ai trimis pe Ted să îngroape cadavrul. Când s-a întâmplat asta, Caroline? Unde locuiați?

Dă din cap și râde.

— Cunosc jocul ăsta. Îl folosim mereu la terapie. N-o să scapi doar vorbind despre asta.

— Tu și Ted aveți probleme. El a spus că v-ați chinuit ani în șir să aveți un copil. Asta a fost ultima soluție? Să furați unul?

— Am *salvat* copilul ăla.

— Ce înseamnă asta?

— Nu contează. Ce-i făcut e bun făcut și trebuie să mergem înainte. Îmi pare rău că n-o să mai faci parte din familia noastră.

Caroline împinge cu grijă praful înapoi în lingură și ia bricheta. Apasă de câteva ori pe buton înainte să apară o flacără mică, albastră și văd că îi tremură mâinile.

— Teddy își amintește ceva?

— Tu ce crezi, Mallory? Ți s-a părut traumatizat? Pare trist sau nefericit? Nu. Nu-și amintește nimic. E un copil fericit, stabil, iar eu m-am străduit enorm

să-l aduc aici. N-o să aflu niciodată ce sacrificii am făcut pentru el. Și aste e bine.

În timp ce Caroline vorbește, praful din lingură fumegă, se înnegrește și în cele din urmă se lichefiază. Heroina de pe Coasta de Est nu prea are miros, dar mă izbește un iz de chimicale – poate că e fentanilul sau poate un alt aditiv letal.

Îmi aduc aminte că am auzit despre un dealer din Camden care își îndoia marfa cu detergent Ajax sub formă de pudră. Caroline pune jos bricheta și ia seringă. Cufundă acul în lingură și trage încet de piston, umplând seringă cu lichidul vâscos de un maroniu grețos.

— Își amintește de iepure, spun.

— Poftim?

— În desenele Anyei este reprezentată o fetiță care aleargă după un iepure. Fetița urmărește iepurele alb și ajunge într-o vale. Amintește-ți de interviul meu, Caroline. În prima zi când am venit aici aveai unul dintre desenele lui Teddy pe frigider. Cel cu un iepure alb. Poate că își amintește mai mult decât îți dai tu seama.

— Desenele ei sunt minciuni. Nu poți avea încredere în ele.

— M-am chinuit mult să le găsesc un sens. Dar cred că în cele din urmă le-am pus în ordinea corectă. Sunt în dosarul de pe noptiera mea. Îți arată exact ce s-a întâmplat.

Caroline caută în sacoșă o bandă de cauciuc. O întinde între mâini, ca și cum s-ar pregăti să mi-o înfășoare pe braț. Dar curiozitatea o copleșește. Se duce la noptieră, deschide dosarul și începe să răsfoiască hârtiile.

— Nu, nu, știi ce, desenele astea sunt foarte nedrepte! Reprezintă versiunea *ei* despre ce s-a întâmplat. Dar dacă ai putea vedea versiunea mea, imaginea de ansamblu, ai înțelege mai bine.

— Care e imaginea de ansamblu?

— Nu spun că nu mă simt vinovată. *Mă simt* vinovată. Am remușcări. Nu sunt mândră de ce s-a întâmplat. Dar nu mi-a dat de ales.

— Arată-mi ce vrei să spui.

— Poftim?

— În sertarul noptierei găsești un caiet și un creion. Desenează ce s-a

întâmplat. Arată-mi versiunea ta a poveștii.

Pentru că am nevoie de tot timpul pe care îl pot obține.

Timp în care Adrian să ajungă acasă, să vină aici, să bată la ușă și să-și dea seama că ceva merge foarte, foarte prost.

Iar Caroline pare că vrea s-o facă! Pare dornică să-mi spună partea ei de poveste. Dar e îndeajuns de deșteaptă ca să-și dea seama că e manipulată.

— Încerci să mă faci să mă incriminez. Vrei să desenez o mărturisire, ca poliția s-o găsească și să mă aresteze. Asta e ideea?

— Nu, Caroline. Doar încerc să înțeleg ce s-a întâmplat. De ce a trebuit să fie salvat Teddy?

Ia garoul și trece în spatele scaunului meu, dar nu reușește să mi-l lege de braț. Mâinile îi tremură prea tare.

— Câteodată îmi intră în minte și-mi declanșează un atac de panică. O să treacă într-un minut, două.

Se așază pe marginea patului și își acoperă fața cu mâinile. Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer.

— Nu mă aștept să mă compătimești, dar a fost deosebit de greu pentru mine. Era ca un coșmar care nu se mai sfârșea.

Respiră întretăiat. Își cuprinde genunchii și strânge tare, ca și cum ar putea să se calmeze prin puterea voinței.

— Eu și Ted locuiam în Manhattan, în cartierul Riverside Heights, Upper West Side. Eu lucram la spitalul Mount Sinai, aveam treizeci și cinci de ani și eram deja epuizată. Pacienții mei aveau foarte multe probleme. E atâta durere în lume, atâta mizerie! Ted avea o slujbă plicticoasă în IT, pe care o ura. Cred că eram doi oameni nefericiți care încearcă să facă un copil, nu reușesc, iar eșecul îi face și mai nefericiți. Am încercat toate variantele cunoscute: inseminare artificială, fertilizare in vitro, tratament cu clomid. Știi ce sunt astea? Nu contează, clatină ea din cap. Nimic n-a funcționat. Amândoi lucram prea mult, deși nici măcar nu aveam nevoie de bani, fiindcă tatăl meu mi-a lăsat o avere. Așa că, în cele din urmă, am zis dă-o dracului. Să ne lăsăm slujbele și să ne luăm un an sabatic. Am cumpărat un teren în New York, lângă lacul Seneca. Ideea era că poate, fiind mai relaxați, am putea concepe un copil.

Dar problema a fost că am ajuns acolo și nu aveam niciun prieten. Nu cunoșteam pe nimeni. Eram doar noi doi în cabană, toată vara. Atunci Ted a devenit pasionat de fabricarea vinului. A început să ia lecții de la un producător local. Dar eu mă plictiseam rău, Mallory. Nu știam ce să fac. Am încercat scrisul, fotografia, grădinăritul, brutăria, nimic nu s-a lipit de mine. M-am dat seama cu oroare că nu sunt o persoană prea creativă. Nu e îngrozitor să descoperi asta despre tine?

Încerc să par înțelegătoare și o încurajez să continue. După cum vorbește, ai crede că suntem mamă și fiică pălăvrăgind la o cafea și o felie de plăcintă la Panera Bread. Nu că eu stau pe un scaun, cu brațele legate la spate, iar Caroline are o seringă încărcată, pe care o răsuțește nervos între degete.

— Singurul lucru care îmi făcea plăcere erau plimbările. Lângă lacul Seneca este un parc național cu cărări frumoase, umbroase, și acolo am văzut-o prima dată pe Margit. Țsta e numele adevărat al Anyei: Margit Baroth. O vedeam stând la umbra unui copac, pictând peisaje. Era foarte talentată și cred că eram puțin invidioasă. Își lua întotdeauna fika cu ea. Avea o fetiță de doi ani pe nume Flora. Margit o trântea pe o pătură și nu o mai băga în seamă. Două, trei ore în șir. Punea un smartphone în mâinile copilului și o neglija complet. Și nu doar o dată sau de două ori, Mallory. Le vedeam în fiecare weekend! Asta era rutina lor! Mă înfuriam de fiecare dată când treceam pe lângă ele. Adică, iată un copil perfect, fetița asta frumoasă, care tânjește după atenție, iar mama ei o îndoapă cu videoclipuri de pe YouTube! De parcă ar fi fost o povară! Am citit o mulțime de studii despre timpul petrecut în fața ecranelor, Mallory. E toxic pentru imaginația copilului. Așa că, după un timp am hotărât să intervin. M-am dus lângă pătură și am încercat să mă prezint, dar Margit habar n-avea ce spun. Mi-am dat seama că nu știe engleza. Așa că am încercat să explic prin gesturi ce voiam – am încercat să-i *arăt* că e o mamă groaznică. Și probabil că ea a înțeles greșit. S-a înfuriat. M-am înfuriat și eu și n-a durat mult până să începem să țipăm amândouă, eu în engleză și ea în maghiară, până când au apărut niște oameni. Au fost nevoiți să se pună efectiv între noi.

După aceea am încercat să merg în alte locuri și pe alte cărări. Dar nu puteam să nu mă gândesc la fetiță. Aveam senzația că am dezamăgit-o, că am avut șansa

să intervin și am ratat-o. Așa că, într-o zi, la vreo două luni după ceartă, m-am întors acolo. Era sâmbătă dimineața și avea loc un festival incredibil de frumos cu baloane cu aer cald. Se organizează în fiecare an, în septembrie, vin mii de oameni și cerul e plin de baloane cu tot felul de forme, în culori vii. Perfect pentru imaginația unui copil, nu-i așa? Iar Margit picta unul dintre baloane în timp ce micuța Flora se holba la telefon. Era pe pătură și o arsese soarele pe brațe și pe umeri.

Cum stăteam acolo, din ce în ce mai furioasă, am observat ceva. Am văzut cum a apărut un iepure. Probabil avea o vizuină în apropiere. A ieșit din iarbă, s-a scuturat, iar Flora l-a văzut. A strigat „Anyă, anyă!” și a arătat spre iepure râzând, dar Margit nu s-a întors. Era prea prinsă de lucrarea ei. Nu și-a dat seama că fiica ei s-a ridicat și s-a îndepărtat, că a traversat poiana și s-a dus într-o vale. Aproape de un pârâu, Mallory. Trebuia să fac ceva, nu? Nu puteam să ignor ce se petrecea. Am urmat-o pe Flora în vale, iar când am ajuns la ea, se rătăcise. Urla isteric. Am îngenuncheat lângă ea și i-am spus că totul va fi bine. I-am spus că știu cum să ajungem la mămica ei și m-am oferit s-o duc înapoi. Și chiar *voiam*, Mallory, chiar voiam s-o aduc pe Flora înapoi.

Aproape că pierd firul poveștii, pentru că îmi amintesc de tabla de spiritism și de mesajul criptic, apoi îmi dau seama că mi-am pus prea multă încredere în Google Translate. Mesajul nu era AJUTĂ FLOARE – era AJUTĂ FLORA, ajut-o pe fiica ei.

— Voiam doar să petrec puțin timp cu ea, continuă Caroline. Să ne plimbăm și să-i acord puțină atenție. Mă gândeam că pe mama ei n-o s-o intereseze. Nici măcar nu știa că fata dispăruse. În apropiere era o cărare care ducea în pădure, așa că am luat-o pe-acolo. Am intrat în pădure. Numai că Margit *observase* dispariția fetei. O căuta peste tot. Și cumva ne-a găsit. Ne-a urmărit în pădure. Iar când m-a recunoscut, s-a înfuriat. A început să țipe și să fluture din brațe, de parcă ar fi avut de gând să mă lovească. Iar eu am întotdeauna Viper-ul la mine. Îl țin pentru siguranța personală, așa că l-am folosit ca să mă apăr cu el. Am atins-o doar o dată, cât s-o fac să se dea înapoi. Dar probabil că avea o problemă neurologică, pentru că a căzut și nu s-a mai putut ridica. A intrat într-o criză. A făcut pe ea, îi tremurau mușchii. Biata Flora era îngrozită. Știam

că ar fi trebuit să sun la Urgențe, dar eram conștientă și cât de rău ar fi arătat lucrurile. Știam că dacă Margit își prezenta propria versiune, lumea ar înțelege greșit. Așa că am luat-o pe Flora și am dus-o în spatele unui copac. I-am spus să stea jos și să închidă ochii. Ca să nu vadă ce urma să se întâmple. Nici eu nu amintesc prea bine restul, dacă vrei să știi adevărul. Dar în asta constă frumusețea minții umane. Blochează toate lucrurile urâte. Știi despre ce vorbesc, nu?

Așteaptă ca eu să răspund și, pentru că n-o fac, continuă să vorbească.

— În fine. I-am acoperit corpul cu frunze. Am adus-o pe Flora acasă cu mașina. I-am povestit lui Ted ce s-a întâmplat și el a vrut să sunăm la poliție, dar l-am convins că am putea îndrepta lucrurile. Eram la dracu-n praznic. Femeia era imigrantă, nu vorbea engleza. Mi-am imaginat că probabil e menajera cuiva. M-am gândit că dacă îi ascundem corpul și păstrăm copilul nu-i va observa nimeni lipsa. Sau că lumea ar crede că a fugit împreună cu fiica ei. Femeile fac deseori asta. Așa că l-am trimis pe Ted în parc. A adunat șevaletul, pătura și toate jucăriile Florei și le-a îngropat undeva în pădure. Împreună cu trupul, adică. A lipsit toată noaptea. I-a luat o groază de timp. Nu s-a întors decât după răsăritul soarelui.

Totul ar fi trebuit să se termine aici – numai că fratele lui Margit era de fapt o persoană importantă în Seneca. Avea o fermă de capre pe care toată lumea o vizita entuziasmată pe timpul verii și îi ajutase pe Margit și pe soțul ei, József, să se mute din Ungaria în Statele Unite și să lucreze pentru el. Mai rău de-atât, nu-mi trecuse prin minte că Margit venise la lac cu un vehicul – un Chevy Tahoe cu scaun pentru copil, după cum s-a dovedit. Poliția l-a găsit într-o parcare și au adus o unitate canină. În două ore i-au găsit trupul.

Dintr-odată, întreaga comunitate căuta o fetiță de doi ani dispărută, care țipa și plângea în cabana mea. Așa că am alergat la Target și i-am cumpărat niște haine de băiat, echipament sportiv. Tricouri cu jucători de fotbal. Apoi am luat o foarfecă și am tuns-o scurt. Și jur că a fost ca și când aș fi apăsat un întrerupător – n-am făcut decât să-i schimb părul, dar ai fi băgat mâna-n foc că e băiat.

Acum Caroline respiră normal și mâinile au încetat să-i mai tremure. Cu cât

vorbește mai mult, cu atât arată mai bine, ca și cum și-ar elibera conștiința de o povară îngrozitoare.

— Ne-am urcat în mașină și am plecat. Nu aveam niciun plan. Trebuia doar să plecăm, cu cât mai departe, cu atât mai bine. Nu ne-am oprit decât în Virginia de Vest, într-un oraș numit Gilbert. Acolo locuiau doar vreo patru sute de oameni, toți pensionari în scaune cu rotile. Le-am trimis e-mailuri prietenilor, anunțându-i că ne-am mutat la Barcelona, că lui Ted i s-a oferit o oportunitate pe care nu o putea rata. Apoi am închiriat o casă cu patru hectare de teren, fără vecini, un loc frumos și liniștit unde ne puteam ocupa de copilul nostru. Și-ți jur, Mallory, a fost cel mai greu an din viața mea. Timp de șase luni, Teddy a refuzat să vorbească. Eram foarte speriată! Dar am avut răbdare. Lucram cu el în fiecare zi. Îi arătam dragoste, atenție și afecțiune. Am umplut casa cu jucării, cărți, mâncare sănătoasă și am făcut progrese. A început să iasă din carapace. A învățat să ne accepte și să aibă încredere în noi, iar acum ne iubește, Mallory. Prima dată când mi-a spus mami am început să plâng. Până la sfârșitul primului an făcusem progrese uimitoare. Am început să-l scoatem pe Teddy în lume. Mici plimbări sau drumuri la magazin pentru cumpărături. Locuri unde iese în mod normal o familie. Și era perfect. Dacă nu ne cunoșteai, habar n-aveai prin ce am trecut.

Vocea i se stinge. Ca și cum ar avea nostalgia unor vremuri când pentru ea încă mai exista speranță.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mi-am imaginat niciodată că Margit ne va găsi. Eu am fost întotdeauna atee. N-am crezut în niciun fel de lume a spiritelor. Dar după primul an în Virginia de Vest, Teddy a început să fie vizitat. De o femeie în rochie albă. Stătea în camera lui cât dormea el.

— Ai văzut-o?

— Nu, niciodată. Nu i se arăta decât lui Teddy. Dar o simțeam. O percepeam. Îi simțeam mirosul putred, dezgustător. I-am spus lui Teddy că e o prietenă imaginară. L-am convins că nu e reală, dar că e în regulă să se prefacă. Era prea mic și nu știa.

— A venit vreodată după voi? Ca să se răzbune?

— O, i-ar plăcea s-o facă! M-ar ucide dacă ar putea. Dar puterile ei sunt limitate. Cred că poate mișca o tablă Ouija sau un creion, dar cam atât. Încerc să-mi imaginez ce plictisitor trebuie să fi fost să fi blocată într-o casă izolată pe patru hectare de teren în mijlocul zonei rurale a Virginiei de Vest, fără altă companie în afară de soț, un copil răpit și un spirit răzbunător. Nu știi cât aș rezista fără să-mi pierd mințile.

— Știam că nu putem rămâne în „Barcelona“ pentru totdeauna. Trebuia să ne reluăm viețile. Eu voiam să locuim într-un orașel mic și frumos cu școli bune, ca Teddy să aibă o copilărie normală. Așa că ne-am mutat aici în aprilie, iar de Ziua Mamei, Anya era din nou în camera lui, cântându-i cântece de leagăn ungurești.

— V-a urmărit?

— Da, nu știu cum. Știu doar că nu e posibil să fugi de ea. Oriunde mergem, Anya ne urmează. Atunci am avut marea revelație. Să introduc o persoană nouă. Un nou tovarăș de joacă, care să concureze cu Anya pentru atenția lui Teddy. Tu erai candidata perfectă, Mallory. Tânără, athletică, plină de energie. Deșteaptă, dar nu prea deșteaptă. Iar faptul că în trecut ai luat droguri reprezenta un mare plus. Știam că ești nesigură. Știam că dacă vezi vreo ciudățenie o să te îndoiești de propria judecată. Cel puțin pentru un timp. N-am luat în calcul desenele alea blestemate. Nu mi-am imaginat că va găsi un mod de comunicare.

Caroline pare extenuată, de parcă ar fi rețrăit ultimii trei ani din viață. Mai arunc pe furiș o privire la ceas și văd că e doar 23:37. Trebuie s-o țin de vorbă.

— Dar Mitzi? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Același lucru care ți se întâmplă și ție. Joia trecută, la câteva ore după *séance*, Mitzi a apărut panicată la ușa noastră. A spus că tabla ei de spiritism nu se mai oprește. Pretindea că plăcuța se învârte și scrie întruna același cuvânt: *ovakodik*, *ovakodik*, *ovakodik*. Mitzi ne-a chemat la ea acasă și ne-a arătat. Își dăduse seama că înseamnă „atenție“. A spus că tu ai avut tot timpul dreptate, Mallory: casa noastră e bântuită și avem nevoie de ajutor. Ne-am întors acasă, unde m-am certat cu Ted referitor la ce ar trebui să facem, dar în cele din urmă l-am convins s-o țină pe Mitzi cât timp eu i-am injectat o supradoză. Apoi el i-a

târât trupul în pădure și eu am împrăștiat ace prin living. Am lăsat garoul pe noptieră. Îndeajuns ca polițiștii să facă legătura. Apoi am inventat povestea despre vizitatorul nocturn al lui Mitzi, ca lucrurile să nu fie teribil de clare. Mă uit din nou la ceas, n-a mai trecut decât un minut, iar de data asta Caroline se prinde.

— Ce faci? De ce te uiți la ceas?

— Fără motiv.

— Minți. Dar nu contează.

Se ridică și ia garoul. Măinile îi sunt sigure. Și-a redobândit încrederea și siguranța; răsuțește garoul în jurul brațului meu și îl leagă strâns. În câteva secunde încep să simt furnicături în mușchi.

— Te rog, nu face asta.

— Îmi pare rău, Mallory. Aș fi vrut ca lucrurile să se termine altfel.

Simt cum degetele ei moi, în mănuși, îmi lovesc încheietura brațului, făcându-mi venele să se umfle și să se supună. Îmi dau seama că e ceva serios, că intenționează să meargă până la capăt.

— O să te simți vinovată pentru restul vieții, îi spun, atât de speriată, încât scuipe salivă. O să te urăști. N-o să mai fii în stare să trăiești cu tine însăși.

Nu știu de ce cred că o pot speria ca s-o fac să se răzgândească. Avertismentele mele nu par decât s-o înfurie și mai mult. Simt o înțepătură dureroasă când acul străpunge pielea și intră în venă.

— Privește partea frumoasă a lucrurilor, îmi spune. Poate că o să-ți revezi sora. Apoi apasă pistonul, injectându-mi cele două miligrame de heroină cu fentanil, o cantitate suficientă cât să dobori un cal. Trupul mi se încordează când simt fiorul inițial, familiar, ca și când cineva ar fi pus un cub de gheață pe locul injecției. Ultimul lucru pe care îl văd e Caroline grăbindu-se spre ușă și stingând luminile. Nici măcar nu are de gând să rămână să mă privească murind. Închid ochii și mă rog la Dumnezeu să mă ierte, Te rog, Te rog, iartă-mă. Simt că mă prăbușesc, parcă scaunul și corpul meu ar fi căzut prin podea, iar acum sunt imponderabilă, suspendată în spațiu. Heroina injectată intravenos are efect fulgerător și eu nu-mi dau seama cum de sunt conștientă. Cum de mai respir? Apoi deschid ochii și o văd pe Margit așteptând în umbră,

și atunci îmi dau seama că deja m-a doborât supradoza.

28

Plutește într-un fel de ceață, e o femeie îmbrăcată în alb, cu păr lung, negru, cu cărare pe mijloc. Rochia îi e pătată de frunze și pământ. Fața îi e ascunsă în beznă și ține capul aplecat pe-o parte, ca și cum n-ar putea sta drept. Dar eu nu mă mai tem. Ba chiar mă simt ușurată.

Încerc să mă ridic și să mă duc la ea, dar sunt în continuare imobilizată în scaun. Am mâinile legate la spate.

Apoi îmi trece prin cap un gând îngrozitor.

Aceasta este viața mea de apoi?

Asta-i este pedeapsa pentru timpul petrecut pe pământ? O eternitate petrecută de una singură într-o cabană pustie, legată de un scaun?

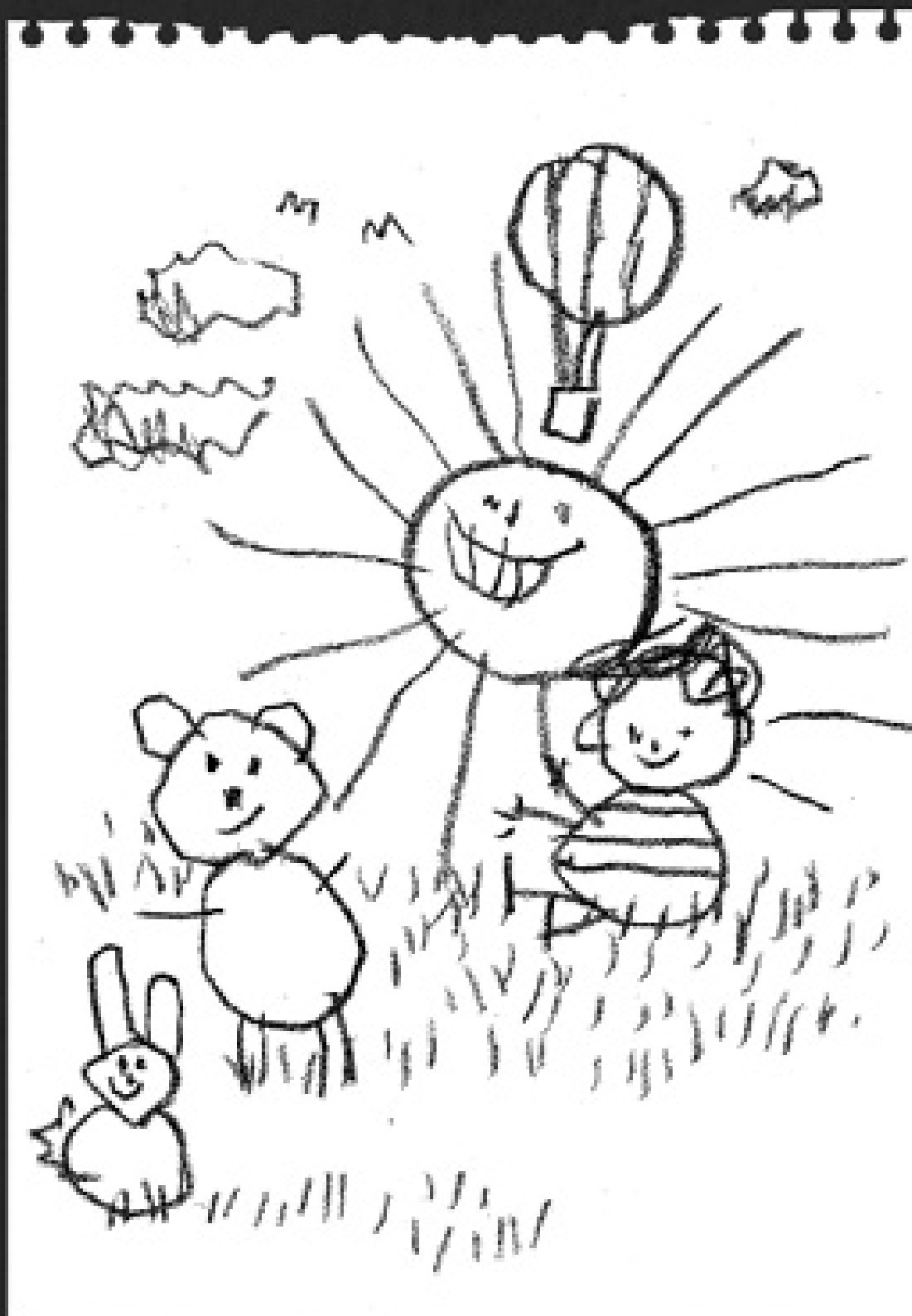
— Nu știu ce trebuie să fac, șoptesc. Te rog, poți să mă ajuți?

Margit se apropie, dar fără să pășească. Îi sesizez duhoarea, amestecul toxic de sulf și amoniac, dar nu mă mai deranjează. Sunt atât de recunoscătoare pentru prezența ei, încât mirosul e aproape liniștitor. Când Margit trece prin dreptul ferestrei, razele lunii îi luminează fața și trupul. Și văd că dincolo de toate julturile, de vânătăile înnegrite și de gâtul frânt, cu rochia ruptă și pătată, este o femeie uluitor de frumoasă.

— Trebuie să mă ajuți, Margit. Doar tu mă poți ajuta. Te rog.

Se străduiește să-și ridice capul, de parcă ar încerca să asculte mai atent, dar îi cade la loc, ca o floare cu tulpina ruptă. Îmi pune o mână pe umăr, dar nu simt atingerea ei sau vreo presiune exterioară. În schimb, sunt învăluită de un sentiment copleșitor de regret și vinovăție. Văd în mintea mea un loc pe care nu l-am vizitat niciodată în realitate – o poiană lângă un lac, o pânză pe un șevalet, un copil pe o pătură. Îmi dau seama că locul mi-e cunoscut din desene, din cele lăsate de Margit pe veranda mea și din teancul cu desenele lui Teddy pe care le păstrează Caroline în camera de zi. Mi le amintesc pe amândouă, reprezintă aceeași scenă văzută de doi artiști diferiți.

Iar când mă uit la femeie și la copil, pot să simt durerea lui Margit de parcă ar fi a mea: *Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Nu trebuia să mă las distrasă. Dacă aș fi avut mai multă grijă, totul ar fi bine acum.* Sau poate că e durerea mea, pentru că o mai aud pe Margit spunând: *Nu ești tu de vină, împacă-te cu trecutul, iartă-te.* Nu sunt sigură dacă eu o consolez pe ea sau ea pe mine. Nu-mi dau seama unde se termină sentimentul meu de vinovăție și unde începe al ei. Poate că este genul de durere de care nu vom scăpa niciodată, nici măcar după moarte. Apoi ușa se deschide și Ted aprinde luminile.

Îmi vede lacrimile curgând și se întunecă la față.

— O, Doamne! Îmi pare tare rău, Mallory. Stai nemișcată.

Mă uit în jur după Margit, dar a dispărut.

Sunt tot în cabană.

Nu e vreo viață de apoi eterică și încetoșată, mă aflu tot în Spring Brook, New Jersey, legată de un scaun, cu picioarele pe podea, iar ceasul de pe cuptorul cu microunde arată ora 23:52.

Încă mai simt răceala la îndoitura brațului, unde m-a injectat Caroline, însă sunt foarte vie și deloc amețită.

— M-a drogat. Soția ta...

— Cu pudră de talc, spune Ted. Am înlocuit heroina cu pudră pentru bebeluși. Ești teafără.

Trece în spatele meu, trăgând de fâșiile de pânză care îmi leagă mâinile de scaun.

— La naiba, chiar a exagerat cu nodurile astea! Am nevoie de un cuțit.

Se duce în bucătărie și începe să scotocească prin sertarul cu tacâmuri.

— Ce faci?

— Te protejez, Mallory. Întotdeauna te-am protejat. Ți amintești de interviul de angajare? Toate întrebările alea nepoliticoase și răutăcioase despre calificările tale? Încercam să te sperii. Am încercat să sperii toate candidatele. Dar tu ai fost insistentă. Ți doreai cu adevărat să vii aici. Iar Caroline a considerat că ai putea fi soluția tuturor problemelor noastre.

Aduce un cuțit cu lamă zimțată și îmi taie repede legăturile. Brațele îmi cad în lateral și sunt liberă să mă mișc din nou. Încet, cu grijă, îmi apăs cu degetele

cucuiul care îmi pulsează și simt cioburi mici de sticlă lipite pe piele.

— Îmi pare rău că te-am lovit. O să ne oprim la o benzinărie să luăm niște gheață.

Ted deschide ușa de la dulap și e încântat să vadă că umerășele sunt goale.

— Ai împachetat deja! Perfect. Eu am bagajul în mașină, așa că suntem gata de plecare. Probabil că o să mergem toată noaptea. O să găsim un hotel să ne tragem sufletul. Apoi continuăm spre vest. Am găsit o casă minunată pe Airbnb. Doar până ne găsim un rost. O să-ți placă, Mallory, în Puget Sound sunt peisaje minunate.

— Ted, ia-o încet. Despre ce vorbești?

El râde.

— Așa-i, așa-i, fac planuri de atâta timp, încât am uitat că nu am stat de vorbă. Dar eu știu ce simți pentru mine, Mallory. Și eu simt la fel și sunt gata să acționez conform acestor sentimente.

— Da?

— Am pus bani într-un cont de pensie. Sunt optzeci de mii, bani de care Caroline nu se poate atinge. Avem suficient cât s-o luăm de la capăt. Să ne construim o viață nouă în statul Washington. Pe insula Whidbey. Dar trebuie să plecăm în clipa asta. Înainte să se întoarcă să facă curat.

— De ce ți-e așa frică de ea?

— E nebună! Nu ți-ai dat seama până acum? Tocmai a încercat să te omoare. N-o să ezite să mă omoare și pe mine. Iar dacă vorbesc cu poliția, ajung la închisoare. Așa că trebuie să fugim. Chiar acum. Dacă lăsăm copilul, n-o să vină după noi.

— Vrei să-l lași pe Teddy?

— Îmi pare rău, Mallory. Știu că îl iubești. Și eu îl iubesc. E un dulce. Dar nu poate veni cu noi. Nu vreau să ne urmărească Margit și Caroline prin toată țara. Copilul rămâne aici cu cele două mămici ale lui. N-au decât să se lupte una cu alta, să se bată până la moarte, nu-mi pasă. Nu mai suport rahatul ăsta. Nu mai vreau să stau aici nici măcar un minut. Tot coșmarul ăsta se încheie acum, înțelegi?

De afară se aude o crenguță trosnind și Ted merge la fereastră, să tragă cu

ochiul. Apoi clatină din cap și-mi spune că a fost alarmă falsă.

— Acum, te rog, încearcă să te ridici. Vrei să te ajut?

Îmi oferă mâna, dar eu îi fac semn că nu e necesar și reușesc să stau în picioare prin forțe proprii.

— Așa, Mallory. Grozav! Ai nevoie să mergi la baie? Pentru că n-o să găsim prea multe locuri deschise peste noapte.

Chiar *am nevoie* la baie – adică de un loc liniștit în care să-mi limpezesc mintea.

— Durează un minut.

— Cât de repede poți, bine?

Închid ușa de la baie, deschid robinetul și îmi stropesc fața cu apă rece. Ce mă fac? Îmi pipăi buzunarele, dar, evident, sunt goale. Caut prin dulăpiorul de medicamente și în cabina de duș, dar nu găsesc nimic cu care m-aș putea apăra. Obiectul cel mai apropiat de o armă e o pensetă.

Baia are o fereastră cu plasă, înaltă de numai câțiva centimetri, montată lângă tavan, pentru aerisire. Las capacul pe toaletă și mă urc pe ea. Fereastra dă spre sud, spre Hayden's Glen și rugii de mure din pădure. Reușesc să desfac plasa și s-o scot de la fereastră, lăsând-o să cadă. Dar chiar dacă îmi adun puterile ca să mă ridic până la ea, tot nu am cum să încap prin deschizătură.

Ted bate la ușă.

— Mallory? Ești gata?

— Aproape!

Trebuie să merg cu el. Nu am de ales. O să mă urc în Prius-ul lui. O să zâmbesc când îmi descrie statul Washington și insula Whidbey. O să mă străduiesc să par încântată de noua noastră viață împreună.

Dar cu prima ocazie când oprim pentru benzină, mâncare sau apă, o să caut un polițist și o să țip ca din gură de șarpe.

Închid apa. Îmi șterg mâinile de prosop.

Apoi deschid ușa.

Ted e acolo, așteptând.

— Gata?

— Cred că da.

— *Crezi?*

Privirea lui trece pe lângă mine. Se uită în baie și mă întreb ce vede. Am lăsat urme pe capacul toaletei? A observat că a dispărut plasa de la fereastră?

Îl îmbrățișez, îmi las capul pe pieptul lui și îl strâng cât de tare pot.

— Mulțumesc, Ted. Mulțumesc că mă salvezi. Nici nu știi cât mi-am dorit s-o faci!

Dovada asta de afecțiune îl face să tresară. Mă trage spre el și se apleacă să mă sărute pe frunte.

—Mallory, îți promit că n-o să te dezamăgesc niciodată. O să muncesc în fiecare zi să te fac fericită.

— Atunci, hai să plecăm de-aici.

Mă duc să-mi iau geamantanul și sacul plin de haine, dar Ted insistă să le ducă el, apucând câte una în fiecare mână.

— Ești sigură că asta e tot ce-ți trebuie?

— Ted, e tot ce am.

Îmi zâmbește din nou cu dragoste și afecțiune și pare gata să spună ceva drăguț, când se aude un *POC!* răsunător și un glonț îi sfâșie umărul stâng, dezechilibrându-l și stropind peretele cu sânge. Țip și se mai aud încă trei bubuieli, iar eu continui să țin când Ted se prăbușește peste geamantan, apăsându-și pieptul cu mâinile, iar sângele i se scurge printre degete. Caroline stă în dreptul ferestrei deschise a cabanei, cu pistolul lui Mitzi îndreptat spre mine. Îmi spune să tac, dar nu înțeleg ce zice decât a patra sau a cincea oară. Deschide ușa, apoi, cu o mișcare a pistolului, îmi face semn să mă așez la loc pe scaun.

— Serios? întreabă ea. Chiar aveai de gând să fugi cu el?

Nici măcar nu aud întrebarea. Continui să mă holbez la Ted, căzut la podea, chinându-se să vorbească, ca și când ar fi devenit deodată bâlbâit. Buzele îi tremură încercând parcă să pronunțe un cuvânt dificil și scuipe sânge, care i se scurge pe bărbie și cămașă.

— Vezi tu, m-am *gândit* că minți, continuă Caroline. M-am gândit că ai spune orice ca să pleci cât mai repede de aici. Dar te asigur că Ted a fost cât se poate de serios. A pus ochii pe tine încă de când ai venit. Te-ai întrebat vreodată de

ce nu se declanșa niciodată senzorul de fum? întreabă ea, arătând spre detectorul alb de fum montat pe peretele bucătăriei. Nici măcar atunci când ardeai mâncarea?

Nu-i răspund, iar ea lovește cu patul pistolului în blatul de bucătărie, scoțând trei pocnete răsunătoare.

— Mallory, ți-am pus o întrebare. Ai remarcat că nu funcționează alarma de incendiu?

Ce naiba vrea să spun? Îndreaptă pistolul spre capul meu și eu sunt prea îngrozită să răspund; mi-e teamă că primul cuvânt greșit ar face-o să apese pe trăgaci. Trebuie să-mi cobor privirea în podea ca să-mi adun curaj să vorbesc.

— Ted a spus că instalația electrică din cabană e veche. Ceva legat de tubulatură.

— E o cameră de supraveghere, proasto. Ted a instalat-o imediat după interviu. Plus un amplificator de semnal, ca să se poată conecta la rețeaua noastră Wi Fi. A spus că vrea să te verifice, să se asigure că nu iei droguri. O „măsură de precauție“, da? Mă lași, nu sunt proastă. Câteodată stătea treaz ore în șir în birou, rugându-se să mergi la duș. Întotdeauna m-am întrebat dacă știi, dacă te simți urmărită.

— Am crezut că e Anya.

— Nu, noaptea mami stă lângă copilașul ei. Cel care te privea a fost întotdeauna domnul Familist. Domnul Tatăl Anului.

Ted clatină din cap, vrând parcă să o contrazică, ca și cum și-ar dori cu disperare ca eu să aflu adevărul. Dar când deschide gura, tot ce iese e sânge, curgându-i peste bărbie și piept.

Mă întorc spre Caroline, care continuă să țină pistolul îndreptat spre mine. Vreau să cad la pământ, să mă ghemuiesc și să cer îndurare.

— Te rog, o implor eu, ridicând mâinile. N-o să spun nimănui.

— Știu că n-o să spui. L-ai omorât pe Ted, cu pistolul furat din casa lui Mitzi. Apoi ne-am luptat și am reușit să ți-l smulg. Tu ai luat un cuțit din sertarul de la bucătărie, așa că a trebuit să te înapoi. Am fost în legitimă apărare.

Se uită de jur împrejurul cabanei, parcă încercând să-și imagineze exact cum s-ar desfășura mișcările.

— Știi ce, va trebui să stai mai aproape de frigider. Lângă sertarul cu tacâmuri. Haide, nu mă face să spun de două ori, continuă ea, îndreptând pistolul spre mine:

Se apropie – pistolul e din ce în ce mai aproape –, iar eu dau înapoi, intrând în bucătărie.

— În regulă, așa e mai bine. Acum apleacă-te și deschide sertarul. Trage-l de tot. Așa.

Trece de partea cealaltă a blatului, apoi se apleacă să se uite cu atenție la suportul de cuțite.

— Mă gândesc că cel mai bine ar fi să folosești cuțitul bucătarului. E cel mare, de la capăt. Apleacă-te și apucă-l de mâner. Strânge-l bine.

Mi-e așa de frică, încât abia mă pot mișca.

— Caroline, te rog...

Ea scutură din cap.

— Haide, Mallory. Aproape ai terminat. Apleacă-te și ia cuțitul.

Cu coada ochiului, fix peste umărul ei, văd sângele scurgându-se pe perete. Dar Ted nu mai e acolo. A dispărut.

Mă aplec. Pun mâna pe cuțit. Strâng mânerul. E greu să faci ceva când ți se spune că e ultimul lucru pe care îl vei face vreodată.

— Așa, zice ea. Acum ridică-l.

Apoi țipă și cade – Ted a apucat-o de picioare –, și eu știu că acum e momentul. Prostește, dau drumul cuțitului, pentru că nu vreau să pierd nicio secundă trăgându-l din sertar.

O iau la fugă.

Împing ușa cabanei și în spatele meu se aude o explozie – un foc de pistol, reverberând din pereții cabanei. Sar de pe verandă în iarbă, sprintând. Timp de trei secunde oribile sunt complet vulnerabilă, o siluetă deplasându-se pe pajiștea largă, și mă pregătesc de următorul foc.

Dar nu vine. Alerg, adăpostindu-mă într-o parte a casei mari, pe lângă tomberoane și containerele pentru reciclabile. Traversez peluza din față și mă opresc la capătul aleii. Toate casele din împrejurimi sunt întunecate. Toată lumea doarme. Nimeni nu se plimbă pe Edgewood Street după miezul nopții.

Și nu îndrăznesc să bat la ușa unui vecin, nu știu cât i-ar lua cuiva să coboare scările. În acest moment, cel mai important atu al meu e viteza, așa cresc distanța dintre mine și Caroline. Dacă alerg, ajung la Castelul Florilor în trei minute, să bat la ușa și să strig la părinții lui Adrian să mă ajute.

Dar când mă uit în urmă, îmi dau seama că Teddy doarme dus la etaj, în casa cea mare. Fără să fie conștient de dezastrul din curtea din spate.

Ce se va întâmpla când Caroline o să-și seama că am scăpat?

O să-l ia pe Teddy, o să-l bage cu forța în mașină și o să fugă în Virginia de Vest? Sau California? Sau Mexic?

Cât de departe ar merge ca să-și apere secretul?

În cabană se mai aude încă un foc de armă. Vreau să sper. Vreau să cred că Ted a luat cumva arma de la soția lui. Poate că în ultima clipă de viață ne-a dat mie și lui Teddy o șansă să fugim.

Dar dacă nu... ei bine, încă mai am timp să îndrept lucrurile. Sunt o alergătoare rapidă. Am fost a șasea cea mai rapidă fată din Pennsylvania.

Țâșnesc pe lângă casă în curtea din spate și îi mulțumesc lui Isus că ușa glisantă de la bucătărie nu e încuiată.

Intru în casă și încui ușa în urma mea. La parter e întuneric. Alerg prin sufragerie și urc pe scara din dos la primul etaj. Dau buzna în camera lui Teddy, dar nu aprind lumina. Doar trag pătura și îl zgâlțâi să se trezească.

— Scoală-te, Teddy, trebuie să mergem!

El mă împinge, își îngroapă fața în pernă, dar eu nu am timp să-l cocoloșesc. Îl trag din pat și el mârâie protestând, pe jumătate adormit.

— Mallory!

Caroline este deja în casă și mă strigă de pe hol. O aud urcând treptele de lemn. Fug în cealaltă parte, coborând pe scara de serviciu în bucătărie. Teddy nu are nici douăzeci de kilograme, dar sunt gata-gata să îl scap; îl arunc peste umăr, prinzându-l mai bine, și alerg afară.

În curte nu se vede nicio mișcare. Nu se aude decât plescăitul ușor al apei în piscină, din când în când țârâitul unei cicade și propria mea respirație chinuită. Dar știu că ea se apropie. Fie traversează interiorul casei, fie ocolește una dintre laturi. Cel mai sigur ar fi s-o iau înainte, spre Pădurea Fermeată. E o distanță

mare, dar nu cred că va trage în mine cât timp îl am pe Teddy în brațe. Iar când ajungem printre copaci putem scăpa.

Eu și Teddy am petrecut întreaga vară explorând pădurea. Cunoaștem toate potecile, scurtăturile și fundăturile, iar lumina lunii e suficientă ca să ne găsim drumul. Îl strâng mai bine și mă arunc în tufișuri, înotând printre crengi, liane și rugi agățători până ajungem pe terenul cunoscut al Drumului cu Cărămizi Galbene. Poteca merge de la est la vest, în paralel cu toate curțile din spatele caselor de pe Edgewood. O urmăim până la Oul Dragonului, bolovanul uriaș, cenușiu, apoi o luăm prin Trecătoarea Dragonului. Aud pași în urma mea, dar în întuneric mi-am pierdut simțul distanței și al perspectivei. Caroline poate să-mi sufle în ceafă sau poate să fie la o sută de metri depărtare. De undeva se aud slab sirenele mașinilor de poliție, dar e mult prea târziu. Dacă aș fi alergat la Castelul Florilor, aș fi fost în siguranță acum.

Dar Teddy e în brațele mele, iar asta e tot ce contează cu adevărat. N-o să permit să i se întâmple ceva.

Susurul Râului Regelui se aude mai puternic în beznă, iar eu sunt recunoscătoare pentru zgomotul lui, care îmi înăbușă sunetul pașilor. Dar când ajungem la Podul Acoperit de Mușchi nu știu dacă îl pot traversa. Bușteanul este prea îngust, acoperit de mușchi, și nu îl pot trece cu Teddy în brațe.

— Ursulețule, ascultă-mă. Trebuie să mergi pe jos.

El scutură din cap și se lipește și mai strâns de mine. Nu știe ce se petrece, dar e îngrozit. Încerc să-l las jos, dar are brațele încolăcite în jurul gâtului meu. În depărtare se aud din ce în ce mai multe sirene de poliție; probabil au ajuns deja la casa soților Maxwell. Cel mai probabil un vecin a auzit împușcăturile și a chemat poliția. Dar sunt prea departe ca să mă ajute.

O rază subțire de lumină albă străbate pădurea. E lanterna de la Viper-ul lui Caroline. Nu știu dacă m-a văzut, dar nu trebuie să mă opresc din mers. Îl țin strâns pe Teddy și fac un pas pe pod, apoi altul. Abia pot discerne forma bușteanului, nu și întreaga lui suprafață. Nu-mi dau seama care sunt porțiunile putrede sau acoperite cu mușchi alunecos. Sub noi, apa curge repede, adâncă de aproape un metru. La fiecare pas sunt convinsă că o să alunec peste margine, dar cumva îmi păstrez echilibrul. Mă împleticesc pe potecă până la baza

Vrejului Uriș de Fasole, înainte să-mi cedeze brațele. Nu-l mai pot ține pe Teddy nici măcar cât să mă deplasez un centimetru.

— Prietene, partea asta trebuie s-o faci singur. Haide, trebuie să te cațări, îl îndemn eu, arătând spre ascunzătoarea noastră dintre ramurile copacului: E împietrit de groază, așa că nu se mișcă. Cu ultimele puteri îl îndrept spre copac și, din fericire, se agață de o creangă. Apoi îl împing și încet, șovăielnic, începe să se miște.

Raza lanternei luminează baza copacului – Caroline a ajuns la râu, se apropie. Apuc ramura cea mai joasă și mă ridic și eu, urmându-l pe Teddy din creangă în creangă, până la cea pe care o numim Puntea Norilor. Aș vrea să ne putem urca și mai sus, dar nu avem timp și nu vreau să risc să facem zgomot.

— Aici e bine, îi șoptesc, apoi îi înconjur talia cu brațele, trăgându-l aproape, aplecându-mă spre urechea lui. Acum trebuie să fim foarte tăcuți, da? Ești bine?

El nu spune nimic. Corpul îi tremură; e încordat ca un arc. Pare să înțeleagă că nu, nu suntem bine, ceva merge foarte prost. Mă uit la pământ și mi-aș dori să ne fi urcat mai sus. Suntem abia la câțiva metri deasupra potecii și, dacă o urmează, Caroline va ajunge imediat sub noi. Dacă Teddy scoate un singur scâncet...

Caut în scorbură, răscolind arsenalul de pietre și mingi de tenis până găsesc săgeata ruptă, tija scurtă și spintecată, cu vârf piramidal ascuțit. Știu că e inutilă ca armă, dar îmi face bine să am ceva, orice, în mână.

Văd cum Caroline se apropie. A traversat Podul Acoperit de Mușchi și avansează spre noi, luminând drumul cu lanterna. Îi șoptesc lui Teddy că trebuie să fim foarte tăcuți. Îi spun că o s-o vadă pe mămica lui, dar trebuie să promită că n-o să spună nimic. Din fericire, nu pune întrebări, pentru că ea străbate poteca și se oprește exact sub copacul nostru. În depărtare se aud voci, glasuri de bărbați, strigând. Un câine lătrând. Caroline se uită în spate în direcția lor. Pare să înțeleagă că nu mai are timp. Sunt așa de speriată, încât îmi țin răsuflarea. Și îl strâng pe Teddy atât de tare, că el nu se poate abține, scoțând un mic scâncet în semn de protest.

Caroline se uită în sus. Ridică lanterna spre copac și e atât de strălucitoare,

încât trebuie să-mi feresc ochii.

— Of, Teddy, slavă Domnului! Acolo erai! Mami te-a căutat peste tot! Ce faci acolo sus?

Văd că încă mai are pistolul în mână cealaltă, ținându-l cu lejeritate, ca pe un iPhone sau o sticlă cu apă.

— Stai aici, îi spun lui Teddy.

— Nu, Teddy, te rog, nu ești în siguranță acolo sus. Mallory nu are dreptate. Trebuie să cobori și pe urmă mergem acasă. Ar trebui să fii în pat la ora asta!

— Nu te mișca, îi zic. Stai bine aici.

Dar îl simt îndreptându-se către ea, instinctiv, atras de sunetul vocii ei. Îi strâng brațul în jurul taliei și mă șochează căldura corpului lui. Arde ca și cum ar avea febră.

— Teddy, ascultă-mă, vorbește Caroline. Pleacă de lângă Mallory. E foarte bolnavă. Suferă de ceva ce numim psihoză. De asta a desenat pe pereți. A furat pistolul ăsta de la Mitzi și i-a făcut rău tatăcului tău, iar acum încearcă să te țină doar pentru ea. Poliția e la noi acasă și ne caută. Așa că hai, coboară. Hai să le spunem ce s-a întâmplat. Las-o pe Mallory în copac și vino să îndreptăm lucrurile.

Dar Caroline n-are cum să mă lase în copac. Mi-a povestit deja prea multe. Mi-a spus numele mamei reale a lui Teddy. O chema Margit Baroth și a fost ucisă lângă lacul Seneca. Dacă poliția face chiar și o verificare superficială a declarației mele, o să-și dea seama că spun adevărul. Caroline n-are altă variantă decât să mă omoare, imediat ce îl va da jos pe Teddy din copac. Apoi va încerca să facă să pară că totul s-a petrecut în legitimă apărare. Iar eu n-o să știu dacă scapă basma curată, pentru că o să fiu moartă.

— Haide, iubitu! Trebuie să mergem. Ia-ți la revedere și coboară.

El se scutură din strânsoarea mea și alunecă pe creangă.

— Teddy, nu!

Când se uită spre mine, îi văd albul ochilor. Pupilele i s-au dat peste cap.

Întinde mâna dreaptă, smulgându-mi săgeata, apoi sare din copac. Caroline ridică brațele, de parcă își imaginează că l-ar putea prinde. Însă se prăbușește sub greutatea lui, împleticindu-se. Pistolul și lanterna îi zboară din mâini,

dispărând în tufișuri. Cade pe spate cu o bufnitură, ținându-l pe Teddy la piept, protejându-l de cădere.

— Ești teafăr? Teddy, dragule, ești teafăr?

Copilul se ridică, suficient cât să-i cuprindă talia lui Caroline. Ea încă îl mai întreabă dacă e teafăr când el îi înfige săgeata într-o parte a gâtului. Nu cred că își dă seama că a fost înjunghiată decât când el trage săgeata și o mai înjunghie o dată, apoi încă de trei ori, *poc! poc! poc!* Când Caroline începe să țipe, și-a pierdut deja glasul; nu iese decât un gălgâit umed.

Strig „Nu!“, dar Teddy nu se oprește – sau, mai degrabă, Margit nu se oprește. Nu poate controla tot trupul fiului ei, doar mâna și brațul drept, dar surpriza i-a oferit un avantaj și Caroline se sufocă înecată cu propriul sânge. Căinii latră mai puternic, atrași de zgomotele luptei. Bărbații din pădure se apropie. Spun că vin să ne ajute, ne strigă să facem mai mult zgomot. Cobor din copac și îl smulg pe Teddy de pe trupul lui Caroline. Are pielea fierbinte, ca o oală pusă pe foc. Caroline zace zvârcolindu-se pe spate, apucându-se de ce i-a mai rămas din gât, iar Teddy e scăldat în sânge. Are și în păr, pe față, i se scurge pe pijama. Și cumva reușesc să gândesc limpede, să înțeleg ce s-a întâmplat. Știu că Margit tocmai mi-a salvat viața. Și dacă nu acționez repede, Teddy își va petrece restul vieții într-o instituție.

Încă mai ține săgeata în mâna dreaptă. Îl ridic de jos și îl strâng tare, astfel încât sângele să se ia de pe hainele lui pe ale mele. Apoi îl duc pe potecă la malul Râului Regelui. Intru în apă și piciorul mi se afundă în noroiul moale, lipicios. Mai fac un pas, apoi încă unul, înaintând tot mai adânc până când apa îmi ajunge la talie, iar șocul temperaturii ei scăzute îl trezește pe Teddy. Ochii îi revin la normal; trupul i se moleșește în brațele mele. Scapă săgeata, dar eu reușesc să o prind înainte să cadă în apă și să dispară la fund.

— Mallory? Unde suntem?

Teddy e îngrozit. Imaginează-ți cum e să ieși din transă și să te trezești într-o pădure întunecată, scufundat până la gât într-un pârau rece.

— E-n regulă, Ursuleț.

Îi dau cu apă pe obraji, curățând cea mai mare parte din sânge.

— O să fim bine. Totul o să fie bine.

— Visăm?

— Nu, prietene. Îmi pare rău. E real.

Arată spre malul râului.

— De ce e un câine acolo?

Văd un câine mare, un retriever negru, adulmecând frenetic și lătrând ca un nebun. Din pădure apar alergând niște bărbați, purtând veste reflectorizante și fluturând lanternele.

— I-am găsit! strigă unul. O femeie și un copil, la pârâu!

— Domnișoară, sunteți rănită? Sângerăți?

— Copilul e teafăr?

— Sunteți în siguranță acum, domnișoară.

— O să vă ajutăm.

— Hai, micuțule, dă-mi mâna.

Dar Teddy mă strânge și mai tare de talie, lipindu-se de șoldul meu. Alți polițiști și câini se apropie de pe partea cealaltă a râului, încercuindu-ne. Apoi o voce de femeie strigă din depărtare:

— Am mai găsit pe cineva! Femeie, adult, fără puls, nu respiră, prezintă multiple răni de cuțit!

Ne-au înconjurat deja, luminile lanternelor apropiindu-se din toate direcțiile. Nu e clar cine e liderul, pentru că toată lumea vorbește de-a valma: e-n regulă, suntem bine, suntem în siguranță; însă observă sângele de pe hainele noastre și-mi dau seama că devin agitați. Și Teddy e înspăimântat.

— E-n regulă, Ursuleț. Au venit să ne ajute, îi șoptesc la ureche.

Apoi îl duc pe malul râului și îl las ușor pe pământ.

— Ține ceva.

— Domnișoară, ce aveți în mână?

— Ne arătați, vă rugăm?

Unul dintre polițiști îl apucă pe Teddy de braț și îl trage la loc sigur, iar în acel moment încep toți să strige. Toată lumea vrea să ies încet din apă și să las ușor săgeata jos și, apropo, mai am vreo armă? Dar nu mai ascult, pentru că în depărtare văd o altă siluetă, în afara cercului format din polițiști. Razele lunii sclipesc pe rochia ei albă și capul îi cade într-o parte. Ridic mâna stângă,

arătându-le tuturor săgeata ruptă.

— Eu am fost, le spun. Eu am făcut-o.

Apoi întind brațul și las săgeata să cadă la pământ. Când ridic din nou ochii, Margit a dispărut.

UN AN MAI TÂRZIU

A fost greu să aștern această poveste pe hârtie și sunt sigură că pentru tine a fost și mai greu să o citești. De multe ori am fost gata-gata să mă las de scris, dar tatăl tău m-a rugat să continui, cât timp detaliile îmi sunt încă limpezi în memorie. Era convins că la un moment dat, în viitor, peste zece sau douăzeci de ani, o să vrei să știi adevărul despre ce s-a întâmplat cu adevărat în Spring Brook în acea vară. Și a vrut să știi povestea de la mine, nu din vreun podcast stupid despre crime.

Pentru că, Dumnezeu, s-au făcut multe podcasturi! Au fost emisiuni de știri, titluri-șoc, glume la talk-show-urile de la miezul nopții și o groază de meme. În săptămânile care au urmat salvării tale am fost abordată de *Dateline*, *Good Morning America*, *Vox*, *TMZ*, *Frontline* și alte zeci. Habar n-am cum producătorii aceștia au făcut rost de numărul meu de telefon, dar toți îmi promiteau același lucru: că mă lasă să-mi spun povestea, să-mi justific acțiunile cu propriile mele cuvinte, cu minimă interferență. De asemenea, îmi promiteau mulți bani dacă eram de acord să le dau un interviu în exclusivitate. Însă după o discuție îndelungată cu tatăl tău, am decis să evităm mass-media. Am dat o declarație comună în care spuneam că te-ai întors la familia ta și că ai nevoie de timp pentru vindecare și că nu voiam decât să fim lăsați în pace. Apoi am făcut schimb de numere de telefon și de adrese de e-mail și am sperat ca lumea să uite de noi. A durat câteva săptămâni, dar așa a fost. Au apărut alte povești senzaționale. Un nebun din San Antonio a tras cu arma într-o băcănie. Muncitorii de la salubritate din Philly au intrat în grevă timp de opt săptămâni. O femeie din Canada a născut octupleți. Și lumea a mers înainte. Primele mele tentative de a spune povestea n-au dus nicăieri. Îmi amintesc că stăteam încremenită în fața unei pagini albe. Până atunci, cel mai lung text pe care-l scrisesem vreodată fusese o lucrare de cinci pagini despre *Romeo și Julieta*, în liceu. Așadar, ideea de a scrie o carte – o carte adevărată și lungă, ca Harry

Potter – mi se părea un lucru de proporții *epice*. Dar i-am povestit mamei lui Adrian ce mă împiedica și ea mi-a dat un sfat bun. A zis că nu trebuie să încerc să scriu o carte, doar să mă așez în fața laptopului și *să spun povestea*, propoziție cu propoziție, folosind același limbaj pe care l-aș folosi când stau de vorbă la cafea cu o prietenă. A spus că nu e nicio problemă dacă nu are calitatea unui text scris de J.K. Rowling. Că e bine dacă sună ca un text scris de Mallory Quinn din Philadelphia. Și, odată ce m-am pus pe treabă cu ideea asta în cap, cuvintele au început să curgă destul de repede. Nu-mi vine să cred că acum mă uit la un fișier cu 85 000 de cuvinte.

Dar uite că o iau înainte!

Probabil ar trebui să fac un pas înapoi și să explic câteva lucruri.

Ted Maxwell a murit în urma rănilor provocate de gloanțe, pe podeaua cabanei mele. Soția lui, Caroline, a murit o jumătate de oră mai târziu, la rădăcina Vrejului Uriș de Fasole. Am mărturisit că am ucis-o în legitimă apărare folosind săgeata ruptă (de fapt, o săgeată făcută special pentru arbalette), pe care o găsiserăm cu câteva săptămâni înainte în pădure. Și poate că ar fi supraviețuit, doar că vârful săgeții i-a perforat carotida și până a ajuns ambulanța a fost prea târziu.

Am fost conduși la secția de poliție din Spring Brook. Tu ai fost dusă într-o sală de mese cu un asistent social cu ochi împăienjeniți și un coș cu animale de pluș, iar eu am intrat într-o celulă fără ferestre, cu o cameră video, microfoane și mulți detectivi din ce în ce mai ostili. Ca să rămâi în siguranță, am spus doar o versiune parțială a poveștii. Nu am pomenit despre desenele mamei tale. Nu am descris cum mi-a furnizat indicii care să mă ajute să înțeleg ce s-a întâmplat. De fapt, nu am pomenit nimic despre mama ta. Am pretins că descoperisem de una singură secretele soților Maxwell.

Detectivul Briggs și partenerii ei au fost sceptici. Își dădeau seama că ascund ceva, dar eu am insistat asupra versiunii mele despre ce s-a întâmplat. Chiar dacă vorbeau tot mai tare și întrebările lor deveneau tot mai dușmănoase, eu le dădeam aceleași răspunsuri improbabile. Timp de câteva ore am fost convinsă că voi fi acuzată de dublă crimă și că îmi voi petrece restul vieții în închisoare. Însă, aproximativ în perioada când a răsărit soarele, era limpede că povestea

mea conținea cel puțin câțiva sâmburi de adevăr.

Asistentul social a confirmat că Teddy Maxwell avea anatomia unei fete de cinci ani.

Un copil pe nume Flora Baroth era înregistrat în baza de date a Centrului Național pentru Copii Disparați și Exploatați, iar caracteristicile fizice ale lui Teddy Maxwell corespundeau cu ale ei.

O căutare pe internet a documentelor de proprietate a confirmat faptul că soții Maxwell au cumpărat o cabană pe malul lacului Seneca doar cu șase luni înainte de dispariția Florei.

O verificare rapidă a pașapoartelor lui Ted și Caroline (găsite într-un sertar din dormitorul lor) a confirmat că nu au fost niciodată în Spania.

Iar când a fost contactat telefonic, tatăl tău, József, a confirmat câteva detalii importante ale poveștii mele – inclusiv anul de fabricație și modelul mașinii soției lui, un Chevy Tahoe, informație care nu fusese niciodată făcută publică.

A doua zi dimineață, la ora șapte și jumătate, detectivul Briggs s-a dus la cafeneaua Starbucks de alături ca să-mi aducă un ceai de plante și un sendviș cu ou și brânză. L-a chemat pe Adrian să ni se alăture în camera de interogatoriu. El își petrecuse toată noaptea așteptând pe culoar, pe o bancă incomodă din metal. M-a îmbrățișat atât de puternic, încât m-a ridicat de la pământ. După ce ne-am oprit din plâns a trebuit să-i spun și lui toată povestea.

— Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede, a zis el.

S-a dovedit că Adrian fusese cel care sunase la Urgențe, după ce ajunsese la cabana mea și îl găsisese pe Ted Maxwell mort pe podea.

— N-ar fi trebuit să mă duc în Ohio, a continuat el. Dacă rămâneam cu tine în Spring Brook, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Sau poate am fi fost morți amândoi. Nu are sens să te obsedeze astfel de scenarii, Adrian. Nu e vina ta.

Drumul de la Seneca Lake la Spring Brook durează cam cinci ore, dar în acea dimineață tatăl tău a ajuns acolo în trei ore și jumătate. Nu pot decât să-mi imaginez ce era în mintea lui când gonea pe autostradă. Eu și Adrian eram încă la postul de poliție, îndopându-ne cu gustări pline cu zahăr care să ne țină treji, când a sosit tatăl tău. Îmi amintesc exact momentul când detectivul Briggs l-a

condus în încăpere. Era înalt, slab și cu părul ciufulit, o barbă neîngrijită și ochi apoși înfundați în orbite. La început, am crezut că probabil e un infractor dintr-o celulă învecinată. Dar era îmbrăcat ca un fermier, cu bocanci de lucru, pantaloni groși și o cămașă de bumbac cu nasturi. A îngenunchat, mi-a luat mâna și a izbucnit în plâns.

Aș putea scrie o carte întreagă despre ce s-a întâmplat după aceea, dar o să încerc să relatez pe scurt. Tu și tatăl tău v-ați întors la Seneca, iar Adrian s-a întors în New Brunswick să-și finalizeze ultimul an la Rutgers. M-a invitat să-l însoțesc, să locuiesc gratis în apartamentul lui până îmi dau seama ce urmează să fac în viață. Însă întreaga mea lume era întoarsă pe dos și îmi era teamă să-mi iau angajamente serioase într-un moment de slăbiciune. Așa că m-am mutat în camera de oaspeți a sponsorului meu, în Norristown.

Ai zice că un bărbat de șaiszeci și opt de ani nu e un coleg de apartament ideal, dar Russell era liniștit și curat și ne umplea camera cu diferite tipuri de pudre proteice. Mi-am luat o slujbă la un magazin de pantofi de sport, ca să fac rost de niște bani. Ceilalți angajați aveau un club de atletism neoficial și am început să ies cu ei două, trei dimineți pe săptămână. Am găsit și o biserică bună, cu mulți enoriași cu vârste de douăzeci, treizeci de ani. Am început din nou să particip la întâlnirile Narcomanilor Anonimi, împărtășindu-mi povestea și experiențele cu scopul de a-i ajuta pe alții.

Am vrut să te vizitez în octombrie, când ai împlinit șase ani, dar medicii m-au sfătuit să n-o fac. Au spus că ești încă prea fragilă și vulnerabilă, că încă îți „asamblai” adevărata identitate. Ni s-a permis să vorbim la telefon, dar numai dacă tu inițiai conversația, iar tu nu te-ai arătat niciodată interesată să vorbești cu mine.

Însă tatăl tău mă suna o dată sau de două ori pe lună ca să mă țină la curent cu progresul tău și schimbam o mulțime de e-mailuri. Am aflat că împărțeai o fermă mare cu unchiul, mătușa și verii tăi și că, în loc să începi grădinița, participai la multe programe de terapie: prin artă, prin discuții, prin muzică, cu marionete și interpretare de roluri, workshopuri. Doctorii erau uimiți de faptul că nu îți aminteai că ai fost luată din pat, târâtă în pădure și urcată într-un copac. Au tras concluzia că, traumatizat, creierul tău bloca aceste amintiri.

Tatăl tău a fost singura persoană care a știut ce s-a întâmplat în pădure în acea noapte. Lui i-am spus întreaga poveste și bineînțeles că a părut o nebunie, dar când i-am trimis copii după desenele mamei tale, în stilul ei inimitabil, n-a mai avut nicio îndoială că spun adevărul.

Doctorii ți-au prezentat o versiune prescurtată a faptelor. Ai aflat că te-ai născut fetiță și că purtai numele Flora, adevărații tăi părinți fiind József și Margit. Ți s-a spus că Ted și Caroline erau niște oameni bolnavi care au făcut o mulțime de greșeli, cea mai mare fiind că te-au luat de lângă părinții tăi. A doua cea mai mare greșală a lor a fost să te îmbrace în haine de băiat și să-ți schimbe numele din Flora în Teddy. Pe viitor, au explicat doctorii, poți alege să te cheme Flora sau Teddy, ori un nume cu totul nou, și poți alege să te îmbraci ca băiat, ca fată sau câte puțin din ambele. Nu te-a presat nimeni să iei o decizie rapidă. Te-au îndemnat să nu te grăbești și să faci ceea ce ți se pare bine. Doctorii au avertizat că probabil vei petrece ani buni luptându-te cu identitatea ta de gen, dar se înșelau. După opt săptămâni împrumutai rochiile verișoarei tale, îți împleteai părul și răspundeai la numele Flora, așa că această confuzie nu a durat prea mult. În sufletul tău cred că ai știut întotdeauna că ești fată.

Cu câteva zile înainte de Halloween am răspuns la telefon și am fost șocată să aud vocea mamei. Mi-a pronunțat numele și imediat a izbucnit în lacrimi. Se pare că ne urmărise povestea la știri și petrecuse săptămâni întregi încercând să dea de mine – dar cu toate eforturile mele de a evita publicitatea, devenisem imposibil de găsit. A spus că e mândră de faptul că sunt curată, că îi e dor de mine și m-a întrebat dacă n-aș vrea să vin acasă la masă. Mi-am păstrat calmul doar cât să întreb „Când?“, iar ea a zis: „Ce faci în momentul ăsta?“

Mama se lăsase în sfârșit de fumat și arăta grozav, și am fost surprinsă să aflu că se recăsătorise. Noul ei soț, Tony – bărbatul pe care îl zărisem pe scară curățând frunzele din jgheaburi –, era un bărbat de milioane. Se întâlniseră într-un grup de sprijin după ce Tony își pierduse fiul din cauza metamfetaminelor. Avea un serviciu bun la un magazin Sherwin-Williams și își îndrepta excesul de energie în proiecte de îmbunătățire a casei. Zugrăvisse toate camerele și curățase cărămizile care placau fațada. Baia era complet renovată, cu un duș și o cadă nouă, iar fosta mea cameră fusese transformată într-o sală de fitness, cu

bicicletă statică și bandă de alergat. Cea mai mare surpriză a fost să aflu că mama se apucase de alergat! Pe toată perioada liceului, eu și Beth n-o puteam urni de pe canapea, dar acum făcea un kilometru și jumătate în nouă minute. Avea șort din lycra, ceas de fitness și tot tacâmul.

Am stat cu mama în bucătărie și am discutat toată după-amiaza, până seara târziu. Eram pregătită să-i spun întreaga poveste cu soții Maxwell, dar ea știa deja majoritatea detaliilor. Avea un dosar uriaș înțesat cu toate informațiile pe care le scosese la imprimantă de pe internet. Decupase fiecare articol din *Inquirer* și le lipise într-un caiet. Spunea că devenise o mică celebritate, că toți foștii noștri vecini erau foarte mândri de mine. Făcuse o listă cu toate persoanele care sunaseră sperând să reia legătura cu mine – prieteni din liceu, foști colegi de echipă și antrenori, colegele mele de la Safe Harbor. Mama le notase conștiincios numele și numerele de telefon.

— Ar trebui să-i suni pe oamenii ăștia, Mallory. Spune-le ce faci. A! Aproape că am uitat ce era mai ciudat!

A traversat bucătăria până la frigider și a ridicat un magnet sub care se afla o carte de vizită: Doctor Susan Lowenthal de la Facultatea de Medicină Perelman, Universitatea din Pennsylvania.

— Femeia asta a venit la ușa mea! Zicea că v-ați cunoscut la un proiect de cercetare sau ceva de genul. Și că a petrecut ani în șir încercând să dea de tine. Despre ce naiba e vorba?

I-am spus că nu știu exact, apoi am pus cartea de vizită în portofel și am schimbat subiectul. Nici până acum nu mi-am făcut curaj să sun. Nu sunt sigură că vreau să aud ce are de spus doctorul Lowenthal. Categorie nu mai am nevoie de atenția publicului sau de celebritate.

În clipa asta îmi doresc ca viața să fie normală.

Spre sfârșitul lui iulie, la un an după ce am părăsit Spring Brook, mă pregăteam să mă mut într-un cămin de la Universitatea Drexel. Eram curată de treizeci de luni și mândră de recuperarea mea. După un an în care m-am gândit la pașii pe care urma să-i fac, mă hotărâsem să merg la facultate și să studiez pedagogia. Voiam să lucrez în domeniul educației primare, preferabil la grădiniță. L-am sunat pentru a suta oară pe tatăl tău și am întrebat dacă aș putea să vă fac o

vizită peste vară. Iar de data asta, în mod miraculos, doctorii au spus da. Erau de părere că te adaptezi bine la noua viață și au fost de acord că s-ar putea să-ți facă bine să reluăm legătura.

Adrian a sugerat să transformăm vizita într-o vacanță – prima noastră excursie împreună. Ținusem legătura pe parcursul întregului său an terminal la Rutgers. Absolvise în mai și obținuse o slujbă la Comcast, într-unul dintre marii zgârie-nori din centrul Philadelphiei. Adrian a propus să te vizităm în statul New York, apoi să continuăm spre nord până la Cascada Niagara și Toronto. A umplut un răcitor cu diverse gustări, a făcut o listă cu muzică pentru drum și eu am cumpărat niște cadouri pentru tine.

Locuiai la vest de lacul Seneca, într-un orașel numit Deer Run, și noul tău cartier nu semăna deloc cu Spring Brook. Nu existau cafenele Starbucks, malluri sau magazine mari, doar întinderi nesfârșite de păduri și ferme, cu case puține și răzlețe. Ultimii kilometri ai călătoriei noastre au fost pe un drum șerpuitor neasfaltat care ducea la porțile Fermei Baroth. Tatăl și unchiul tău creșteau capre și găini, iar mătușa ta le vindea lapte, ouă și brânză turiștilor bogați de la Finger Lakes. Noul tău cămin era o clădire mare din bușteni, cu două etaje și un acoperiș de șindrilă verde. Caprele pășteau într-un țărc din apropiere și se auzeau găinile cotcodăcind în hambar. Întregul loc îmi părea straniu de familiar, chiar dacă eram convinsă că nu mai fusesem în niciun loc asemănător.

— Ești gata? a întrebat Adrian.

Eram prea emoționată ca să răspund. Am luat sacoșa cu daruri, am urcat treptele până la ușa principală și am sunat. Am inspirat adânc, pregătindu-mă pentru șocul de a te vedea ca fetiță. Mă temeam să nu am vreo reacție dubioasă, una stânjenitoare pentru tine, pentru mine sau pentru amândouă. Însă ne-a deschis tatăl tău. A ieșit pe verandă și m-a primit cu o îmbrățișare. Se mai îngrășase puțin, slavă Domnului. Cu șapte sau zece kilograme. Era îmbrăcat în blugi curați, tricou de bumbac și ghete negre. I-a strâns mâna lui Adrian, apoi l-a îmbrățișat și pe el.

— Intrați, intrați, a zis râzând. E bine că sunteți aici.

În casă era mobilă frumoasă din lemn, cu aspect rustic, și ferestre mari care

dădeau spre pășuni de un verde intens. Tatăl tău ne-a condus în Camera Mare, un fel de living/bucătărie/sufragerie cu un șemineu masiv din piatră și scări care duceau la etaj. Peste tot erau împrăștiate cărți de joc și piese de puzzle. Tatăl tău s-a scuzat pentru dezordine; a spus că unchiul și mătușa ta au fost chemați de urgență undeva și-l lăsaseră pe el cu toți copiii. Vă auzeam jucându-vă la etaj, țipând și râzând, cinci glasuri tinere vorbind în același timp. Tatăl tău părea exasperat, dar eu i-am zis să nu-și facă probleme. Am spus că e minunat că ai prieteni.

— O chem imediat pe Flora, a spus el. Mai întâi să ne odihnim.

I-a oferit o cafea lui Adrian și mie o cană cu ceai de plante. A adus și un platou cu prăjituri mici cu caise.

— Sunt *kolache*, a zis. Vă rog, luați.

Engleza lui se îmbunătățise foarte mult în ultimul an. Avea un accent inconfundabil, dar pentru cineva care se afla în țară doar de câțiva ani, cred că se descurca remarcabil. Am observat un tablou mare deasupra șemineului, reprezentând un lac liniștit într-o zi calmă și însorită. Am întrebat dacă e pictat de mama ta și el a spus că da, apoi ne-a plimbat de jur împrejurul Camerei Mari, arătându-ne celelalte tablouri ale ei. Erau expuse în bucătărie, în sufragerie, de-a lungul pereților scării, peste tot în casă. Mama ta fusese foarte talentată și tatăl tău se mândrea mult cu ea.

Am întrebat dacă tu mai desenezi, dacă te mai interesa arta și el a spus că nu.

— Doctorii vorbesc despre Lumea lui Teddy și Lumea Florei. Nu se suprapun. Lumea lui Teddy are piscine. Lumea Florei are Finger Lakes. Lumea lui Teddy are multe desene. Lumea Florei are mulți veri care ajută la creșterea animalelor. Mi-a fost un pic teamă să pun următoarea întrebare, dar știam că aș regreta dacă n-aș face-o.

— Dar Anya? Face parte din lumea Florei?

Tatăl tău a clătinat din cap.

— Nu, Flora n-o mai vede pe *anya*.

Pentru o clipă mi s-a părut dezamăgit.

— Dar așa e mai bine, desigur. Așa trebuie să fie lucrurile.

N-am știut ce să-i răspund, așa că m-am uitat pe fereastră la cele șase capre care

pășteau. Încă îi auzeam pe verișorii tăi jucându-se sus, apoi, deodată, am recunoscut intonația și ritmul vocii tale. Suna exact așa cum mi-o aminteam. Verișorii tăi jucau scene din *Vrăjitorul din Oz*. Tu erai Dorothy, iar una dintre verișoarele tale era primarul din Țara Altinezilor și inhala heliu dintr-un balon ca să-și facă vocea să sune caraghios.

— Să mergem să-l vedem pe Vrăjitor! a cârâit ea, și voi ați izbucnit în râs. Apoi ați coborât toți cinci în marș pe scări cântând „We’re Off to See the Wizard”¹¹. Vărul cel mai mare avea doisprezece sau treisprezece ani, fetița cea mai mică era doar un țănc, iar ceilalți se încadrau undeva la mijloc. Chiar dacă aveai părul lung și purtai o rochie albastru-deschis, te-am recunoscut imediat. Aveai exact același chip. Tot ce-ți înconjură fața era diferit, dar trăsăturile blânde și dulci erau tot acolo. Țineai în mână un baston de tambur-major și îl fluturai deasupra capului.

¹¹ Cântec foarte cunoscut din filmul *The Wizard of Oz*, apărut în 1939 (n. red.).

— Flora, Flora, stai! a strigat tatăl tău. Avem musafiri. Mallory și Adrian. Din New Jersey, îți amintești?

Ceilalți copii s-au oprit și au căscat gura la noi, dar tu nu te-ai uitat în direcția noastră.

— Ieșim afară, a explicat cel mare. Mergem în Orașul Smaraldelor și ea e Dorothy.

— Flora poate să rămână, a spus József. Să-i ia altcineva locul în rolul lui Dorothy.

Au început toți să protesteze, înșirând o mulțime de motive pentru care asta era nedrept și inconvenabil, dar József le-a făcut vânt pe ușă.

— Flora rămâne. Voi puteți să vă întoarceți mai târziu. Peste o jumătate de oră. Jucați-vă afară.

Te-ai așezat lângă tatăl tău pe canapea, dar tot nu te-ai uitat la mine. E incredibil cum o rochie albastră și un păr puțin mai lung mi-a schimbat întreaga percepție despre tine. Câteva indicii subtile și creierul meu a încheiat procesul, apăsând întrerupătoarele. Ai fost băiat. Acum ești fată.

— Flora, arăți minunat, am zis eu.

— *Muy bonita*, a spus și Adrian. Îți amintești și de mine, nu-i așa?

Ai încuviințat din cap, dar ai rămas cu ochii în pământ. Mi-am amintit de prima noastră întâlnire, la interviu. Desenai în caietul tău, refuzând să mă privești în ochi. A trebuit să mă străduiesc să te implic în conversație. Mă simțeam de parcă am fi fost din nou doi străini, ca și cum o luam din nou de la capăt.

— Am auzit că luna viitoare intri în clasa întâi. Te bucuri?

Ai ridicat din umeri.

— Și eu încep școala. Merg la facultate. La Universitatea Drexel. O să învăț despre educație și o să fiu educatoare.

Tatăl tău a părut că se bucură cu adevărat pentru mine.

— E o veste bună! a exclamat el.

A vorbit câteva minute despre cum a studiat agricultura în Ungaria, la Universitatea din Kaposvár. Simțeam că se chinuie să umple liniștea stânjenitoare.

Am încercat o abordare diferită.

— Am niște cadouri pentru tine.

Am adus punga de cumpărături în cameră și jur că nu am văzut vreodată vreun copil așa de speriat la gândul că va primi cadouri. Aproape că te-ai dat înapoi de lângă sacoșă, de parcă te temei că e plină cu șerpi.

— Flora, e-n regulă, a zis tatăl tău. Desfă punga, te rog.

Ai desfăcut ambalajul primului pachet – o cutie de creioane colorate care se transformau în acuarele. Ți-am explicat că funcționează ca niște creioane obișnuite, dar dacă adaugi un strop de apă poți întinde culoarea cu o pensulă, ca și cum ai picta.

— Doamna de la magazin a spus că sunt distractive. În caz că vrei să desenezi din nou.

— Și culorile sunt frumoase, a adăugat tatăl tău. Ce cadou drăguț și inspirat!

Ai zâmbit și ai spus „mulțumesc“, apoi ai desfăcut următorul cadou – șase fructe galbene ceroase puse într-o cutie, învelite într-o hârtie albă, subțire.

Te-ai uitat la mine, așteptând o explicație.

— Nu-ți amintești, Flora? Sunt fructe stea. De la magazinul de unde făceam cumpărături. Ții minte când am luat unul? Câteodată, în cadrul Activităților

de Dimineață mergeam la supermarket și o lăsam pe Flora să cumpere ce vrea, am zis eu, întorcându-mă spre tatăl tău. Trebuia să aleagă un singur articol, dar trebuia să fie ceva ce nu mai mâncaserăm și să coste mai puțin de cinci dolari. Într-o zi, ea a ales un fruct stea. Ni s-a părut incredibil! A fost cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată!

Abia atunci ai început să încuviințezi din cap, ca și cum povestea ți s-ar fi părut cunoscută, dar nu eram sigură că îți amintești cu adevărat. Deja mă simțeam stânjenită. Am vrut să iau sacoșa, parcă n-aș fi vrut să desfaci ultimul cadou, dar era prea târziu. Ai smuls hârtia și ai scos un carnețel intitulat REȚETELE LUI MALLORY, pe care îl printasem la un centru de copiere. Scrisesem toate ingredientele și instrucțiunile pentru deserturile pe care le pregătiserăm împreună – brioșe, prăjitură cu brânză, fursecuri magice și budinca de ciocolată făcută în casă.

— În caz că o să vrei să le mai încerci vreodată. Dacă o să ți se mai facă poftă de dulciurile care îți plăceau.

Și tu ai spus „mulțumesc“ foarte politicoș, dar am știut că o să pui carnețelul pe un raft și că n-o să-l mai atingi vreodată.

Dintr-odată a devenit dureros de limpede de ce nu voiau doctorii tăi să vin în vizită – pentru că *tu* nu voiai să vin în vizită. Începai să mă uiți. Nu știai ce se întâmplase cu adevărat în Spring Brook – dar știai că fusese ceva rău, că subiectul îi jenează pe adulți, că oamenii se simțeau mai bine când vorbeau despre altceva. Așa că mergeai înainte, te adaptai la noua ta viață. Și, într-un moment de claritate, mi-am dat seama că eu nu voi face niciodată parte din ea. Ușa s-a deschis și verișorii tăi au revenit mărșăluind în casă, cântând triumfător „Ding-dong! Vrajitoarea a murit!“, tropăind pe scări spre etaj. Te-ai întors spre tatăl tău cu o privire rugătoare și el s-a făcut roșu la față. Era foarte jenat.

— E foarte nepolitic, a șoptit el. Mallory și Adrian au făcut un drum lung ca să ne vadă. Ți-au adus cadouri foarte generoase.

Dar eu m-am hotărât să te eliberez.

— E-n regulă, am zis. Nu mă supăr. Mă bucur că ai atât de mulți prieteni, Flora. Asta mă face cu adevărat fericită. Du-te sus și joacă-te cu ei. Și baftă în clasa întâi, bine?

Ai zâmbit și ai spus:

— Mulțumesc!

M-aș fi bucurat să primesc și o îmbrățișare, dar a trebuit să mă mulțumesc cu o fluturare din mână din cealaltă parte a camerei. Apoi ai alergat pe scări după verii tăi și te-am auzit cântând veselă cu ei strofa finală, strigând peste ei:

„Ding-dong, vrăjitoarea cea rea a muriiiiit!“ Apoi ați izbucnit în râsete și chiuături, în timp ce tatăl tău se uita la propriile încălțări.

Ne-a mai oferit ceai și cafea și a spus că speră să rămânem să luăm prânzul. Ne-a zis că mătușa Zoe a făcut *paprikás*, un fel de tocană de capră cu tăieței cu ou. Dar eu am zis că ar trebui să plecăm. I-am spus că mergem în Canada, să vedem Cascada Niagara și orașul Toronto. Eu și Adrian am mai stat puțin, din politețe, apoi ne-am adunat lucrurile.

Tatăl tău și-a dat seama că sunt dezamăgită.

— Putem să mai încercăm peste câțiva ani, mi-a promis el. După ce mai crește. Când o să cunoască toată povestea. Știu că va avea întrebări, Mallory.

I-am mulțumit pentru că ne-a permis să-i vizităm. Apoi l-am sărutat pe obraz și i-am urat noroc.

Odată ieșiți, Adrian mi-a cuprins talia cu brațul.

— E-n regulă, i-am zis. Mă simt bine.

— Pare că o duce grozav, Mallory. Pare fericită. E la o fermă frumoasă, alături de familie, înconjurată de natură. E minunat aici.

Iar eu știam că e adevărat, dar...

Sperasem că va fi altfel.

Am mers pe drumul neasfaltat către camioneta lui Adrian. S-a dus pe partea șoferului și a descuiat ușile. Întindeam mâna spre mâner când am auzit pași ușori alergând în spatele meu și am simțit trupul tău lovindu-se cu forță de soldurile mele. M-am întors, iar tu mi-ai cuprins talia cu brațele, îngropându-ți fața în stomacul meu. N-ai spus nimic, dar nici n-a fost nevoie. N-am fost niciodată mai recunoscătoare pentru o îmbrățișare.

Apoi te-ai desprins și ai alergat înapoi în casă, dar nu înainte de a-mi înghesui în mâini o foaie de hârtie – un ultim desen de rămas-bun. Atunci a fost ultima dată când te-am văzut.

Dar știu că tatăl tău are dreptate.

Într-o zi în viitor, peste zece sau douăzeci de ani, o să fii curioasă în privința trecutului. O să citești articole pe Wikipedia despre răpirea ta, o să descoperi zvonurile în legătură cu cazul tău, poate chiar o să observi unele inconsistențe în raportul oficial al poliției. S-ar putea să te întrebi cum au reușit soții Maxwell să păcălească atât de multă lume pentru un timp atât de îndelungat sau cum o dependentă în vârstă de douăzeci și unu de ani a pus cap la cap toate piesele de puzzle. O să ai întrebări despre ceea ce s-a petrecut cu adevărat în Spring Brook.

Iar când ziua aceea va veni, cartea asta te va aștepta.

Voi aștepta și eu.

MULȚUMIRI

Mă bucur foarte mult că Will Staehle și Doogie Horner au fost de acord să deseneze imaginile din această carte – cu mult înainte de a avea un contract, un manuscris sau chiar o idee despre ce ar putea fi desenele. Mulțumesc, băieți, pentru încrederea în proiect, pentru lucrările grozave și pentru că mi-ați ținut companie în timpul lockdownului.

Doctorul Jill Warrington mi-a împărtășit observații valoroase despre dependență, recuperare și analgezice pe bază de rețetă, iar fiica ei, Grace, mi-a atras atenția asupra unor greșeli jenante în prima variantă a romanului. Rick Chillot și Steve Hockensmith au citit cu atenție și mi-au dat idei bune. Nick Okrent m-a ajutat cu cercetările despre basme. Deirdre Smerillo m-a ajutat în chestiunile legale. Jane Morley mi-a dat informații despre alergarea de fond. Iar Ed Milano mi-a oferit încă o perspectivă despre dependență și reabilitare.

Doug Stewart e un tip grozav și un agent literar fantastic. El m-a prezentat lui Zack Wagman, un editor minunat, care a sugerat multe feluri istețe de îmbunătățire a cărții. De asemenea, le mulțumesc lui Maxine Charles, Keith Hayes, Shelly Perron, Molly Bloom, Donna Noetzel și tuturor celor de la Flatiron Books; lui Darcy Nicholson de la Little, Brown UK; lui Brad Wood și celorlalți din echipa de vânzări Macmillan; Szilviei Molnar, lui Danielle Bukowski și Mariei Bell de la Sterling Lord Literistic; lui Rich Green și lui Ellen Goldsmith-Vein de la Gotham Group; lui Caspian Dennis de la Abner Stein; lui Dylan Clark, Brian Williams și Lauren Foster de la Dylan Clark Productions; și lui Mandy Beckner și Liya Gao de la Netflix.

Mai presus de toate, îi sunt recunoscător familiei mele, în special mamei (care a lucrat ca bonă), fiului meu Sam (alergător de fond) și ficei mele Anna (care a desenat de când a putut ține creionul în mână). Nu aș fi reușit să scriu cartea asta fără ei. Sau fără soția mea, Julie Scott, căreia îi dedic această carte și toată dragostea mea. XOXOXO